

Cuprins

CE ESTE ADEVĂRUL?.....	5
“UN DUMNEZEU AL ADEVĂRULUI”.....	7
FII SPIRITUALI AI LUI DUMNEZEU	11
CREAREA PĂMÂNTULUI.....	16
SUFLETE ANIMALE.....	19
SUFLETE UMANE CREATE.....	20
PIERDEREA LIBERTĂȚII	24
ELIBERARE PROMISĂ	27
MANDATUL DIVIN SUSPENDAT.....	30
APĂRĂTORII LIBERTĂȚII.....	33
ELIBERAREA PREUMBRITĂ	37
SOCOTIREA TIMPULUI	41
MĂSURAREA TIMPULUI PÎNĂ ÎN ZIUA DE ASTĂZI.....	43
DUȘMANII LIBERTĂȚII.....	46
LEGĂMÂNTUL PENTRU LIBERTATE.....	49
DREPTUL DE ÎNTÂIA NAȘTERE A LIBERTĂȚII.....	53
O NAȚIUNE LIBERĂ NĂSCUTĂ.....	56
FORMAREA CĂRȚII LIBERTĂȚII	60
O TEOCRAȚIE REGALĂ.....	65
„ȘAPTE TIMPURI”	69
REGELE LIBERTĂȚII APARE.....	72
DE LA MOARTE LA NEMURIRE	76
BISERICA OAMENILOR LIBERI.....	79
„TIMPUL SFÎRȘITULUI”.....	83
MODUL VENIRII REGELUI	87
MARTORI IUBITORI DE LIBERTATE.....	90
„OAMENI DE BINE”	94
„URÂCIUNEA PUSTIIRII”	97
LUPTA FINALĂ PENTRU LIBERTATE	101
PRINȚII UNUI PĂMÎNT LIBER.....	104
DOMNIA DE O MIE DE ANI.....	106
LIBERTATE ACUM!.....	109
CUM SE STUDIAZĂ ACEASTA CARTE.....	110
EDUCAȚIE ÎN LIBERTATE.....	111

ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI

CAPITOLUL I

Era în ziua de 22 a lunii Ethanim, luna pe care romanii o numeau „octombrie”. Mulțimea de oameni se îmbulzea în curtea din față, rezervată poporului de rând, în templul din Ierusalim. Sărbătoarea de șapte zile a străngerii secerișului, cel mai îmbucurător eveniment al anului pentru poporul națiunii, deja trecuse. Această sărbătoare era o expresie plină de bucurie a convingerii poporului că, cel puțin pentru anul următor, va fi liber de nevoi.

Astăzi, era ziua a opta. Poporul nu se împrăștiase încă pe la casele lui, prin toată Palestina, precum și prin celelalte provincii ale Imperiului Roman, deoarece această a opta zi era o altă zi, pe mai departe, de adunare de sărbătoare, un sabat al abținerii de la lucru și, de aceea, o zi de sărbătoare. Ea era numită „ultima zi” a acelor zile mari de sărbătoare. În acea dimineață, unul dintre preoții templului ieșise urmat de o mulțime veselă, fâlfâind ramuri de palmieri și de alți copaci, și aduceau apă de la izvorul din Șiloam. Urciorul de aur cu apă era adus în curtea preoților templului, în mijlocul aclamațiilor închinătorilor și a sunetelor cimbalelor și trâmbițelor, și apoi era turnat peste marele altar de aramă al jertfei. Ceremonia aducea aminte de vremea când strămoșii lor locuiseră în corturi în pustie, timp de patruzeci de ani și puterea divină făcu să iasă apă într-un mod miraculos dintr-o stâncă de piatră, spre a înviora poporul slăbit de sete. Mai mult decât aceasta, pentru agricultori se apropia acum vremea semănatului, și aducerea apei din Șiloam lui Dumnezeu, care înfăptuise acel miracol, era o cerere pentru binecuvântările Sale ale ploii peste sămânța semănată. Anotimpul pentru ploaia timpurie era aproape. Poporul privea spre Marele Dătător al ploii, pentru a-l ocroti de nevoi.

Pilat din Pont era atunci guvernator al Romei peste provincia ei din Iudeea. În decursul marilor sărbători ale acestor iudei era obiceiul său, ca procurator, să se mute din Cezareea, de pe coasta Mării Mediterane, și să vină la Ierusalim ca să locuiască acolo. Pilat își luase serviciul său în Iudeea cu șase ani înainte, în anul 26 d.C. Numele său de familie, sau porecla, înseamnă că el coborâse dintr-un om care-și răscumpărase libertatea și căruia îi fusese dat *pileus*-ul sau cascheta libertății.

Din casa lui Tiberiu Cezar, împăratul roman, Pilat veni să guverneze timp de zece ani, încercând să păstreze *Pax Romana* în Palestina. El a avut puțină înțelegere pentru evrei. Se părea că sub guvernarea lui, ei s-ar bucura de libertatea religiei. Aceasta, totuși, nu s-a întâmplat fără luptă, pentru că Pilat se certa cu ei aproape continuu. De aceea, ei nu se bucurau împreună, liberi de frică. Ei își aduseră aminte cum, la începutul administrației sale, Pilat își transferase cartierul general al armatei sale din Cesarea la Ierusalim. Fără îndoială că soldații luară cu ei steagurile lor, care purtau chipul împăratului și le aduseră în cetatea sfântă, al cărei Dumnezeu dăduse poporului Său porunca: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești”. (Citat din Exodul 20:4,5, din Sfintele Scripturi). Prevăzători, soldații introduseră steagurile lor înăuntru noaptea.

Nici un guvernator de mai înainte nu încercase un asemenea lucru, care pentru evrei ar fi fost o profanare a cetății sfinte. Furia și indignarea lor era mare, când descoperiră acele steaguri, sau drapele purtătoare de chipuri, în mijlocul Ierusalimului; în cete mari, ei năvăliră jos la Pilat, pe atunci în Cesarea, și-l implorară să îndepărteze chipurile. În a cincia zi de discuții, Pilat, ca un trădător, așeză soldați în locuri ascunse. La un semnal dat, el le-a dat ordin să împresoare pe evreii care veniseră în delegație și să-i ucidă, dacă nu încetează cu cererile lor. Aceasta îi făcu însă și mai dârzi în hotărârea lor. Ei se declarară gata să moară, mai de grabă decât să cedeze unei asemenea încălcări idolatre a regatului sacru de închinare. Numai atunci se supuse Pilat și porunci ca steagurile militare să fie îndepărtate din Ierusalim și să fie trimise îndărăt la Cesarea. Dar, mai târziu, el lăsă ca unele scuturi cu inscripții să fie atârinate în Ierusalim; totuși, în cele din urmă, din ordinul personal al împăratului Tiberiu, care găsi acele lucruri ca profanatoare, au fost îndepărtate din oraș. Acestea și alte mișcări neînțelepte, stăteau ca o plagă dureroasă în lupta pentru libertatea de închinare, în conformitate cu prescripțiile conștiinței evreilor. Atenția continuă era prețul libertății lor de pângărire.

Un alt lucru apăruse acum ca să tulbure liniștea, și acesta din propriile lor rânduri. Un om se sculase deodată din Galileea. „Un Nazarinean”, după cum Îl numeau ei. Din această pricină, conducătorii religioși, care voiau să fie mai sfinți decât alții, Îl disprețuiau. Era binecunoscut faptul că El fusese botezat în râul Iordan. Se cugeta că prin aceasta El se recunoscuse a fi un păcătos. De trei ani străbătea Palestina, mergea din loc în loc predicând și învățând în sinagogi, în casele oamenilor, pe munți, pe coasta mării, și în templu. Și tocmai astăzi El era în templu.

Întreaga națiune era într-o fierbere religioasă. Acest om neobișnuit din „Galileea Neamurilor”, pășise pentru închinarea divină, curată și pură, liberă, nu numai de pângăririle păgâne, astfel ca steaguri purtătoare de chipuri și scuturi încrustate, ci de asemenea și de orice religie. El deschisese discuția despre practicile religioase ale bătrânilor evrei, cărturari, leviți, preoți, saducheii și farisei. Un număr dintre aceștia erau membrii în Sinedriu, Curtea supremă, care avea putere peste evrei, putere limitată numai de către guvernatorul roman. Acești oameni de rang înalt erau apărători dârzi a ceea ce unul dintre ei numea „religia evreilor” sau „iudaism”. Mereu priveau după profeți falși, spre a-i supune cercetării înaintea Sinedriului.

Într-o zi, un număr de cărturari și farisei din Ierusalim, veniră la acest predicator făcător de minuni din Galileea, cu întrebarea: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă”. La aceasta El răspunse: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre? Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” și „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit negreșit cu moartea”. Dar voi ziceți: Cine va zice tatălui său sau mamei sale, „Ori cu ce te-aș putea ajuta, i-am închinat lui Dumnezeu”, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre”. Atunci, acest galileean îndrăznește să-i numească religioși fățarnici și să aplice împotriva lor un verset al profetului lui Dumnezeu, Isaia. El zise: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.” (Citat din Matei 15 :2-9, traducerea Weymouth, ed. a 5-a).

Cu o altă ocazie, acest galileean învăța în public poporul de pe o coastă a muntelui, și demasca religia și lucrările ei de binefacere anunțate în lung și lat, posturi impuse de la sine precum și alte manifestări. El zise: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.”

„Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti. Când vă rugați să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemenați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să cereți voi”.

„Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. (Citat din Matei 6: 1-18, traducerea Weymouth).

Asemenea vorbire era în mod hotărât antireligioasă pentru marii preoți, cărturarii și fariseii din Ierusalim, și pentru membrii Curții Supreme. Pentru ei era o purtare nereligioasă când acest galileean înfăptuia vindecări miraculoase de bolnavi și oameni necăjiți în ziua de odihnă a săptămânii, în ziua de sabbat. Poporul de rând Îl asculta cu plăcere. Acest fapt jefui pe conducătorii religioși de libertatea lor de frică; cu atât mai mult cu cât poporul venea să privească pe acest învățător, care umbla din loc în loc, ca pe unul dintre profeții lui Dumnezeu. Chestiunea de discuție se ridică atunci, dacă acesta era sau nu puternicul Prinț care fusese prezis să vină, Mesia, pe care evreii care vorbeau grecește pe timpul acela Îl numeau „Cristos”. Se spera că Mesia, sau Cristos, va sfărâma jugul Romei de pe grumazul acelor care se închinau Dumnezeului Cel Prea Înalt. El urma să întemeieze împărăția lui Dumnezeu, care ar fi o binecuvântare pentru bărbații și femeile tuturor

națiunilor păgâne, și îi va introduce într-o lume liberă fără sfârșit. Acum, în acea „mare zi de sărbătoare”, oamenii, care ascultau pe acest galileean învățând în templu, erau auziți discutând între ei. Unii ziceau: „Acesta este cu adevărat Profetul”; adică, profetul care trebuia să se ridice după Moise. Alții ziceau: „Acesta este Cristosul.” (Citat din Ioan 7: 26,37,40,31).

Conducătorii religioși începură să cugete că libertatea cuvântului nu era un lucru bun pentru acest tânăr îndrăzneț, care „nu avea încă cincizeci de ani, ci, de fapt, numai treizeci și trei”. Ei doreau să-L ucidă, dar le era teamă să pună mâna pe El din cauza poporului. Cum disprețuiau ei poporul pentru că-L asculta! Ei numeau pe asemenea oameni *am ha-arets (oamenii pământului)* și ziceau despre ei că ar fi nevrednici de o înviere spre viață veșnică. În ziua aceea, în timp ce galileeanul învăța pe popor, ei ziceau: „Acești oameni, care nu cunosc legea, sunt blestemați”. Astfel, marii preoți și fariseii trimiseră agenți ca să-L aresteze în templu și să întrerupă propovăduirea Sa în public. Funcționarii erau mult mai cinstiți decât dictatorii lor religioși, și veniră înapoi fără predicator; întrebați pentru ce, ei răspunseră: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.”

„Omul acesta” nu cerea domnitorilor politici sau religioși dreptul sau garantarea libertății cuvântului, pentru a propovădui mesajul pe care El îl dădea. El avea deja acel drept dat Lui de către Acela care îl trimise să propovăduiască și să învețe „împărăția cerurilor”. Acela, zicea El, era Tatăl Său cel de sus. Nimeni nu putea, prin urmare, să se amestece în dreptul Său de vorbire pentru împărăție. Frica de moartea aceasta El nu o avea, pentru că El le-a zis: „Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine”. (Citat din Ioan 7:32, 45-49 și Ioan 8:28,29).

Pentru ce vorbea acest galileean cu atâta îndrăzneală, cu totul liber de teama religioniștilor, care încercau să-L dea pe mâna mitocănimii, să-L aresteze și să-L ucidă? Acolo stă El și vorbește în templu aceluia care cred în El. Ascultați-L! Ascultați propriul Său răspuns la întrebarea de mai sus: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și ADEVĂRUL VĂ VA FACE LIBERI”.

Aici este secretul curajului galileeanului de a vorbi deschis împotriva religiei, a fățarnicilor religioși și a păcatelor lor. El avea adevărul și-l cunoștea, și vorbea adevărul fără compromis în interesul libertății poporului. El recunoscuse că acei conducători religioși și victimele lor, erau într-o robie mai rea decât își închipuiau ei, în robia celui mai rău adversar al lor, a Diavolului. Unii dintre acești religioniști obiectau și ziceau că ei erau sămânța sau urmașii credinciosului patriarh Avraam, și de aceea ei nu erau în nici un caz în robie; și cum, atunci, putea galileeanul să-i facă liberi?

Galileeanul răspunse: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului... Deci, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi cu adevărat liberi. Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să Mă omorâți, pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu ; și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru... Voi faceți faptele tatălui vostru”. După aceea, religioniștii dreپți în sine defăimară nașterea galileeanului și ziseră: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu”. Ei se încredeau în „paternitatea lui Dumnezeu”, cel puțin pentru națiunea lor dintre toate națiunile.

Cine avea mai multă trebuință să li se spună adevărul decât ei, pentru ca să poată recunoaște robia lor, și să învețe calea spre libertate? Prin urmare, galileeanul acesta, care se numea Isus, zise religioniștilor de-a dreptul: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți?”

Isus nu era servul păcatului sau al Diavolului și al minciunilor sale; Isus era liber. Prin urmare, El îi întrebă: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți? Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu”. De aceea ei nu erau liberi din robia prin tatăl minciunilor, ci erau legați prin spiritul său ucigaș.

Mâniați pe adevărul ce ieșea din gura Celui care vorbea cu perfectă libertate de frică, religioniștii Îl acuzară că avea drac și că era în robia aceluia. „N-am drac, le-a răspuns Isus; ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinstiți. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută și judecă. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea”.

Este demn de însemnat acest cuvânt, pentru că aici este făgăduită libertatea veșnică din moarte, și aceasta prin păzirea cuvântului adevărului. Sunt persoane credincioase care trăiesc acum pe pământ, care vor experimenta literalmente împlinirea acestei făgăduințe? Religioniștii care auzeau pe Isus lepădară adevărul mărturiei Sale cu privire la Sine însuși și la Tatăl Său. „Atunci au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din templu. La păcatul lor al necredinței adevărului, ei adăugară fapta diavolească a uciderii. În curând, ei muriră în robia lor cu voia, după cum îi avertizase Isus: „De aceea, v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (Citat din Ioan 8: 24-59).

CE ESTE ADEVĂRUL?

Astăzi, nouăsprezece veacuri după pronunțarea cuvintelor „Adevărul vă va face liberi”, lumea nu este liberă. Cine poate să susțină în mod sincer că este liberă? Singur faptul că, în anul 1940, politicienii „creștinătății”, au dat lumii o declarație garantând așa-numitele „Patru Libertăți” este o mărturisire pe față că popoarele și națiunile nu sunt libere. Totuși, „creștinătatea”, care, în conformitate cu mărturisirea ei a numelui „creștin” ar trebui să fie liberă, susține a fi continuat în cuvântul lui Isus și a fi, într-adevăr, ucenicul Lui. Faptele dezminț susținerea ei. În schimbul cunoașterii adevărului, „creștinătatea” este un labirint de religii catolice, protestante, evreiești și păgâne, și un haos de sisteme politice, democrate și totalitare. Toate dibuie prin întuneric pentru vreun aranjament inter-religios și internațional, prin care să poată conviețui și să meargă mai departe împreună.

Această stare gravă a „creștinătății” stă ca o osândă că ai săi conducători politici și religioși, în decursul celor șaisprezece veacuri ale existenței ei, nu au continuat până acum în cuvântul lui Isus, și nu au fost într-adevăr ucenicii Săi. Astăzi, în „creștinătate” sunt împlinite cuvintele profetului din vechime: „Niciunui nu-i place dreptatea, niciunul nu se judecă cu dreptate; ei se bazează pe lucruri deșarte și spun neadevăruri, zămislesc răul și nasc nelegiuirea... Și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut și cel ce se depărtează de rău este jefuit. Domnul vede, cu privirea mâniașă, că nu mai este nici o neprihănire”. (Citat din Isaia 59: 4,14,15).

Cea mai imperioasă trebuință, a tuturor oamenilor care doresc viață și libertate într-o lume liberă, este adevărul. A continua în cuvântul unui om, care vorbește din propria sa înțelepciune, înseamnă a deveni un ucenic al unui asemenea om, devenind astfel rob. Cu toate acestea însă, în cazul cuvântului lui Isus nu se întâmplă așa. Continuând în Cuvântul Său suntem făcuți liberi ca ucenici ai Săi, cunoscând adevărul, deoarece cuvântul Său nu este al unuia de origine pur umană sau stăpânit de o simplă înțelepciune umană. El învață pe ascultătorii Săi să fie cinstiți, să cerceteze și să recunoască adevărata Sa identitate și pe cea a Tatălui Său. Pentru ce? Deoarece, zicea El, „aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu.” Acest adevăr este repetat de către unul din ucenicii Săi, care a scris: „Acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.” (Citat din Ioan 17 : 3 și din 1 Ioan 5 : 20).

Isus rămase lângă cuvântul pe care-l propovăduia, deoarece acesta era adevărul. El a fost în cele din urmă arestat de către religioniști, ținut sub pază, maltrat și batjocorit, acuzat în mod fals și apoi muri pironit pe lemn. Dar El muri ca om liber. El muri deoarece nu alege să se folosească de puterile care Îi stăteau la dispoziție, pentru a se apăra. El se supuse morții, deoarece El știa că mai mult folos va rezulta din moartea Sa, decât să lupte pentru viață mai departe în carne. El muri deoarece interesele adevărului cu privire la Sine însuși și la Tatăl Său ar fi mult mai pe deplin servite suferind nevinovat până la moarte, decât continuând să existe ca om. După cum adevărul nu poate fi călcat în picioare pentru vecie, tot așa nici acest Vestitor al adevărului nu putea să rămână pentru totdeauna în legăturile morții; pentru că Tatăl Său, la timpul hotărât, Îl eliberă din legăturile

morții, și-L introduse într-o libertate care se întinde în întregul Univers și în care „niciodată nu va vedea moartea”.

Ce este cuvântul sau învățătura Sa, în care trebuie să continuăm pentru ca să fim ucenicii Săi, să cunoaștem adevărul și să fim liberi? Noi nu putem să ne întoarcem spre vreuna din multele religii, care se contrazic între ele, pentru a găsi cuvântul Său, deoarece El spunea practicantilor religiei că ei erau vinovați pentru „desființarea cuvântului lui Dumnezeu prin datina lor”. După aceea, religioniștii Îl omorâra, deoarece cuvântul Său nu găsea loc în ei. Isus nu învăța ca religioniștii, care se refereau la autorități umane și tradiții ale oamenilor religioși. De aceea, „noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; căci El învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Vezi Marcu 7:1-13 și Ioan 8:43,45,47 și Matei 7:28,29).

Isus descoperi izvorul cuvântului Său al adevărului. El zise: „învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine”; în particular, El zise ucenicilor Săi: „Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis. Apoi, unindu-Se cu ucenicii Săi în rugăciune, El zise către Tatăl Său: „Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevăr.” (Citatele sunt din Ioan 7:16,17; 14:24; 17:17).

Cuvântul scris al Tatălui Său, acela este adevărul; de aceea l-a citat El deseori ca autoritate și îndrumător al Său, în decursul vieții Sale pământești. Dacă noi continuăm în cuvântul Său și dorim să fim ucenicii Săi, trebuie de asemenea să ne întoarcem spre cuvântul Tatălui Său al adevărului. Atunci, noi vom ajunge să cunoaștem adevărul și să fim făcuți liberi cu o libertate dată de Dumnezeu, pe care nici o putere omenească sau diavolească nu o poate jefui. Pentru a găsi viață veșnică, noi trebuie să cunoaștem într-adevăr pe „singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care [El] L-a trimis”. Această cunoștință, noi ne-o putem însuși în mod corect numai din cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acel cuvânt învață pe căutătorii de adevăr și pe iubitorii de libertate: „Cumpără adevărul și nu-l vinde, înțelepciunea, învățătura, priceperea”. „N-am așternut Eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate, ca să răspunzi cu vorbe adevărate celui ce te trimite?” (Citat din Proverbe 23:23; 22:20,21).

Tu trebuie să cumperi adevărul cu costul timpului tău și să te străduiești să cercetezi cuvântul scris al Lui Dumnezeu, făcând aceasta fără părtinire și prejudecată religioasă. Altfel vei fi asemenea conducătorilor religioși, care „tot timpul învață și niciodată nu ajung la cunoștința adevărului”. Instrucțiunea divină, dată prin unul dintre ucenicii credincioși ai lui Isus, care a continuat în cuvântul Său și a venit la cunoștința adevărului, este: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept cuvântul adevărului.”

Pentru a te face în măsură să cumperi adevărul, și după aceea să continui în el și să „nu-l vinzi”, este publicată această carte. Prin toate paginile următoare, această carte va continua în cuvântul Său și, în sprijinirea adevărului, în aceste pagini vor fi expuse texte scripturale citate mai cu seamă din trei versiuni ale Bibliei: Versiunea catolică Douay (*Douay*), Versiunea Regele Iacob sau Versiunea Autorizată (*A.V.*), Versiunea Americană Revizuită (*A.R.V.*). Fiecare asemenea citat din Scripturi va fi compus în primul rând din Cartea Sfințelor Scripturi, apoi capitolul aceleia, și după aceea versetul sau versetele; spre exemplu: 2Timotei 3:7 și 2 Timotei 2:15, pentru cele două texte scripturale citate în paragraful de mai sus. Studiul cel mai principal și vital al omului este Dumnezeu și scopul Său. În mod corect, cercetarea noastră începe cu El.

CAPITOLUL II

“UN DUMNEZEU AL ADEVĂRULUI”

Deschide Biblia ta, la prima carte a acesteia, care este numită „Geneza”, la versetul întâi. Nu importă dacă întrebuințezi versiunea catolică Douay sau versiunea ebraică Leaser, sau versiunile protestante, fie Regele Iacob sau Americană Revizuită, Traducerea Sfântului Sinod sau Traducerea Nouă Românească. Toate traduc aceleași cuvinte evreiești de deschidere a Bibliei originale, *B' reshith' bara' Elohim'*, și ele toate redau cuvintele în același mod: „La început Dumnezeu a făcut (creat).”

Aceste cuvinte inspirate le-a așezat Dumnezeu la început. Ele nu încep cu ridicarea întrebării puse de către învățații lumesti: „Există un Dumnezeu?”, deoarece dacă se cercetează lucrurile din toate punctele de vedere, această întrebare este nebună. „Nebunul zice în inima lui: Nu este Dumnezeu! S-au stricat oamenii, au săvârșit fărădelegi urâte, nu este niciunul care să facă binele. Dumnezeu se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este cineva care să fie priceput și să caute pe Dumnezeu” (Psalmii 53 :1,2). Modul de a lucra al celor care tăgăduiesc sau se îndoiesc de existența lui Dumnezeu și rezultatul acesteia, îi dovedește nebuni. Ei tăgăduiesc adevărul principal și sunt în robia rătăcirii, care duce la nimicire. Spre a deveni liber de asemenea rătăcire producătoare de moarte și spre a veni la Marele Dătător de viață și adevăr, cineva trebuie să creadă că este Dumnezeu. Pentru aceasta sunt nenumărate dovezi că El există. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6). „Frica de Domnul este începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura”. „Frica de Domnul este un izvor de viață, ea ne ferește de cursele morții” - Proverbele 1:7; 14:27.

El este un „Dumnezeu al adevărului”. Este „cu neputință pentru Dumnezeu să mintă” și „El nu se poate tăgădui pe Sine”. De aceea, El începe cartea Sa inspirată a Genezei cu adevărul învederat că Dumnezeu este: „La început Dumnezeu a creat”. Aceasta nu ar putea să însemne că Dumnezeu ar fi avut un început, ci că El este începătorul tuturor lucrurilor care există. El este Creatorul, Izvorul întregii creațiuni. Omul pe care Dumnezeu l-a inspirat să scrie cartea Genezei, de asemenea scris: „Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi născut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” - Psalmii 90:2.

Este cu neputință omului umil, cu puteri limitate, să pătrundă în adâncul secretelor lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, din care el însuși face parte, și să cerceteze existența eternă a lui Dumnezeu. „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre”. (Isaia 55:8,9). Neavând nici un început, Dumnezeu Creatorul este prin urmare Unul și singura Ființă. El este Cel Suprem. „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu l-a văzut, nici nu-l poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică ! Amin.” - 1Timotei 6:16.

Era o vreme când Dumnezeu începu să creeze. Înainte de aceasta El era cu totul singur în univers, pentru timp nemăsurat. El nu era singuratic, deoarece El este perfect, fiind desăvârșit în Sine însuși. De aceea, plăcerea Sa este cu totul independentă de creaturi, deși El găsește plăcere în exercitarea puterilor Sale nemărginite de creare. Aceia care se închină Lui, zic în adevăr și în adorare față de El: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voința Ta stau în ființă și au fost făcute!” - Apocalipsa 4:11.

Niciodată nu exista o vreme când să fi fost un haos, adică o stare lipsită de formă, dezorganizată și confuză, prin univers. Numai mitologia păgână greacă susține că Haosul era starea cea mai veche a zeilor. Demascând nebunia unei asemenea idei a științei păgâne, cuvântul divin al adevărului zice: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii”. „Dumnezeu nu este Autorul neorânduiei, ci al păcii”, (1Corinteni 14:44, A.V. și A.R.V.) El nu făcu ordine din haos, deoarece haosul niciodată nu exista la „adevăratul și viul Dumnezeu”. Universul niciodată nu era în afara controlului Său. Când El, singurul locuitor al universului și eternității, începu să creeze, procedă în ordine. Lucrările Sale de creare, fie imediate sau progresive, au fost executate sub reglementarea Sa

și în conformitate cu legile pe care El le stabilește să conducă procesul Său creativ, spre desăvârșirea lui. Nimic nu poate scăpa controlului și stăpânirii Sale.

Ca dovadă de netăgăduit a existenței Sale și a supremației Sale, înțelepciunii de nepătruns și tăriei atotputernice, Dumnezeu atrage atenția omului la lucrările pe care le poate vedea în ceruri, pe pământ și în mări, lucrări care erau în curs înainte de apariția omului pe pământ și care continuă să funcționeze fără ajutorul omului și peste puterea omului de a le explica sau controla. - Citește capitolele 38 până la 41 ale cărții lui Iov.

Omul cu bun simț, minunându-se de asemenea lucrări ale puterii și inteligenței divine, exclamă: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”. Un astfel de om apreciază cuvintele inspirate ale psalmistului: „Când privesc cerurile - lucrarea mâinilor Tale - luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Iov 42: 5,6; Psalm 8: 3,4). Unui asemenea om, cerurile, deși în mod tăcut, îi mărturisesc că Dumnezeu există și este mareș: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte al căror sunet să fie auzit; dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii. În cer El a întins un cort soarelui... nimic nu se ascunde de căldura lui” – Psalmii 9:1-6, A.R.V.

Dumnezeu este Acela care este Atotputernic. Celor care greșesc împotriva acestui adevăr, El le zice: „Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu și nu este niciunul ca Mine” (Isaia 46:9). Religioniștii accentuează faptul că aici, cât și la Geneza 1:1, cuvântul *Dumnezeu* este cuvântul *Elohim* în originalul ebraic, și că *Elohim* este pluralul cuvântului ebraic *Eloah*. De aceea, ei susțin că aici, în aceste versete și în altele, *Elohim* înseamnă „dumnezei” și că aceasta dovedește că Dumnezeul cel Atotputernic este o treime de persoane, toate fiind necreate, având o eternitate a existenței împreună și fiind egale în putere și slavă. Nu numai că asemenea învățătură despre o treime de persoane într-un Dumnezeu este fără judecată și peste capacitatea acestor învățători ai treimii de a o explica, dar nici cuvântul „treime”, nici măcar ideea despre aceasta, nu apare în cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Treimea dumnezeilor, cu toate acestea, apără ca o învățătură a religiilor păgâne în Egipt, Babilon, Grecia, China și în alte părți, mult înaintea adoptării ei de către religioniștii așa numitei „creștinătăți”. Nebunia și lipsa de dovadă scripturală a acestei doctrine a treimii și a văditei ei origini păgâne, va apărea mult mai clar pe măsură ce această discuție își urmează calea. Adevărul strălucitor despre „adevăratul și viul Dumnezeu” vă va face liberi de una din cele mai mari defăimări și doctrine rătăcitoare ale religiei.

Să fie destul să zicem aici că *Elohim*, deși la plural, este însoțit de un pronume singular și de un verb singular, când se referă la Cel Suprem și Atotputernic. Acest fapt arată unitatea Ființei Sale, asemenea căreia nu există afară de El, nimeni asemenea Lui, nici unul egal Lui în putere, slavă și eternitate. De aceea, forma plurală *Elohim*, ca însemnând Dumnezeu Atotputernicul, este numai pluralul superiorității și maiestății Sale și înseamnă o persoană. *Eloah* (singular) și *Elohim* (plural), ambele sunt derivate din substantivul ebraic *El*; și *El* se trage din verbul *ool*, care înseamnă a fi tare și puternic sau a fi înainte sau în frunte. De aceea, pluralul *Elohim* se potrivește și descrie pe Cel Suprem ca întrunind toată puterea și tăria și ca întrecând pe toți și fiind înaintea tuturor în superioritatea și existența Sa eternă.

Dacă Dumnezeu este ceea ce El este, care este numele Său? Această întrebare a fost pusă cu mult timp înainte, chiar cu mii de ani, în zilele lui Moise. Prin minunea rugului arzător, Atotputernicul Dumnezeu își manifestă prezența lui Moise pentru un scop foarte hotărât. „Moise a zis lui Dumnezeu: Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi; și mă vor întreba: Care este numele Lui? Ce le voi răspunde? Dumnezeu [*Elohim*] a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește EU SUNT, m-a trimis la voi. Dumnezeu [*Elohim*] a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: IEHOVA, Dumnezeul [*Elohim*] părinților voștri, Dumnezeul [*Elohim*] lui Avraam, Dumnezeul [*Elohim*] lui Isaac și Dumnezeul [*Elohim*] lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru veșnicie, acesta este numele Meu din neam în neam” –Exodul 3:13-15, A.R.V.

Elohim aici este Iehova, și nu există trei persoane Iehova, ci numai una. În cea mai mare poruncă a legii, Domnul Dumnezeu zice prin profetul Său Moise: „Ascultă, Israel! Iehova, Dumnezeul [*Elohim*] nostru, este singurul Iehova. Să iubești pe Iehova, Dumnezeul [*Elohim*] tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deuteronomul 6:4,5, A.R.V.). Astfel, argumentul că titlul *Elohim* sprijină doctrina treimii cade ca nebun.

Prin profetul Său Isaia, Domnul Dumnezeu anunță: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor”. (Isaia 42:8, A.R.V.). La ce timp descoperi Domnul Dumnezeu acest nume omenirii de pe pământ, nu este stabilit în mod definitiv. El apare prima dată în textul ebraic al Bibliei la Geneza 2:5, și apare după aceea de șase mii șase sute de ori, de la Geneza la Maleahi. Versiunile englezești ale Bibliei, catolică Douay, evreiască Leeser și Regele Iacob sau Versiunea Autorizată, ascund acest adevăr, întrucât traduc Iehova prin cuvintele Domn, Dumnezeu și Cel Etern. (Traducerile românești ale Bibliei, atât ediția veche din 1874, cât și traducerea Nițulescu, redau cuvântul Iehova, pe când Traducerea nouă românească înlocuiește acest cuvânt cu „Domnul” peste tot unde celelalte traduceri amintite lasă numele Iehova netradus). Versiunea *Regele Iacob* face numai patru excepții de la acest obicei care întunecă adevărul. Cu toate acestea, numele Iehova este găsit mai întâi pe buzele primei femei, la Geneza 4:1, A.R.V. Primul om arătat a se adresa Lui pe nume, este patriarhul Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, la Geneza 15:2,7,8. Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Iehova, care te-am scos din Ur din Chaldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta. Avraam a răspuns: Doamne, Iehova, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”- A.R.V.

Domnul Dumnezeu de asemenea se descoperi lui Avraam sub un alt titlu: „Când a fost Avraam în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Iehova i s-a arătat și i-a zis: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic.” (Geneza 17:1, A.R.V.). Acest titlu urma să întărească lui Avraam credința în făgăduința lui Dumnezeu față de el cu privire la nașterea miraculoasă a unui fiu.

Că Avraam și alții înainte de Moise cunoscuseră numele dar nu apreciară înțelesul lui adânc, este declarat de către însuși Dumnezeu: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: Eu sunt Iehova. Eu m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub numele Meu ca Iehova.” (Exodul 6:2,3, A.R.V.). Iehova merse înainte să declare scopul Său cu privire la poporul Său ales, pe atunci sclav în Egipt. Scopul Său era de a îndeplini o anumită parte a legământului Său făcut cu strămoșul lor Avraam, și să facă din ei poporul Său de legământ. Aceasta era ocazia de a face de cunoscut înțelesul adânc al numelui lui Dumnezeu. Din accentul pus pe el cu această ocazie și din alegerea specială a lui Dumnezeu în anunțarea scopului Său de a se justifica pe Sine și cuvântul legământului Său, este clar că numele Iehova înseamnă sau semnifică Cel ce are un scop, sau scopul Său față de creaturile Sale. Numele nu atrage atenția asupra Ființei Sale drept Cel Etern, care, fără îndoială, El este. Numele este forma cauzativă (care arată cauza) a verbului ebraic *havah* (a fi) și literal înseamnă „El face să fie”, adică, El face sau cauzează în conformitate cu scopul Său.

De multe sute de ani, mai ales după zilele lui Isus și ale apostolilor Săi, înțelesul numelui Iehova a fost pierdut din vedere, și numele însuși a fost pus deoparte. Numai în anii recentți, Dumnezeu a făcut ca numele Său să fie adus din nou la lumina și însemnătatea lui, spre a fi făcut cunoscut servilor Săi credincioși, deoarece este timpul hotărât și justificarea numelui Său, Iehova, se apropie. (Vezi *Turnul de veghere*, 1 iunie 1928, prf. 5; 1 ianuarie 1933, prf. 4,5.) Deci nimeni să nu ignore acum acest nume!

La Geneza 2:5 însemnarea „Iehova Dumnezeu” apare prima dată în scrierile sfinte. Fiind Dumnezeu (*Elohim*), Iehova este divin. El este Dumnezeirea sau Cel Divin. „Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.”- Fapte 11:29, *Douay*.

Iehova este nevăzut ochilor omenești, dar El dă oamenilor dovada despre dumnezeirea Sa prin lucrările Sale, văzute lor. “În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”. (Romani 1:20, *Douay*). Ar fi nepotrivit să se vorbească despre Iehova ca având „natură divină” deoarece natură înseamnă ceea ce este născut sau produs, sau ceea ce este adus în existență prin naștere și creștere, în timp ce Iehova este fără naștere, început sau creștere. El este totdeauna perfect, și crează toate lucrurile drepte, bune și perfecte. Cu toate acestea, creaturilor care se

dovedesc ucenici credincioși ai lui Isus, le este scris de către ucenicul Petru: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași ai naturii divine [literal: o natură divină], după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:3,4). Astfel de ucenici credincioși, împreună cu Isus, devin părtași ai “unei naturi divine”, deoarece ei sunt în mod special născuți prin forța nevăzută a Celui Divin, Iehova Dumnezeu.

Dumnezeu este nevăzut, peste puterea și capacitatea omului de a-L vedea. Profetului Moise El îi zise: „Tu nu poți să vezi fața Mea: căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască.” (Exodul 33:20). De aceea, natura umană nu ar putea niciodată să se suie în cer și să vadă pe Dumnezeu; în sprijinul acesta, un ucenic al lui Isus scrie: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului” (Ioan 1:18; 3:13). Aceasta este adevărat, deoarece natura umană este „din pământ, pământescă”, dar Dumnezeu este spirit, este Marele Spirit. Cu privire la Marele Spirit și la modul de închinare Lui, Isus zise: „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în spirit și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este spirit; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în spirit și în adevăr” - Ioan 4:23,24.

Este necesar acum să mergem la vreun templu religios sau catedrală pentru ca să ne închinăm lui Dumnezeu, care este spirit? Servul Său Pavel dă adevăratul răspuns: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viață, suflarea și toate lucrurile... Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea aurului și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” - Fapte 17:24-30; 7:48-50.

Se închină cineva lui Dumnezeu atunci când jertfește tămâie și se apleacă asupra unei icoane dintr-un oarecare material și zice rugăciuni în genunchi înaintea unei astfel de icoane? Aceasta este practica religiei, dar nu este adorarea lui Dumnezeu, Dumnezeul căruia Isus I se închină în spirit și în adevăr (Ioan 20:17). Toți închinătorii la Dumnezeu, de la Abel până la Moise, nu se închină lui Dumnezeu în temple făcute de om sau înaintea icoanelor. La Muntele Horeb, în Arabia, Iehova Dumnezeu dădu o manifestare înspăimântătoare a puterii Sale și atunci chemă pe Moise sus pe munte și dădu acelui profet tablele de piatră ale celor zece porunci, scrise cu propria Sa mână, „scrise cu degetul lui Dumnezeu”. Primele două din aceste porunci sună: „Eu sunt Iehova Dumnezeul (Elohim) tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos” - Exodul 20:2-5, A.R.V.; și 31:18.

Un religionist nu se poate scuza zicând că cinstea și închinarea pe care el le dă icoanei ar fi numai relativă și că el nu se închină icoanei însăși, ci aceleia pe care icoana îl reprezintă. Chiar acesta era argumentul întrebuit de către neamurile păgâne în religia și închinarea lor la soare, lună și stele, și la „regina cerului”, după cum o numeau ele (Ieremia 7:18; 44:17-25). Asemenea practică religioasă este amăgire de sine, și Dumnezeu nu iartă folosirea icoanelor sub acest pretext, ci o numește o cursă și o interzice intenționat aceluia care se închină Lui în spirit și în adevăr. Chiar și a mișca mâna spre a saluta ceva și a arunca o sărutare, era interzis de către El ca idolatrizare a icoanei sau lucrului.

Prin urmare Dumnezeu inspiră pe Moise să rostească și să scrie acest avertisment poporului de legământ al lui Dumnezeu: „Fiindcă n-ați văzut nici un chip în ziua când v-a vorbit Iehova din mijlocul focului, la Horeb, vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricați, și să vă faceți chip cioplit, sau o înfățișare a vreunui idol, sau chipul vreunui om, sau chipul vreunei femei, sau chipul vreunui dobitoc de pe pământ, sau chipul vreunei păsări care zboară în ceruri, sau chipul vreunui dobitoc care se târăște pe pământ, sau chipul vreunui pește care trăiește în apele dedesubtul pământului. Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre

cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe care Iehova, Dumnezeuul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg”. Împotriva acestor practici religioase, Iehova Dumnezeu avertiză, zicând: „Să nu slujești Dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poftești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea lui Iehova, Dumnezeuul tău.” (Deuteronomul 4:15-19; 7:16,25, A.R.V.). Cuvântul adevărului declară astfel că religia este o cursă care duce la moarte. (Referitor la Iacov 1:26,27, vezi capitolul 6).

În Psalmul 84:11 citim declarația inspirată: „Iehova Dumnezeu este un soare și un scut”. (A.R.V.). Dar aceasta nu este o justificare pentru închinătorii lui Iehova Dumnezeu să arunce o sărutare de mână soarelui sau unui scut, sau să le salute și să se plece înaintea lor, pentru că ele sunt întrebuințate ca simbol al lui Dumnezeu. De la asemenea supunere la creaturi și la lucruri făcute de om, curatul și adevăratul închinător al lui Dumnezeu trebuie să se abțină întocmai după cum a făcut credinciosul Iov. El zicea: „Dacă mi-am pus încrederea în aur, dacă am zis aurului: Tu ești nădejdea mea; dacă m-am îngâmfat de mărirea averilor mele, de mulțimea bogățiilor pe care le dobândisem; dacă am privit soarele când strălucea, luna când înainta măreață, și dacă mi s-a lăsat inima amăgită în taină, dacă le-am aruncat sărutări, ducându-mi mâna la gură: și aceasta este tot o fărădelege care trebuie pedepsită de judecători, căci m-aș fi lepădat de Dumnezeuul cel de sus!” - Iov 31:24-28; 1Regi 19:18; Osea 13:2.

Nimic nu ar putea fi de o importanță mai mare decât a te închina lui Iehova Dumnezeu în spirit și în adevăr, după cum zicea Isus. Acesta este un drept dat de Dumnezeu tuturor creaturilor Sale, și nici un guvern omenesc, indiferent cât de înalt este el pe pământ, nu are vreun drept să se amestece în aceasta și să dicteze împotriva regulii și poruncii de închinare a lui Iehova Dumnezeu. Iehova este Puterea Supremă. (Eclesiastul 5:8). Viața creaturilor inteligente depinde direct de asemenea închinare adevărată către Puterea Supremă. „Alege viața ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Iehova, Dumnezeuul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale” (Deuteronomul 30:19,20 A.R.V.; 32:47).” Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru” - Romani 6:23.

Veni un timp când marele Creator și Dătător de viață începu lucrarea Sa creatoare. Aceasta era o expresie a iubirii Sale; pentru că „Dumnezeu este iubire” (1Ioan 4:16). Care a fost prima Sa creatură, începutul creației lui Dumnezeu? Era ea vie sau moartă?

CAPITOLUL III

FII SPIRITUALI AI LUI DUMNEZEU

Știința oamenilor acestei lumi nu poate să lămurească secretul primei creații a lui Dumnezeu. Secretul poate fi lămurit și este, de fapt, descoperit acum acelora care se tem de Dumnezeu și care, prin urmare, au „înțelepciunea care este de sus”. Învățații lumești și religioși, care se închină propriei lor inteligențe și aceleia a altor oameni, trec pe lângă importantul izvor al adevăratei informări, cuvântul lui Dumnezeu, sau leapădă mărturia lui. Prin aceasta, ei tăgăduiesc pe Dumnezeu, Autorul lui, și se fac pe ei înșiși nebuni. Ei continuă să privească în spațiul fără de margini cu telescopul, să observe cu atenție prin microscop regatele lumilor mici și să sape în pământ după oase și resturi pietrificate, dar niciodată nu învață să cunoască izvorul vieții, nici nu vin la înțelepciunea și adevărul dătător de viață. Ei niciodată nu se eliberează de legăturile închipuirilor și presupunerilor oamenilor, care îi duc în rătăcire. Ei merg dintr-o dezamăgire în alta, în timp ce aceia care se încred în teoriile lor cad într-o întunecime mai adâncă și omenirea continuă să lupte, să sufere și să moară, și lumea se află în fața unui sfârșit înspăimântător.

Atotputernicul, Atotînțeleptul Dumnezeu care, în timpuri necunoscute în trecut, aduse la iveală prima Sa creație, este de asemenea în măsură să creeze acum o nouă lume a dreptății, în care oamenii care se tem de El și I se închină în spirit și în adevăr, pot să trăiască neîmpiedicați în

lumină, pace și bucurie pentru vecie. Prima Sa creație are o importantă și vitală legătură cu stabilirea noii lumi nădăjduite. Nu este, prin urmare, o chestiune de speculație deșartă sau de curiozitate nerușinată pentru oamenii temători de Dumnezeu, de a cerceta în această chestiune. Ceea ce lăsa Dumnezeu să se însemneze în cuvântul Său al adevărului, este potrivit pentru om să dorească și să se străduiască să priceapă. La timpul hotărât, Dumnezeu face aceasta ușor de înțeles. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia” - Deuteronomul 29:29.

Prima lucrare creatoare a lui Dumnezeu, nu era un model experimental. Aceasta era cea mai bună lucrare a creațiunii Sale până acum nouăsprezece sute de ani. Era o lucrare perfectă și descoperi în mod perfect înțelepciunea, cunoștința și lucrarea vrednică de laudă a Creatorului. Merita să poarte numele lui Iehova, al Creatorului ei. „Căci voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru! El este Stânca, LUCRĂRILE LUI SUNT PERFECTE. Căci toate căile Lui sunt drepte: El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat” (Deuteronomul 32:3,4, A.R.V.). Toate lucrările lui Iehova sunt o cinste și onoare pentru El și studierea lor pentru mai bună cunoaștere a Lui duce la înțelepciune și pricepere a adevărului. „Mari sunt lucrările Domnului, cercetate de toți cei ce le iubesc. Strălucire și măreție este lucrarea Lui, și dreptatea Lui ține în veci. Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire” - Psalmii 111:2,3,7,8.

Prima creație a lui Dumnezeu era vie și inteligentă și era făcută să aibă înțelepciune. „Căci Iehova dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Proverbe 2:6, A.R.V.). De aceea, în cartea proverbelor inspirate, Creatorul face pe Acela care este începutul creațiunii Sale, să vorbească în figura simbolică a înțelepciunii și să zică: „Iehova m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâma din pulberea lumii. Când a întocmit Iehova cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus, și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său, și găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor” - Proverbele 8:22-31, A.R.V.

Iehova Dumnezeu Și-a arătat scopul în legătură cu o creație fără sfârșit. El avea acum alături de El un „meșter” înzestrat cu înțelepciune. Acesta primise viață de la Dumnezeu. Aceasta Îl făcu Fiul lui Dumnezeu. Născând pe acest Fiu sau aducându-L la viață, Iehova era singurul Făcător sau Creator, neajutat de nimeni. Prima Sa creatură vie era prin urmare „singurul născut Fiu al lui Dumnezeu”, El era un spirit asemenea lui Iehova, Tatăl Său, și-L putea vedea și fi cu El. Fiind un spirit după chipul lui Dumnezeu, acest unul născut Fiu era în „asemănarea lui Dumnezeu”. El era supus în chip desăvârșit Tatălui și Creatorului Său. Niciodată nu s-a cugetat El ca, prin uzurpare, să se facă egal cu Tatăl Său; El știa că asemenea egalitate în mod înțelept este o imposibilitate. El recunoscuse pe Iehova ca Puterea Supremă și Cap al Său. El niciodată nu s-a abătut de la această regulă. De aceea, despre singurul Fiu născut se vorbește ca despre unul „care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu”. (Filipeni 2:6, A.R.V.). Iehova, Tatăl, iubea mult pe singurul Său Fiu născut și Fiul iubea pe Tatăl și dovedi acea iubire prin supunere neegoistă față de El și prin păzirea poruncilor Sale. El Se temea de Iehova, nu cu o teamă chinuitoare, egoistă, ci cu o frică așa încât să nu displacă Tatălui și Dumnezeului Său și să nu-I aducă laude. Fiul se închina lui Iehova Dumnezeu, ceea ce nu înseamnă adorație și admirație leneșă, ci serviciu activ lui Dumnezeu și prin aceasta slăvirea și înălțarea Lui.

Poseda acest Fiu întâi născut nemurire, adică neputrezire? Că El nu avea această însușire și nu era nemuritor pe vremea aceea, este dovedit prin faptele de mai târziu, după cum sunt declarate lămurit în Biblie. Viața fără sfârșit depinde de ascultare fără sfârșit față de Dumnezeu. Prin ascultare credincioasă și perfectă, Fiul ar fi trăit prin aprobarea Tatălui Său și putea să trăiască la El pe vecie. Timpul sosi, cu toate acestea, când Iehova Dumnezeu deschise Fiului Său ocazia să câștige nemurirea. Că Tatăl dădu Fiului asemenea ocazie, este dovedit prin declarația Fiului: „Căci,

după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26). Aceasta dovedește, de asemenea, că Iehova este Dătătorul de viață pentru Fiul.

Tatăl, Iehova Dumnezeu, făcu pe Fiul Său Purtătorul Său de cuvânt sau Cuvântătorul Său, fapt care înseamnă în sine că urmau să fie și alte creaturi și că Fiul lui Dumnezeu le va face cunoscute și le va transmite cuvintele lui Dumnezeu. Prin urmare, în această împrejurare, Fiul a fost numit „Cuvântul lui Dumnezeu”. Această poziție de a fi Principalul Funcționar Executiv al lui Iehova, puse pe singurul Fiul născut într-o poziție de respect superioară, cu privire la toate celelalte creaturi care ar veni în existență. Tatăl îmbracă pe Fiul cu puterea convenită poziției Sale, și astfel Fiul, acest „meșter” al lui Dumnezeu Iehova, era un puternic și exista înaintea tuturor, cu singura excepție a lui Iehova. Cu privire la Fiul în această funcție de „Cuvântul lui Dumnezeu”, este scris: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu, El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” - Ioan 1:1-3.

Înseamnă aceasta că Iehova Dumnezeu (Elohim) și singurul Fiul născut sunt două persoane, dar în același timp un singur Dumnezeu și membri ai așa numitei „treimi” sau „Dumnezeu în trei fețe”? Dacă religia învață așa, ea violează cuvântul lui Dumnezeu, sucește Scripturile spre nimicirea acelor care sunt duși în rătăcire, și defăimează priceperea și înțelepciunea dată de Dumnezeu. Să se observe mai întâi că citatul de mai sus din Ioan 1:1-3 menționează numai două persoane, nu trei. Cuvintele textului arată de asemenea că Fiul, care primește viață, nu poate fi de aceeași vârstă sau împreună existent din veșnicie cu Tatăl, care dă viață Fiului și Îl aduce astfel în existență. Deși nu există un început al lui Dumnezeu (Elohim), sau Iehova, totuși vorbirea sau cuvântul avu un început; și Dumnezeu era acela care începu sau produse vorbirea sau cuvântul. Astfel, deja titlul arată că Iehova produse sau născu pe acela care este numit „Cuvântul”. „Cuvântul Tău este adevărat de la început”; sau, după nota marginală a Bibliei, „începutul cuvântului Tău este adevărat”. (Traducerea nouă românească: temelia cuvântului Tău este adevărul). (Psalmii 119:160). Dumnezeu este originea Cuvântului. „Și Dumnezeu (Elohim) zise.” - Geneza 1:3,6,9, 11,14,20,24,26.

Confuzia este cauzată de traducerea nepotrivită a lui Ioan 1:1-3 din grecește, (în care textul a fost scris în original), în românește, asemenea traducere fiind făcută de către religioniști, care încearcă să producă dovadă pentru învățătura lor a unei „treimi”. Acest fapt este făcut clar într-o carte intitulată „The Emphatic Diaglott” (în englezește), care prezintă textul original al Scripturilor în litere grecești și sub fiecare rând al textului grecesc prezintă cuvânt după cuvânt traducerea textului original grecesc. Această traducere engleză interlineară, tradusă în românește sună, după cum urmează: “Într-un început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta era într-un început cu Dumnezeu. Toate prin El au fost făcute; și nimic nu s-a făcut fără el, din ceea ce a fost făcut”. Să se observe de asemenea că în textul englezesc, în coloana din dreapta a lui *The Emphatic Diaglott* este scoasă în evidență deosebirea dintre Creator ca Dumnezeu și Cuvântul ca un Dumnezeu prin tipărirea cuvântului „DUMNEZEU” când se referă la Creator, și „Dumnezeu” când se referă la Cuvântul sau Logos. Iată traducerea în românește a acestui text din coloana din dreapta:

¹ La început era Logos, și Logos era cu DUMNEZEU, și Logos era Dumnezeu.

² Acesta era la început cu DUMNEZEU.

³ Prin El s-a făcut orice lucru; și fără El nimic nu s-a făcut din ceea ce s-a făcut.

⁴ În El era viață: viața era lumina oamenilor.

⁵ Și lumina strălucea în întuneric, și întunericul nu a priceput-o.

Prin reamintirea că însemnătatea cuvântului „dumnezeu”, în conformitate cu ebraica, este „puternic” sau „unul care este înainte (a aliora)”, și dacă ne aducem aminte de puterea și poziția Fiului în comparație cu tot restul creațiunii, este ușor de cuprins că Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, era și este „un dumnezeu” (El), sau „puternic”, mai presus de alte creaturi, pe când Iehova, Producătorul Cuvântului, este „Dumnezeul” (Elohim), fără început și care există „din veșnicie în veșnicie”.

Dacă ne referim la Ioan 10:34-36 se va vedea că Isus citează din lege, din Psalmii 82:6 și zice: „Nu este scris în legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei? Dacă legea a numit dumnezei pe cei cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, - și Scriptura nu poate fi desființată, - cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta pentru că am zis: Sunt Fiul lui

Dumnezeu!” Dacă acei oameni puternici ai pământului, împotriva cărora Dumnezeu le adresează cuvântul Său de condamnare puteau fi numiți „dumnezei”, cu cât mai mult pot adevăratele Scripturi să vorbească despre Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, ca despre „un Dumnezeu”. El este un „dumnezeu puternic”, dar nu Atotputernicul Dumnezeu, care este Iehova (Isaia 9:6). Cu siguranță, atunci, că Ioan 1:1-3, în conformitate cu textul grecesc original, nu este o dovadă că Iehova Dumnezeu și Fiul Său sunt „una în persoană, egali în putere și glorie”, după cum spun catehismele religioase, fără dovadă scripturală. Contrariul este adevărat. Dumnezeu, Vorbitorul, are putere peste Cuvânt, și trimite afară Cuvântul ca să poarte și să împlinească mesajul lui Dumnezeu. În armonie cu aceasta, Ioan 1:18 sună: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”.

Chestiunea se ridică acum în ceea ce privește alte creaturi, care au fost create după Fiul întâi născut al lui Dumnezeu, Cuvântul. Erau aceste alte creaturi fiecare o creație directă a lui Dumnezeu după cum era Fiul Său, Cuvântul? Titlul „singurul Fiu născut” sau „Fiu întâi născut”, arată că celelalte creaturi nu au fost creația directă a lui Dumnezeu, fără vreun agent mijlocitor în chestiune. După ce Iehova Dumnezeu creă Cuvântul în mod direct, folosi pe acest singur Fiu născut ca agentul sau „meșterul” Său în crearea tuturor celor ce urmau să apară. În acest scop, Ioan 1:3 mărturisește cu privire la Cuvântul: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” Ioan 1:14 de asemenea declară că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, a fost Acela care la timpul hotărât deveni „omul Cristos Isus”; el zice: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”. Ioan 1:1 de asemenea zice: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții”.

Că Dumnezeu a folosit pe Fiul Său, Cuvântul, la crearea tuturor lucrurilor după El, este dovedit mai departe la Efeseni 3:9: „Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Cristos”. De asemenea, și la Coloseni 1:15-17 este scris cu privire la Cuvântul sau Isus Cristos: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El”. Cuvântul lui Dumnezeu, Cristos Isus, trebuia să fie „cel întâi născut din toată zidirea”, pentru ca să fie mai înainte de toate celelalte creații și pentru ca să fie „meșterul” lui Dumnezeu la crearea lor. În dovedirea acestui fapt, Cristos Isus zice despre sine însuși: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” - Apocalipsa 3:14.

Fiind singurul Fiu născut al lui Dumnezeu și „întâiul născut din toată creațiunea”, Cuvântul trebuia să fie un Prinț între toate celelalte creaturi. În acest oficiu El purta un alt nume în cer, nume care este „Mihail”. El înseamnă „Cel ce este asemenea lui Dumnezeu” și marchează pe purtătorul său ca pe unul care sprijină maiestatea și supremația lui Iehova Dumnezeu și care va justifica numele și cuvântul lui Iehova de orice acuze false și prezentări greșite. Alte nume au fost date Fiului în decursul timpului, în toate principatele care au fost create în regatele spirituale nevăzute, Mihail era „unul dintre prinții principali”, și la timpul hotărât El deveni prințul nevăzut al poporului ales al lui Dumnezeu, al lui Israel. (Daniel 10:13,21; 12:1; Judecători 9; Deuteronomul 34:5,6). Ca prinț puternic și purtător de mesaj al lui Iehova, Mihail are îngeri sub comanda Sa, și de aceea El este un Arhanghel. El este Acela pe care Iehova Îl întrebuițează ca să nimicească toată rebeliunea din univers, deși aceasta trebuie să se întâmple într-un timp de strâmtorare pe pământ, asemeni căreia n-a fost cunoscută niciodată înainte. - Vezi Apocalipsa 12:7-9; Daniel 12:1; Matei 24:3, 21,22; 1Tesaloniceni 4:16.

Cât timp erau Iehova Dumnezeu și Fiul Său iubit împreună, fără a avea în societatea lor alte creaturi și cât timp S-au împărtășit de iubirea Unul Altuia, Cuvântul inspirat al adevărului nu descoperă. Cu toate acestea, Iehova are plăcere în lucrarea de creare și în acordarea bunătații Sale creaturilor, și timpul Său veni pentru ca alte creaturi să fie aduse în existență. Acum, El luca împreună cu Fiul Său, singurul Său Fiu născut fiind în completă armonie cu scopurile Tatălui Său și activând în perfectă unitate și în deplină cooperare cu El. În mod potrivit, atunci Fiul putea zice: „Eu și Tatăl Meu suntem una” (Ioan 10:30). Fiul, sub îndrumarea Tatălui Său, se dovedi pe Sine un

„meșter” și creă alte creaturi spirituale, cărora le-a fost dată o poziție diferită de rang, putere și autoritate, anume: heruvim, serafim și îngerii.

Heruvim înseamnă serviciul de purtători, adică, purtătorii tronului lui Dumnezeu; ei sunt o escortă a tronului Său și sprijină majestatea Sa pe tron ca Puterea Supremă a universului. De aceea, despre Iehova Dumnezeu se spune în Psalmii 80:1 în felul următor: „Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi”. De asemenea, Psalmii 18:10: „Călărea pe un heruvim, și zbură, venea plutind pe aripile vântului”. Și Psalmii 99:1: „Iehova împărățește: popoarele tremură; El șade pe heruvimi”.

Pe capacul chivotului pe care Iehova porunci lui Moise să-l facă, erau reprezentați doi heruvimi de aur, unul la fiecare capăt al scaunului milei. Dar înaltului preot și poporului lui Israel nu le-a fost permis să se închine și să adore aceste icoane de heruvimi. Pentru a împiedica aceasta, Dumnezeu porunci ca atunci când chivotul legământului era purtat dintr-un loc în altul, întregul chivot cuprinzând heruvimii trebuia să fie acoperit cu o pânză, astfel ca heruvimii să nu poată fi văzuți de popor. (Exodul 25:18-22; Numerii 4:5). Omul veni în legătură cu heruvimii vii devreme în istoria omenirii - Geneza 3:24; Ezechiel 28:13,14.

Serafim înseamnă arzător sau cei ce ard. Descoperirea divină îi arată ca servi ai tronului lui Dumnezeu în templul Său de judecată, și ei sunt întrebuițați spre a curăți sau a îndepărta pângărirea întocmai ca prin foc. Ei declară sfințenia lui Dumnezeu și au fost întrebuițați să prezică faptul că tot pământul va fi plin de gloria lui Iehova - Isaia 6:1-7.

Îngeri în mod literal înseamnă soli. Aceasta arată nu numai pe purtătorii mesajului lui Iehova, ci de asemenea și pe ambasadorii cerești, trimiși în interes de serviciu. Cel pus ca șef sau primul peste un corp de îngeri trebuia să fie un arhanghel în rang. Toți aceștia sunt fii spirituali, nevăzuți omului și mai înalți decât omul în formă de viață și organism. Despre crearea îngerilor lui Dumnezeu este scris: „Din vânturi îți faci soli, și din flăcări de foc slujitori (Cel ce își face îngerii Săi spirite; slujitorii Săi o flacăra de foc, *traducere engleză*)”. - Psalmii 104: 4; Evrei 1:7.

Toate acestea sunt creaturi strălucitoare și glorioase. Prin urmare, ele sunt asemănați în Scriptură stelelor, pe care omul le privește pe ceruri. Ei erau toți fii ai lui Dumnezeu, deoarece primară viața de la Iehova prin singurul Său Fișu născut, Cuvântul. Cuvântul a fost adus mai întâi în existență, în dimineața creațiunii. Apoi, pe când creația era încă în dimineața ei, Iehova împreună cu Cuvântul Său, creă un alt fișu spiritual glorios, numit *Heylel*, ceea ce înseamnă *cel ce strălucește, steaua zilei*, sau *Lucifer*. Fiind unul dintre cei mai timpurii fii ai lui Dumnezeu, el este numit un „fișu al zorilor”, (Isaia 14:12). Cuvântul și Lucifer par să fi fost cei doi descriși ca „stelele dimineții”.

Până în acest timp al istoriei universale totul era bucurie, pace și activitate constructivă, prin tot regatul de creaturi cerești ale lui Iehova. Darea de seamă la Iov 38:7, descrie o ocazie de cântare și de strigăte de bucurie printre ei: „Când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”.

Toți acești glorioși fii spirituali ai lui Iehova, erau aranjați într-o ordine și numiți să îndeplinească anumite îndatoriri, ca să lucreze în armonie unul cu altul, fără vrajbă și conflict. Prin aceasta toți trebuiau să lucreze împreună, fără confuzie, pentru îndeplinirea scopului drept și sfânt al Creatorului lor Iehova. Astfel aranjați și împărțiți în „tronuri sau domnii, principate sau puteri”, ei compuseră partea cerească a unei organizații universale, organizația lui Iehova, peste care El domnește suprem ca „Rege veșnic” (Ieremia 10:10). Toți erau supuși lui Iehova, Capul Suprem. Chiar și Cuvântul, care deveni Isus Cristos, era supus Tatălui: „Capul lui Cristos este Dumnezeu” (1Corinteni 11:3; 15:28). Singurul Fișu născut și toți ceilalți fii spirituali ai lui Dumnezeu, se închinău lui Iehova ca Dumnezeu Cel Prea Înalt și Îmbătrânit ca eternitatea. „Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii și mii de slujitori îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui.” (Daniel 7:9,10). Bindecuvântată este partea lor de a privi frumusețea maiestății lui Iehova și de a fi slujitorii Săi sfinți!

CAPITOLUL IV

CREAREA PĂMÂNTULUI

Minuni, care întrec cunoștința și înțelegerea, au fost făcute de către Marele Dumnezeu și Creator pentru folosința, bucuria și plăcerea fiilor Săi spirituali în ceruri. Iubitul și singurul Său Fiu născut era cu El în aceste mari lucrări de creare, și fiecare nouă lucrare de creare a făcut ca toate creaturile vii să laude și să adore pe Cel Atotputernic, „care face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr” (Iov 9:10). Iehova Dumnezeu și „meșterul” Său, Cuvântul, erau Marile Puteri, și sub Ei organizația universală de creaturi spirituale, serafimi, heruvimi și îngeri, trăiau, se mișcau și serveau scopul lui Dumnezeu cu supunere perfectă și întru totul spre gloria Sa - Romani 13:1.

Apoi, înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri a fost extinsă de la acele ceruri spirituale prin începerea unei noi forme de creație, creația materială. Existau adâncimi întinse, nepătrunse ale spațiului și, la porunca lui Dumnezeu, puternicul Său Fiu, Cuvântul, începu să le înfrumusețeze cu uimitoare lucruri materiale. „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Lui, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci el zice, și se face; și ce poruncește se înfăptuiește”. (Psalmii 33:6,9, A.R.V.). Au fost formate glorioase spirale nebuloase (nori gri) și grupuri de stele strânse împreună în formă de glob, sori cu planetele și cometele lor, spre a se mișca împrejurul soarelui lor într-o orbită bine definită, toate împreună, miliarde de Căi Lactee, sau constelații de stele. Vederea Atotputernicului Creator putea cuprinde frumoasa priveliște, și aceasta s-a făcut în perfectă armonie cu voința Sa de necombătut. Nu exista nici un haos sau confuzie, ci toate aceste corpuri cerești se mișcau în ordine și cu regularitate, după cum mâna Marelui Făcător al tuturor lucrurilor le-a ordonat aceasta. Formarea fiecărui corp ceresc mergea înainte în conformitate cu legea fixată de Dumnezeu pentru el. Creatorul, prin Cuvântul Său, ținea în puterea Sa toate lucrurile create, în formare și în dezvoltare. Forța Sa nevăzută, pe care Biblia o numește „spiritul lui Dumnezeu”, a fost trimisă de El să lucreze și să îndeplinească voința Sa față de toate aceste creații neînsuflețite în întinderile nemărginite ale spațiului.

Acolo, în locuri hotărâte, erau corpurile cerești As, Cesil, Cimah și Mazzaroth, pe care oamenii le-au numit în mod greșit Arcturus sau Ursul Mare, Orion, Pleiadele sau Cloșca cu puii și Zodiacele, după numele dumnezeilor falși sau al demonilor - Iov 9:9 și 38:31,32.

La acest punct, prima carte a Sfintelor Scripturi începe darea ei de seamă incomparabil și în conformitate cu adevărul: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” (Geneza 1:1, A.R.V.). Dacă masa de materie din care este compus acest Pământ a fost sau nu ruptă la început din Soarele arzător, în jurul căruia se învârtă, și exact cu cât timp înainte ca masa Pământului să fi fost formată, darea de seamă divină nu spune. De aceea, darea de seamă scripturală care urmează, în Geneza, capitolul 1, nu descrie crearea masei Pământului în sine, ci ordonarea și pregătirea acesteia pentru scopul final al Creatorului.

Care era și este acel scop final? Răspunsul Creatorului este răspunsul adevărului, adevăr care eliberează mintea și inima omului de orice teamă cu privire la destinul Pământului pe care-l locuim: „Căci așa vorbește Iehova, care a creat cerurile, Dumnezeu care a format pământul și l-a făcut, care l-a stabilit și l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a format ca să fie locuit: Eu sunt Iehova; și nu este altul” (Isaia 45:18, A.R.V.). „O generație trece, altă generație vine, și pământul rămâne veșnic în picioare. Soarele răsare, apune și aleargă spre locul de unde răsare din nou” (Eclesiastul 1:4,5). „Pământul, pe care l-a întemeiat pe veci” - Psalmii 78:69.

Pregătirea pământului și aranjarea lucrurilor pe el, pentru a putea fi locuit, darea de seamă a Creatorului o împarte în șase perioade de lucru. Aceste șase perioade sunt urmate de o perioadă de odihnă sau sabat în legătură cu lucrările pământești, dar nu un sabat în legătură cu alte părți ale universului și cu activitatea de acolo. Acea perioadă de odihnă a lui Dumnezeu în legătură cu Pământul continuă încă, după cum arată o comparație a Cuvântului Său la Geneza 2:1-3 și Psalmii 95:7-11, precum și Evrei 3:15-19; 4:1-11. Deja, aproape șase mii de ani din acea odihnă mare sau sabat al lui Dumnezeu au trecut, și Cuvântul Său ne asigură în mod hotărât că o altă mie de ani din aceasta este în curs. De aceea, această mare zi de odihnă a Creatorului, în legătură cu Pământul,

pare să fie de circa șapte mii de ani de lungă. Această a șaptea „zi” fiind de o asemenea durată, este înțelept să presupunem că fiecare din cele șase zile de lucru erau la fel de lungi, și toate laolaltă însumează o perioadă totală de patruzeci și două de mii de ani.

Darea de seamă despre crearea Pământului, fiind în legătură cu lucruri dinaintea existenței omului, este așadar inspirată de Dumnezeu. Dumnezeu întreabă pe om: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere... când stelele dimineții cântau împreună, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie? Cine a închis marea cu porți, când s-a aruncat din pânțele mamei ei? Când i-am făcut haina din nori și scutece din întunec.” (Iov 38:4-9). „Care face îngerii Săi spirite; slujitorii Săi o flacără de foc: care puse temeliiile pământului, ca în veci să nu se clatine. Tu îl acoperise-i cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți”. (Psalm 104:4-6). Aceasta și alte declarații scripturale mărturisesc în armonie că sfera pământescă era altădată înfășurată într-o boltă de apă și alte materiale suspendate deasupra suprafeței globului. Mari legături sau inele de acest fel acopereau pământul și ascundeau vederii fața lui.

La început, pământul era o masă de materie arzătoare. În această stare incandescentă el strălucea întocmai ca un soare mic, întocmai ca o stea. Mări nu puteau exista pe suprafața pământului atunci, ci toată umezeala a fost aruncată sub formă de vapori și hidrocarburile au fost evaporate, iar metalele și mineralele au fost sublimite și aruncate departe, în spațiu, împrejurul sâmburelui pământului arzător, în fierbere. Din cauza rotației pământului în jurul axei sale, această materie aruncată în spațiu, s-a format în mod treptat în inele mari în jurul Ecuatorului acestuia, unde forța centrifugă a pământului în rotație era cea mai puternică. Totuși, puterea gravitației a pământului, ținea inelele în vecinătatea Ecuatorului pământului. În conformitate cu densitatea și greutatea specifică a materialelor aruncate în spațiu de către pământul topit, ele se formară în inele de apă amestecată cu substanțe minerale, cel mai dens și mai greu fiind cel mai apropiat de sâmburele pământului, următorul în ordinea greutății fiind imediat după el, și așa mai departe, cel mai ușor, compus aproape numai din apă curată, fiind aruncat la depărtarea cea mai mare de miezul pământului. Astfel, a existat un sistem inelar, și toate acestea apăreau în ochii lui Dumnezeu întocmai ca o roată mare, cu roți înăuntrul altor roți, și cu pământul topit însuși ca butucul sferic al lor. Formarea era exact asemănătoare aceleia a planetei, pe care astronomii o numesc Saturn și care are încă un sistem inelar în jurul ei, trei inele cu același centru care se învârtesc încă și astăzi în jurul Ecuatorului ei. [Vezi cartea *Sistemul inelar al pământului* de Isaac N. Vail (1886).]

Planeta Saturn progresează spre finala formă creatoare, în conformitate cu aceleași legi divine care au guvernat pământul în primele lui perioade de creare. Aparența tinde spre concluzia că aceste inele sunt compuse din mici particule de zăpadă înghețată. Cu ajutorul unui telescop este dovedit nu numai că Saturn are inele, și că în jurul sferei sunt brâuri de diferite lățimi și străluciri, și acestea sunt pe diferite latitudini deasupra și dedesubtul Ecuatorului lui Saturn. Cu toate acestea, la polii săi nord și sud, nu există bolte de nori, ci polii sunt descoperiți. Acolo brăurile de nori cad, acelea fiind ținuturile celei mai mici rezistențe față de forțele de atracție. Asemenea brâuri sunt făcute din inelele de la Ecuator, care cad unele după altele și apoi se împrăștie spre a forma brâuri, fie de o parte, fie de alta a Ecuatorului. Fiecare din aceste brâuri de nori, se învârtesc în jurul lui Saturn cu iuțeala specifică, proprie a planetei, încetinindu-și viteza în mod treptat, pe măsură ce se apropie de regiunea polară. Nevăzută înăuntrul și dedesubtul acestor brâuri de nori, planeta Saturn însăși se învârte în jurul axei sale, întocmai ca un sâmbure central, cu propria ei viteză încă nemăsurată.

Tot la fel au stat lucrurile și cu pământul în epoca timpurie a acestuia. Pe măsură ce acesta se răcea, cel mai apropiat și mai greu dintre inelele sale se prăbușea mai întâi spre Ecuator. Dar forța centrifugă a pământului împiedica căderea acestuia pe suprafața pământului, și inelul se lățea și se împrăștia întocmai ca un brâu, o parte spre nord și altă parte spre sud. Inel după inel se prăbușea, și brâu după brâu se forma. Brăurile se mișcau spre polul Nord și Sud și acolo, în cele din urmă, cădeau asupra pământului însuși. La punctele polare de cea mai mică rezistență, pământul atrăgea fiecare brâu îndată ce atingea un asemenea punct slab, și apele și prețioasele lor comori luau forma unei căderi de apă asemănătoare Niagarei. Atingând pământul, asemenea unui potop, masa de apă măturau totul în calea ei, asemenea unei inundații înspăimântătoare, de la poli spre Ecuator, târând cu ele și bogăția lor de metale și minerale, împreună cu gheața. Prin aceasta, suprafața pământului, în proces de răcire, a fost mult îmbogățită.

Într-o anumită perioadă, apoi, suprafața pământului, cu excepția aceleia a polilor, era cu totul acoperită de o boltă de brâuri conținând minerale și apă, ca și cum ar fi fost înfășurată în scutece, care atârnavă împrejurul globului pământesc. Există încă o serie de inele care pluteau în înălțime la Ecuatorul lui, și astfel aparența planetei noastre era atunci asemenea aceleia a lui Saturn în prezent, ale cărui inele ating dimensiunea de 275.000 de kilometri în diametru. Pământul a atins această fază a dezvoltării inelare și de acoperire mult mai repede decât Saturn, deoarece, fiind un corp mai mic, s-a răcit mult mai repede și vaporii săi s-au condensat mai curând. Nici o formă de continent nu se arăta atunci pe pământ, dar exista apă direct în sânul pământului, precum și un adânc de ape care plana sus în înălțime. Apoi, forța sau „spiritul” nevăzut al lui Iehova acționa asupra acelor ape exterioare, punând în mișcare suprafața acestora. „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” - Geneza 1:2.

Întrucât pământul acum se răcise și se întărise, nu mai strălucea asemenea unei stele, ci era întunecos. „Dumnezeu a zis: Să fie lumină! și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” - Geneza 1:3-5.

Aceasta nu era o oarecare lumină electrică, creată de pământ însuși, deoarece aceasta ar fi strălucit de jur împrejurul pământului în același timp și nu ar fi fost o despărțire între lumină și întuneric. De unde venea deci lumina? De la soare, care fusese creat din timpuri necunoscute, înaintea mititei noastre planete, pământul, din sistemul solar.

Lumina soarelui strălucea numai pe suprafața de deasupra boltei înghețate sau de apă, sus în înălțime și împrejurul pământului. Numai jumătate din această boltă primea lumina soarelui, în același timp cealaltă jumătate fiind întoarsă de la soare, era în întuneric. Dar, întocmai ca și pământul dinăuntrul boltei, și bolta în formă de brâu se învârtea în jurul axei pământului. Astfel, exista o despărțire între zi și noapte. Cu toate acestea, lumina soarelui nu pătrundea prin acele brâuri ale boltei și prin urmare nu atinge suprafața pământului însuși sau în mod direct apele care erau pe pământ. Bolta de brâuri era în mod practic opacă (prin care nu pătrundea lumina), și între ele și pământ spațiul despărțitor era înțesat cu carbon, mai rău decât o „ceață asemănătoare supei de mazăre” în Londra. Să se observe de asemenea, că în descrierea acestei prime zile, cât și a tuturor următoarelor zile de creare, Dumnezeu, Creatorul, pune seara înaintea dimineții. El începe fiecare zi de creare de șapte mii de ani cu perioada de seară. Seara, forma finală a viitoarelor lucruri stabile este văzută prima dată numai într-un contur tulbure, dacă totuși se vede; și apoi devine mai clar, și, în cele din urmă, pe deplin clar, în punctul culminant sau în „dimineața” zilei.

„Și Dumnezeu a zis: Să fie întindere (firmament) între ape, și ea să despartă apele de ape. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. „Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” (Geneza 1:6-8). Aceasta pare să însemne o limpezire într-o anumită măsură a întinderii dintre apele sub care era îngropată suprafața pământului și brâurile de apă atârnavate deasupra pământului. Firmamentul sau „cerul”, nu ținea brâurile în formă de boltă în înălțime, ci întemeierea firmamentului, însemna o clară separare între asemenea ape de sus și cele dedesubt. În acest firmament trebuiau să zboare creaturile înaripate care urmau încă să fie create, și în care mai târziu însuși omul avea să pătrundă cu balonul, avionul și racheta. La încheierea celei de a doua zi de creare, lumina de la soare încă nu pătrunsese prin boltă și prin urmare nu atinsese firmamentul. Totul era încă întunecos acolo.

„Dumnezeu a zis: Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul! Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”. (Geneza 1:9, 10). Astfel, la începutul celei de-a treia zi de creare de șapte mii de ani, existau mari tulburări în interiorul pământului, pricinuite foarte probabil de căderea mai multor brâuri ale boltei la polii pământului și supunerea acestuia unei noi greutate și presiuni. În orice caz, puterea conducătoare a lui Dumnezeu era activă, și formele uscatului au fost forțate să iasă la iveală pe suprafața pustie de apă de până atunci. Continente uriașe și insule au apărut la suprafață. Ele erau goale și lipsite de orice vegetație sau viață vegetală.

„Apoi Dumnezeu a zis: Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ. Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor.

Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia”. (Geneza 1:11-13). Nu exista evoluție sau dezvoltare a unei forme sau specii de viață vegetală prin schimbări nehotărâte, neclare, într-o altă formă de viață vegetală. Înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri crea mulțimea de forme hotărâte ale plantelor și vegetației, fiecare purtând sămânță în ea, spre a se reproduce și a continua propriul ei soi neschimbat. Toată această aducere în existență a primelor forme ale vieții vegetale avu loc în întunericul care încă acoperea firmamentul de deasupra pământului și înăuntrul densei bolți de apă.

„Dumnezeu a zis: Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.” (Geneza 1:14-19). Aceasta nu înseamnă că de abia în decursul celei de a patra zile de creare a făcut Dumnezeu soarele în jurul căruia se învârtește, și făcu de asemenea satelitul pământului, luna, precum și stelele mult mai depărtate, vizibile cu ochiul liber. Aceste corpuri cerești existau cu mult înainte de cea de a „patra zi” de creare. Dumnezeu le făcuse și le atârname în spațiu, la distanțe uriașe, dincolo de inelele și bolta care se învârtea în jurul pământului, deasupra firmamentului sau „cerului”, care împrejmua pământul, „ceruri” care despărteau apele de pe pământ de cele de sus.

Acum, cu toate acestea, pentru prima dată lumina soarelui, a lunii și a stelelor, apăru pe firmamentul pământului și această lumină pătrunse pe suprafața uscatului și a mărilor pământului însuși. Evident că în acest timp mai multe dintre brâiele greu încărcate cu apă ale bolții atinseră polii și se prăbușiră inundând temporar întregul pământ și ștergând orice urmă de viață a plantelor. După ce aceste potopuri se linișteau, mai multe plante răsăreau și acopereau cu verdeață suprafața uscatului, ieșit afară din apă. Brâul bolții, care se prăbuși în decursul celei de a patra zi, lăsă numai inelele cele mai ușoare și din cea mai curată apă să năvălească spre Ecuator și să se împrăstie spre nord și spre sud, întocmai ca un cort sau boltă peste pământ. Această boltă apoasă care rămase era transparentă. Ea lăsă prin urmare lumina soarelui, a lunii și a stelelor, de departe, din afară, să străbată prin ea, și lumină firmamentul, întinderea aerului, care devenise acum relativ liber de carbon. Efectul acesteia pe pământ era o stare asemănătoare unei sere încălzite sub bolta lui transparentă. Aceasta era foarte favorabilă creșterii abundente a vieții plantelor, chiar și în regiunile polare de nord și de sud, în intervalele dintre căderea brăurilor (inelelor) bolții.

Datorită bolții apoase, care încă mai acoperea pământul deasupra firmamentului, conturul definit al soarelui, al lunii și al stelelor, nu putea fi văzut pe suprafața pământului. Numai lumina lor, împrăștiată peste tot, străbătea prin boltă. Pe măsură ce timpul trece, bolta va deveni foarte subțire, nemijlocit deasupra Ecuatorului, și lumina soarelui va pătrunde prin ea, și va fi refractată cu o strălucire neobișnuită. Ce creaturi vor locui acum pământul?

SUFLETE ANIMALE

Darea de seamă biblică sună: “Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare (suflete vii, *Rotherham*), și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului. Dumnezeu a făcut peștii cei mari (monștrii mării, *Rotherham*), și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după felul lor; a făcut și orice pasăre înaripată după felul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ. Și a fost o seară și a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincia”. - Geneza 1:20-23.

Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, așa după cum este citat mai sus, dovedește existența sufletelor pământești cu mii de ani înainte de apariția omului. Darea de seamă inspirată a lui Dumnezeu numește creaturile și monștrii mărilor, și de asemenea și păsările, „suflete vii”, deoarece ele trăiau și aveau o măsură de inteligență. În textul original ebraic al Bibliei, această expresie este

nephesh chayyah, exact aceeași expresie care este aplicată omului de către Creatorul său. Ținând acest adevăr în minte, vom ajuta pe studentul cuvântului lui Dumnezeu să devină liber de marea confuzie și întunecime religioasă cu privire la această întrebare: Ce este un suflet uman, și poate el muri întocmai ca animalele inferioare?

În decursul celei de-a cincia zi de creare, probabil că a avut loc o cădere a altor brâuri ale bolții apoase la poli, având ca rezultat de astă dată nimicirea vieții animalelor sau a creaturilor de către apele înghețate, unele forme de viață animală fiind șterse, care nu există astăzi. Acest proces de nimicire, împreună cu ridicarea ulterioară a scoarței pământului, era fără îndoială, responsabil pentru acele mari depozite de piatră de var cunoscute ca „cimitire de scoici”. Cu toate acestea, deoarece această a cincia zi era de mii de ani de lungă, noi forme de viață de creaturi vor fi produse de către puterea divină, după fiecare astfel de potop.

Ultima zi lucrătoare era acum sosită. „Și Dumnezeu a zis: Să dea pământul viețuitoare (suflete vii, *Rotherham*) după soiul lor, vite, târătoare și fiare pământeste, după soiul lor. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târătoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune” - Geneza 1:24,25.

Ce forme sau soiuri de suflete animale urmau să fie create mai întâi în această a șasea zi de creare, nu este spus. Fără îndoială, unele forme, ale căror fosile sau resturi pietrificate au fost găsite fixate adânc în pământ, au fost distruse de către brâiele care au căzut ulterior din boltă și de către inundațiile rezultate care se prăvăleau de la poli, întocmai ca valurile mării. Ziua de creare nefiind de douăzeci și patru de ore, ci de mai multe mii de ani, puterea lui Iehova va umple din nou pământul cu viață animală de același soi sau de soiuri noi. Aceasta era fără îndoială după ultimul din aceste potopuri pustiitoare, în a șasea zi, când se aplică descrierea din Geneza 2:4-6: „Iată istoria cerurilor și a pământului, când au fost făcute. În ziua când a făcut Iehova Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ nici un copăcel de câmp și nici o iarbă de pe câmp nu încolțea încă: fiindcă Iehova Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era nici un om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului”.

CAPITOLUL V

SUFLETE UMANE CREATE

Dumnezeu făcu pământul pentru a fi locuit de om. A șasea zi de creare se încheia. Capodopera creațiunii pământeste a lui Dumnezeu urma încă să vină, spre a prezida peste toate creaturile animale și să facă aceasta după chipul lui Dumnezeu, care prezidează peste toată creațiunea. În acest scop, această capodoperă pământescă trebuia să fie mai inteligentă decât animalele supuse ei. Aceasta trebuia să fie în asemănarea Creatorului, posedând măsura necesară de înțelepciune, putere, iubire și justiție. Din nou Domnul Dumnezeu întrebuița pe singurul Său Fiu născut, Cuvântul, ca pe un meșter și Lui îi vorbi Iehova Dumnezeu când, în cele din urmă, era gata să aducă în existență punctul culminant al creaturilor Sale pământeste. „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră, el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Geneza 1:26-28). Aici, Creatorul dădu omului și soției sale un mandat cu privire la pământ. Mandatul cuprindea mai mult decât a fi după chipul lui Dumnezeu prin exercitarea domniei peste întreg pământul și peste creaturile lui vii. Dumnezeu prin „meșterul” Său făcuse prima pereche de oameni prin puterea Sa directă. El nu va mai face niciunul din ei în mod direct. El le dăruie puterea de a reproduce soiul lor prin unire de căsătorie, ceea ce nu este cazul la îngerii, care „nici nu se însoară, nici nu se mărită”, ci toți sunt creaturile individuale ale lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Prin urmare cea mai responsabilă parte a mandatului divin către omul perfect și către

femeia perfectă, era să „crească și să înmulțească” propriul lor soi omenesc și să umple pământul cu urmași în asemănarea lui Dumnezeu.

Marele îngrijitor favoriză această frumoasă pereche umană cu libertate de lipsă și cu libertate de teamă. Era belșug pentru toți, pentru om și pentru animal, deopotrivă. „Și Dumnezeu a zis: Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră. Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde. Și așa a fost. Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a șasea” (Geneza 1; 29-31). O perioadă de circa 42.000 de ani trecuse acum de când Dumnezeu zise cu privire la pământ: „Să fie lumină”. După toată lucrarea de pregătire a acelor mii de ani, iubitorul Creator Iehova dăduse omului și femeii un început care era „foarte bun”.

Dat fiind că Iehova a pronunțat acest început a fi „foarte bun”, acesta nu era cu nimic mai prejos decât un început perfect. Prin continuarea credincioasă a omului în executarea mandatului divin încredințat lui, lucrurile puteau rămâne perfecte pentru om în acea lume originală liberă, în care era creat omul. Ce altă lucrare a lui Iehova Dumnezeu era necesară în interesul omului? Niciuna; și astfel Creatorul a predat domnia pământului omului, ca reprezentantul pământesc văzut al lui Dumnezeu. Lucrarea și privilegiile omului trebuie de aici înainte să continue în conformitate cu mandatul divin.

„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse” (Geneza 2:1-3). Este o nebunie a cugeta că aceasta ar însemna că Atotputernicul Dumnezeu era ostenit sau obosit de lucrarea Sa pe această mică planetă Pământ și că după aceea El era obligat să Se odihnească pentru ca să Se refacă. „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El șade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el”. (Isaia 40:28, 22). De aceea, când Exodul 31:17 declară că „în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”, aceasta înseamnă că El isprăvisse lucrarea pe care și-o propusese să o facă în legătură cu Pământul, și El simți mulțumirea și bucuria înviorătoare a lucrării isprăvite. El se odihni, de asemenea, în cunoștința că nimic ce s-ar putea dezvolta mai târziu nu ar putea să se așeze de-a curmezișul sau să împiedice cu succes scopul Său cu privire la Pământ. El va putea face față oricărei situații ce s-ar putea ivi și o va învinge.

Luna va împărți omului timpul în luni. Declarația din Geneza 2:1-3 nu spune că Dumnezeu împărți timpul pentru omul perfect și pentru femeia perfectă în perioade de șapte zile și le porunci să observe o zi de odihnă sau o zi de sabat, fiecare a șaptea zi. Atât timp cât această pereche perfectă ar fi observat mandatul divin, ei s-ar fi odihnit în Creatorul lor și ar fi împărțiași de libertate de închinare și libertate de orice teamă și necaz, și prin aceasta ei s-ar fi bucurat de odihna sabatului lui Dumnezeu, împreună cu El. Ei s-ar fi bucurat de un sabat perpetuu prin credință și ascultare față de El.

Darea de seamă despre crearea omului, dată în Geneza, capitolul unu, este una generală. Aceea din capitolul doi este una detaliată, completând darea de seamă scurtă de mai sus. În acest al doilea capitol, numele lui Iehova apare pentru prima dată, deoarece de acum înainte numele Domnului Dumnezeu este în legătura cu omul de pe Pământ. Darea de seamă este foarte simplă și revelatoare în ce privește sufletul uman și cum a fost creat. Să se studieze limbajul întrebuițat: „Și Iehova Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. - Geneza 2:7.

Să se observe că aici este întrebuițată aceeași expresie „suflet viu” ca aceea în legătură cu animalele inferioare omului, când acestea au fost create, în textul ebraic expresia este *nephesh chayyah*. (Geneza 1:20, 21, 24, 30). Dumnezeu făcu creatura umană, omul, sau pe Adam, spre a fi un „suflet viu” întrucât a creat întâi trupul uman și apoi, suflând în el nu un suflet, ci „suflarea de viață”, puterea de energie, a unit aceasta forță de viață cu trupul. Un „suflet viu” înseamnă o creatură vie; și pe pământ aceasta înseamnă o creatură care respiră în timp ce trăiește. Omul, sau

Adam, era un suflet viu, întocmai ca și animalele inferioare, având un trup material și respirând atmosfera firmamentului, aceeași pe care o respirau acele animale; numai că omul, sau Adam, era de un rang mai înalt, având o poziție dreaptă și fiind de o inteligență mult superioară. El era deci după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Sufletele animale inferioare mor. Poate sufletul uman muri? Și dacă el poate muri, este totuși posibil pentru el ca sub împrejurări drepte să trăiască pe vecie? Biblia dă răspuns.

În secțiunea pământului numită „Eden”, care înseamnă „plăcere”, și în partea de răsărit a acesteia, Iehova Dumnezeu plantă o grădină sau paradis, și puse acolo pe om, ca „să o lucreze și să o păzească”. Acesta era într-adevăr un loc plăcut, singurul loc pregătit în mod special pe Pământ, și pomii și cursurile lui de apă susținătoare de viață, sunt pe scurt descrise în Geneza 2:8-15. Deși abia creat, Adam era pe deplin matur și perfect în statură, și el putea vorbi în mod inteligent. Creatorul lăsa pe Adam să facă cunoștință cu animalele din grădină, pentru ca el, ca unul care domnește peste ele, să poată să le pună nume. Să se citească atent darea de seamă: „Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească.” - Geneza 2:19,20, *Roth*.

Aici, darea de seamă întrebuințează din nou termenul „suflet viu” pentru păsări și alte animale, același ca și cel întrebuințat în legătură cu omul perfect după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Animalele erau suflete muritoare și muriseră înaintea omului, fie datorită vieții mărginite sau datorită procesului de creare în curs încă deasupra pământului, astfel cum era căderea brăurilor bolții de deasupra firmamentului. Este și omul un suflet muritor? Adică, poate un suflet uman să moară? Trebuie el să moară în mod forțat, întocmai ca animalele de ordin inferior, sau poate el să supraviețuiască pe vecie? Este el nemuritor?

Răspunsurile potrivite acestor întrebări sunt descoperite în legea lui Iehova pentru Adam: „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” - Geneza 2:16,17.

Aceasta dovedește că sufletul uman este muritor, chiar și când omul este perfect și fără păcat, așa după cum era Adam la primirea acestei porunci a lui Dumnezeu. Dacă sufletul uman ar fi fost nemuritor, Dumnezeu nu ar fi putut zice că neascultarea omului față de legea lui Dumnezeu aduce pedeapsa morții asupra omului. Adam, creatura umană, era un suflet. El nu avea nici un suflet înăuntrul lui, care să fie separat și deosebit de trupul său uman, și care ar putea exista independent chiar la o eventuală descompunere a trupului uman. Dumnezeu, care făcuse sufletul uman prin unirea trupului pământesc cu suflarea de viață, putea să desfacă acel suflet, dacă acesta s-ar fi dovedit răsculător împotriva legii lui Dumnezeu. Atunci, acel suflet ar înceta de a mai fi. El ar muri, cu atât mai mult cu cât creatura vie, omul, care este suflet viu, ar muri. Așa sună Ezechiel 18:4,20. - Psalmii 104:29.

Nephesh, termenul ebraic pentru suflet, este tradus de asemenea de multe ori cu *viață* în Biblia Românească, indiferent dacă ea înseamnă viața unui animal sau viața unui om. Prin urmare, dacă o creatură are viață, se poate spune despre acea creatură că este un suflet viu în ea. Spre exemplu, Geneza 1:30 sună: „Și tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, în care este un suflet viu”. (*Roth.*, și *A.R.V.* nota marginală). De asemenea, și 2 Regi 4:27 sună: „Sufletul ei este amărât înăuntrul ei.” Când profetul Ilie a readus în mod miraculos un copil la viață, el zise lui Dumnezeu: „Fă să se întoarcă sufletul copilului în el”. „Și Domnul ascultă glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat”. - 1Regi 17:21,22.

Deoarece sângele care circulă înăuntrul vaselor sanguine este baza vieții umane și animale, este spus că viața constă în sânge: „Carnea cu sufletul ei, cu sângele ei, să nu o mâncați; și cu siguranță voi cere sângele sufletelor voastre”. (Geneza 9:4, 5, *Roth.*, marginală). „Căci sufletul trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin sufletul din el face sângele ispășire.” (Leviticul 17:11, *Roth.*, marginală). Prin urmare, viața sau sufletul nu poate să supraviețuiască și să existe ca o creatură inteligentă aparte de trup. La fel ca sângele vărsat din trup, viața sau sufletul nu există aparte de trup. Când forțele de viață sunt despărțite de trup, sufletul sau creatura vie moare, nu numai trupul.

Când Adam a fost avertizat să nu mănânce din fructul pomului oprit, sub pedeapsa cu moartea, Iehova Dumnezeu nu a făcut nici o mențiune despre un loc al chinului conștient, fie temporar sau etern, după moarte. În toată darea de seamă divină despre creațiune nu se spune nimic despre facerea unui „iad” arzător de tortură, care ar fi fost prevăzut pentru chinuirea sufletelor umane. Nici un astfel de loc nu a existat vreodată, și ar fi odios pentru Iehova și nu în armonie cu înțelepciunea, dreptatea și iubirea Sa, să pregătească un asemenea loc veșnic de tortură pentru păcătoși. Pe de altă parte, este imposibil pentru păcătoși să fie trimiși într-un asemenea loc, deoarece la moarte sufletul păcătos moare și încetează a mai fi. „Plata păcatului este moartea”. (Romani 6:23). Dacă, după împărtășirea neascultătoare din fruct, Dumnezeu ar fi închis sufletul uman într-un iad de tortură la moarte, așa după cum este învățat de către religie, Dumnezeu ar fi schimbat pedeapsa anunțată prin instituirea unei legi *ex post facto*, o lege făcută după comiterea crimei. Totuși, Iehova zice: „Eu nu Mă schimb”. - Maleahi 3:6.

Fără ca Scripturile să fie sucite, este clar că sufletul uman este muritor și că Atotputernicul Dumnezeu poate să-l pună în moarte pentru păcat. Contrar învățaturii religiei că sufletul uman este nemuritor, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului învață clar: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4, 20). Aceasta nu înseamnă, totuși, că sufletul uman nu ar putea trăi pe vecie pe Pământ. De fapt, Dumnezeu se îngrijește pentru om ca să locuiască și să trăiască în paradis pe pământ pe vecie, întrucât „a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului”. (Geneza 2:9). Ce s-ar fi întâmplat dacă omul ar fi trebuit să se abțină pe vecie de a mânca din fructul oprit al pomului cunoștinței binelui și răului, sau până ce Dumnezeu însuși ar fi ridicat prohibiția de deasupra pomului, după o probă suficientă asupra omenirii? Adam și urmașii săi ar fi putut atunci să trăiască pe vecie pe Pământ. De aceea, în timp ce era sub probă, dreptul lui Adam la viață veșnică era numai condiționat, depinzând de ascultare. Fără îndoială că, după ce omenirea s-ar fi dovedit credincioasă și ascultătoare sub probă, Dumnezeu ar fi condus pe om și la „pomul vieții din mijlocul grădinii” și ar fi permis omului să mănânce din el, simbolizând și garantând astfel omului ascultător, încercat, dreptul la viață veșnică.

După facerea de cunoscut a legii ascultării, Dumnezeu dădu lui Adam o femeie, pentru ca să se poată naște urmași umani. Dumnezeu, prin cuvântul Său, făcu pe Adam direct din elementele pământului; dar cu o coastă din partea lui Adam ca bază, Dumnezeu formă o femeie perfectă, pentru ca ei amândoi să poată fi un trup. Atunci, Creatorul lor i-a binecuvântat și le-a dat mandatul divin spre a „crește, a se înmulți și a umple pământul”. (Geneza 2:18-25; 1:28, *Roth.*). Ar fi greșit să se aplice perfectului Adam și Evei versetul din Evrei 9:27: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Acea scriptură a fost aplicată marelui preot evreu în ziua de ispășire și, mai târziu, antitipului acestuia. Cât privește pe Adam și Eva, a fost pusă înaintea lor o cale a ascultării, care să-i conducă la viață veșnică pe Pământ. Cercetătorul Scripturilor inspirate poate, prin urmare, să descopere cât de neadevărat este catehismul religios care, fără dovadă scripturală, zice: „Principalele binecuvântări intenționate pentru Adam și Eva, dacă ar fi rămas credincioși lui Dumnezeu, ar fi fost o stare continuă de fericire în această viață și glorie veșnică în cea viitoare.” Iehova Dumnezeu nu le-a dat nici o speranță într-o presupusă „viață viitoare” în glorie cerească. Pentru Adam și Eva exista posibilitatea fie de a continua prezenta lor viață pe baza ascultării neîntrerupte față de Dumnezeu, fie moartea eternă pentru neascultare.

Adam și Eva trăiau pe Pământ într-o lume liberă, deoarece nu exista nici un păcat sau nedreptate în ea. Ei aveau adevărul care face liber pe cel ce-l păzește. Ei se închinau lui Dumnezeu în spirit și în adevăr în mijlocul paradisiului deschis al Edenului. Ei nu aveau nici un fel de teamă chinuitoare, ci numai teama divină, care caută să evite displăcerea lui Dumnezeu. Lor nu li s-a dat nici o lege a celor zece porunci. Ei erau perfecți, deoarece 1Timotei 1:9,10 declară: „Căci știm că legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase”.

Nici un timp hotărât nu era stabilit pentru ei când să înceapă cu executarea acelei părți a mandatului divin cu privire la umplerea Pământului cu urmașii lor. Ei nu erau hotărâți pentru moarte, și toată veșnicia era înaintea lor; și nu exista pentru ei nici o obligație urgentă sau vreo

grabă nepotrivită. Lucrând și îngrijind grădina, și exercitând stăpânire peste creația animală inferioară, își petreceau zilele lor într-o activitate veselă, interes neobosit și binecuvântare divină.

CAPITOLUL VI

PIERDEREA LIBERTĂȚII

Adam și Eva, reflectând perfecțiunea chipului și asemănării Creatorului lor, erau pământești, partea văzută a organizației lui Iehova Dumnezeu. Pe vremea aceea se putea vorbi despre om ca „Adam, care era fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38). El și femeia sa erau o parte din familia universală a lui Dumnezeu din cer și de pe pământ. Credincioasele creaturi spirituale erau cerești, partea nevăzută a organizației universale a lui Dumnezeu. Unele din acestea avuseseră de-a face cu omul perfect și cu femeia perfectă în Eden. Până la data când mandatul divin a fost dat acestei perechi de oameni, Dumnezeu a comunicat cu ei prin Cuvântul Său, singurul Său Fiu născut, căruia Îi zisese în ziua a șasea: „Să facem om, după chipul și asemănarea Noastră”. Și apoi prin Fiul Său, Dumnezeu dădu omului, bărbat și femeie, termenii mandatului. Aceasta era mărturie credincioasă pentru ei și era legea adevărului. Era o lege teocratică, deoarece ea exprima regula libertății pentru omenire.

Într-o zi, eroarea invadează glorioasa grădină. Asemenea eroare nu era de la Fiul iubit al lui Dumnezeu, pentru că El este Cuvântul lui Dumnezeu, și totdeauna ceea ce Dumnezeu rostește prin Cuvântul Său este credincios, demn de încredere, bazat pe fapte și durabil, de aceea adevărat. Lui Adam și Evei le fusese dat adevărul și puteau combate eroarea, dacă ei se încredeau în cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie. Nu era de lipsă ca Dumnezeu să împiedice eroarea de a veni în legătură cu ei pentru a fi încercați, „căci scut și pavăză este adevărul Lui!”, și prin el ei puteau să-și apere libertatea. (Psalmii 91:4). Pătrunderea erorii trăda, prin urmare, prezența unui alt spirit care opera, nevăzut, în grădină. Cum s-a întâmplat aceasta?

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului, pe care le făcuse Iehova Dumnezeu. Și el zise femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”. (Geneza 3:1,2, A.R.V.). Adam era plecat și Eva era singură în acel timp. Nu creatura mută însăși, șarpele, a fost aceea care a vorbit astfel și a ridicat chestiunea cu privire la libertatea omului în grădină. Cineva era îndărătul șarpelui care vorbea astfel și în mod îndrăzneț, ridicând o chestiune de discuție cu privire la veracitatea și legalitatea legii lui Dumnezeu. Trebuie să fi fost o creatură spirituală nevăzută, care-și masca identitatea îndărătul acestei forme văzute a șarpelui, acel animal șiret care părea să aibă mai multă cunoștință și înțelepciune decât toate celelalte animale. Cine era acesta, care ar apărea ca un descoperitor de secrete vitale? Noi nu suntem lăsați în îndoială; răspunsul, la 2Corinteni 11:3,14, este: „Șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui... și nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină”. Dovezi pe mai departe arată spre Lucifer, fiul zorilor.

Această împrejurare ne atrage atenția asupra unui aranjament nevăzut lui Adam și Evei, care fusese stabilit peste pământ de către Creatorul lor. După încheierea celei de-a șasea zi de creare, și după ce El dădu mandatul divin perechii umane în Paradis, Tatăl lor ceresc întemeie un protectorat peste ei, o organizație specială cerească, care să poarte în mod exclusiv grijă de ei. Această organizație nevăzută peste ei și mai înaltă decât ei, servea ca un cer special, în timp ce Adam și Eva în domnia lor peste creația animală, erau pământul văzut, vorbind în mod figurativ. Aceste două părți, cea cerească și cea pământească, constituiau lumea originală peste acest glob terestru. Era o lume curată, perfectă și liberă. Partea nevăzută sau cerească a acestei lumi era compusă din îngeri sfinți, care erau așezați sub Lucifer, heruvimul care era răspunzător să fie totdeauna loial tronului divin și să-l susțină fără șovăire.

Amănuntele aranjamentului de mai sus, sunt date în părțile următoare ale dării de seamă divine. Lucifer acționează pentru a se instala ca un rege ceresc și a întemeia organizația de sub conducerea sa asemenea unei stânci, asemenea „Tirului”, care înseamnă „stâncă”. Calea sa de acțiune deveni motivul unui cântec funebru sau de jale împotriva lui, după cum urmează: „Ajunsese-i la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu lot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu

crisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine”. - Ezechiel 28:11-15, A.R.V.

Calea lui Lucifer deveni „calea șarpelui pe stâncă” (Proverbe 30:19). El observă închinarea pe care omul o acorda lui Dumnezeu și Lucifer pofti acea închinare pentru sine însuși. Spre a întoarce pe om împotriva Adevăratului și Viului Dumnezeu, Cel Suprem, Lucifer trebuia să mintă cu privire la El și trebuia să trezească egoism în om și apoi să se prezinte pe sine ca binefăcătorul strălucitor al omului. Atunci putu el, sub masca binelui și cu un strigăt prefăcut de libertate de orice raționalizare a necesităților vieții, precum și libertatea oportunității de a se face el însuși mai bun, să înșele pe om să calce dreapta și înțeleaptă lege a lui Dumnezeu. După ce câștigă teama, recunoștința și închinarea din partea omului, Lucifer voia să se ridice mai presus de îngerii lui Dumnezeu și voia să se divinizeze ca un dumnezeu, asemenea lui Iehova Dumnezeu. Asemenea mândrie duce la nimicire, și un astfel de spirit îngâmfat duce la o cădere groaznică, asemenea unui copac mândru aruncat la pământ. Este scris în mod profetic la Isaia 14:12-14: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoptii; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi asemenea Celui Prea Înalt.”

Printr-o asemenea răscoală împotriva lui Iehova Dumnezeu și printr-o astfel de aspirație de a fi egal cu El sau chiar superior, Lucifer deveni orb, cugetându-se că el s-ar face pe sine liber și independent. De fapt, el se robea pe sine unei ambiții trădătoare și deveni servul păcatului, trădării și răscoalei. Atotputernicul Dumnezeu permise lui Lucifer libertatea să apuce această cale, dar acel nelegiuit căzu în lațul minciunilor și religiei, al căror autor și inventator deveni el. Lucifer a pierdut prin aceasta libertatea fiilor lui Dumnezeu, și a fost aruncat afară din organizația universală a lui Iehova. El ajunsese sub sentința nimicirii veșnice, de sub care nu poate să scape și care trebuie să fie executată la timpul hotărât.

Prezentând o față nevinovată și surprins, întrebă pe Eva pentru ce nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. „Femeia a răspuns șarpelui: Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” (Geneza 3:2,3). Eva observase avertismentul și acceptase această declarație a adevărului de la bărbatul ei, pentru ca să continue să trăiască. Ei nu duceau lipsă și nu sufereau deloc ca rezultat al abținerii de a mânca din fructul oprit; de fapt, consumarea lui ar fi însemnat să sufere chiar pierderea vieții. Mai bine a trăi și a avea ceva, decât a muri și a pierde totul.

„Atunci șarpele a zis femeii: Hotărât, că nu veți muri: Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3:4,5). Aceasta era direct o minciună, prima spusă vreodată, și ea făcea ca Iehova Dumnezeu să apară ca un mincinos. Acesta era primul păcat și el consta în pierderea vieții sau uciderea primei perechi de oameni. Lucifer, prin această minciună și defaimă împotriva lui Dumnezeu, deveni Diavolul sau defăimătorul lui Dumnezeu. „Diavolul păcătuiește de la început”. „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. (1Ioan 3:8; Ioan 8:44). Numele bun al lui Iehova pentru adevăr, dreptate, neegoism și supremație ca Dumnezeu, era acum în joc și trebuia de aici înainte să fie justificat, iar Diavolul dovedit ca mincinos.

Declarația aceluși Șarpe vechi, Diavolul, era o minciună cu privire la lucrurile divine și ea atinse atitudinea de închinare a creaturii. De aceea, exprimarea acelei minciuni ca un îndrumător în purtare și închinare, era introducerea religiei, spre a prinde în cursă și a îndepărta omenirea de la închinare lui Iehova Dumnezeu în spirit și adevăr. Diavolul, de fapt, se străduia să se instaleze pe sine ca dumnezeu, asemenea Celui Prea Înalt și el a căutat să deștepte în Eva și în bărbatul ei așteptarea că ei ar deveni „asemenea dumnezeilor”, ca Elohim, sau „ca Dumnezeu” (A.R.V.). Care persoană sinceră poate tăgădui că asemenea sistem de închinare și divinizare este religie și că Diavolul era cel ce a introdus religia? Aceasta este religie, deoarece ea nu este închinare lui Iehova Dumnezeu,

închinare pe care singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, o exercită. Religia este bazată pe cuvântul unei creaturi mai degrabă decât pe cuvântul și poruncile adevăratului și viului Dumnezeu. Nimeni nu poate arăta vreo ceremonie sau formalism religios, pe care Adam și Eva le-ar fi practicat în Eden până la data aceea, în nevinovăție, ei urmau cuvântul și porunca lui Iehova Dumnezeu.

Cu toate acestea, religioniștii vor arăta spre Iacov 1:26,27 și vor zice: „Nu numesc aceste texte adorarea lui Dumnezeu religie”? După unele traduceri englezești și românești ale textului grec original ar apărea așa, deoarece ele sună astfel: „Dacă cineva crede că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume”.

Examinarea acestor texte descoperă că termenul grecesc tradus „religie”, este cuvântul *threskeia*, și „religios” este *threskos*. Cu toate acestea, aceste două cuvinte nu au nici o legătură cu tracia din vechea Grecie, care erau religioniști foarte superstițioși și închinători la Diavol, și prin urmare inventatori ai misterele religioase. De fapt, „threskeia” se trage din cuvântul ebraic *darash*, care înseamnă „a căuta”, adică a căuta pe Dumnezeu, ca la 1Cronici 28:9; 2Cronici 15:2; 17:4; Psalmii 9:10; etc. De aceea, versiunea siriană, care este o traducere în limba vorbită de Isus Cristos, redă „threskos” și „threskeia” în mod corespunzător; și traducerea engleză a lui Murdock a versiunii siriene, redă Iacov 1:26,27 după cum urmează: „Și dacă cineva cugetă că se închină lui Dumnezeu și nu-și înfrânează limba, ci îl înșeală inima; închinarea sa este zadarnică. Pentru că închinarea care este curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: a vizita pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și a se păstra pe sine nepătat de lume”. Versiunea lui Martin Luther a tradus *threskeia* cu *Gottesdienst*, sau *serviciul lui Dumnezeu*.

La Coloseni 2:18 Versiunea Autorizată sau Regele Iacob traduce „threskeia” cu „închinare”, dar la Fapte 26:5 cu „religie”, pe nedrept astfel, deoarece apostolul Pavel întrebuița acolo „threskeia” spre a înțelege forma de închinare. Este adevărat că religia, astfel după cum era practică de către fariseii din vechime printre evrei, este o formă de închinare, dar adorarea lui Dumnezeu în spirit și adevăr nu este religie. Adevărata închinare în spirit este de la Dumnezeu; religia este de la adversarul lui Dumnezeu, care plănuiește să se facă pe sine „asemenea Celui Prea Înalt”. Cuvântul religie se trage din cuvântul latinesc *religio*, cuvânt care, chiar de la începutul întrebuițării lui, cu mult înainte de Cristos, se aplica de către păgânii Latini din Italia practicii lor de demonism sau religie. Va produce „mai multă religie”, după care se strigă acum, o lume liberă în epoca de după război? Ca o concluzie potrivită, să se reflecteze asupra a ceea ce a cauzat lumii originale introducerea religiei.

Înainte de apariția doctrinelor religioase ale Diavolului prin șarpe, Eva nu simțise necesitatea libertății de nevoie. Trebuințele umane erau satisfăcute din belșug. Acum, cu toate acestea, prin adoptarea propunerilor șarpelui, inima Evei se simți mișcată de egoism. Ea simțea că ar fi pierdut ceva și că prin adoptarea doctrinelor religioase și urmarea lor, ea și bărbatul ei, ar deveni asemenea lui Dumnezeu, ar deveni liberi și de sine stătători, neducând lipsă de nimic. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept. A luat din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el”. - Geneza 3:6.

Cu privire la fapta lui Adam este scris la 1Timotei 2:13,14: „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii”. Eva, deși formată mai pe urmă, o luă înaintea lui Adam și arată încăpățănare în păcat. Ea a fost înșelată prin aceea că, după ce mâncă, și-a dat seama că nu a primit ce așteptase, ci șarpele o amăgise. (Geneza 3:13, *Roth*, marginală). Totuși, egoismul încăpățânat, nesupunerea față de capul, față de bărbatul ei, o făcu părtașă la păcat.

Întrucât Adam nu a fost înșelat, el nu păcătui cu vreo speranță de a câștiga ceea ce promisese șarpele Evei, ci spre a o păstra pe ea pentru sine. El se învoi să calce legea împreună cu ea și să sufere aceeași soartă, mai degrabă decât să fie lipsit de ea. El preferă pe Eva în locul acelei vieți pe care o cunoscuse înaintea creării ei. Nici Adam și nici femeia sa nu-și menținură integritatea, adică supunerea nepătată, perfectă înaintea lui Dumnezeu. Adam, care era capul ei pământesc, o sprijini pe calea răscoalei, întrucât se alătură în greșeala ei și prin urmare, răspunderea pentru păcat cade mai cu seamă asupra capului său. Starea viitorilor urmași ai săi era atinsă în primul rând de ceea ce

făcu el, decât de ceea ce făcu Eva. Dumnezeu putea să creeze o altă femeie perfectă pentru Adam, dacă ar fi fost necesar, pentru ca mandatul divin de a umple pământul să poată fi dus la îndeplinire. De aceea, judecata divină declară: „printr-un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea”. - Romani 5:12.

Iehova Dumnezeu îi spusese lui Adam că, dacă nu va asculta „va muri negreșit”. Șarpele zise către Eva: „Hotărât că nu veți muri”. Pe declarația religioasă a șarpelui împotriva cuvântului lui Dumnezeu sunt bazate doctrinele nemuririi sufletului uman, a pedepsei temporare a membrilor bisericii într-un „purgator” în flăcări și chinuirii veșnice a păcătoșilor neconvertiți într-un „iad” literal cu foc și pucioasă. Al cui cuvânt a fost justificat sigur și demn de încredere, prin faptele care urmară cu adevărat: al lui Iehova sau al Diavolului?

CAPITOLUL VII

ELIBERARE PROMISĂ

Împlinirea mandatului divin, de a se înmulți și a umple Pământul cu niște urmași drepecți, fusese prezentată omului perfect și femeii sale. Aceasta era o perspectivă îmbucurătoare. Acesta ar fi fost executat în împrejurări care ar fi folosit urmașilor lor și ar fi slăvit pe Dumnezeu, îndeplinind scopul Său. Pe vremea când Lucifer era credincios încă, Dumnezeu îi dăduse o organizație specială de îngeri sfinți și așezase pe Lucifer peste aceștia, și toți aceștia constituiau un cer drept peste om și peste femeie în Eden.

Fiind „heruvim uns cu aripi întinse”, Lucifer era un suveran nevăzut peste ei, și sub dreapta lor suveranitate mandatul divin urma să fie dus spre marele lui rezultat: un Pământ populat al Paradisului. Adam și Eva nu fuseseră autorizați să aducă în existență și să umple pământul cu copii imperfecti, nedrepecți; dar, fiind perfecti și în asemănarea lui Dumnezeu, ei urmau să crească și să înmulțească soiul lor în dreptate, și astfel să umple tot Pământul cu oameni și femei asemănători lui Dumnezeu, toți închinându-se lui Iehova. Văzând posibilitățile minunate prin intermediul acestei perechi umane cu puteri de reproducere, Lucifer își propuse să blocheze împlinirea mandatului divin și să aibă Pământul populat cu oameni care practică religia și se închină lui Lucifer, în locul lui Iehova Dumnezeu.

Mandatul divin era o perspectivă plăcută de examinat pentru perechea perfectă. Cugetul la primul lor copil trebuie să fi fost mișcător, precum și mandatul îndeplinit: un pământ plin de bărbați robuști și femei drăgălașe, toți descinși din ei ca izvorul principal și toți aduși în existență de către ei, „înstruiți și povățuiți de Domnul”, puterea de reproducere fusese plantată în trupurile lor nu pentru că rasa omenească ar fi fost o rasă muritoare și de aceea reproducerea ar fi trebuit să mențină rasa în existență, ci pentru a popula pământul cu oameni care să se dovedească demni de dreptul la viață veșnică. Toți ar fi format o mare familie de copii ai lui Dumnezeu. Nu ar fi existat nici un fel de probleme economice datorate egoismului comercial, nici dispute și diferențe politice, deoarece domnia Pământului ar fi fost domnia lui Dumnezeu, teocratică, prin dreptul Său suveran. Așa ar fi fost peste tot pe pământ. Nu ar fi existat necesitatea războaielor, pe motiv că pământul ar fi devenit suprapopulat și ar fi fost necesar de a lupta cu arme și a omorî multe milioane de oameni pentru a se rări populația. Dimpotrivă, pământul ar fi devenit locuit din ce în ce mai mult, pe măsură ce noi generații s-ar fi născut, până când pământul ar fi fost umplut în întregime în mod confortabil. Apoi, nașterea de copii ar fi încetat, în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Ajungând la perfecta îndeplinire a mandatului divin, omenirea perfectă, în deplină stăpânire de sine și ascultare față de porunca lui Dumnezeu, ar fi încetat de a se mai înmulți. Rasa umană ar fi ajuns la deplina ei creștere, în decursul timpului, în care ea s-ar fi întins, din ce în ce mai mult, suprafața pământului ar fi fost supusă și hotarele paradisiului edenic s-ar fi extins, până ce Paradisul ar fi cuprins tot pământul și l-ar fi făcut un glob glorios în universul vast al lui Dumnezeu. Această grădină a plăcerii pe deplin perfectă, ar fi fost ocupată de către familia omenească pentru vecie și în ea ar fi slăvit pe Dumnezeu. Scopul Său pentru realizarea în dreptate a mandatului divin nu va da greș. Timpul împlinirii lui a fost rezervat acum pentru viitor, când stările drepte vor fi restabilite.

Îndată după ce Adam și soția sa mâncară din fructul oprit și călcară legea teocratică, ei se văzură nevrednici și incapabili de a executa mandatul divin. „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele. Atunci au auzit glasul lui Iehova Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de fața lui Iehova Dumnezeu printre pomii din grădină.” - Geneza 3:7,8, A.R. V.

Adam și femeia sa n-au murit imediat după mâncarea fructului. Suveranul lor invizibil, Lucifer, „heruvimul uns cu aripi întinse”, i-a amăgit să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și el a refuzat de asemenea să-și aplice puterea sa a morții împotriva lor, pentru ca să-și poată susține minciuna: „Hotărât că nu veți muri”. Există un altfel de pom în acel Paradis, anume, „pomul vieții, de asemenea în mijlocul grădinii”. De la sine înțeles că necredinciosul Lucifer, care cunoștea locul unde era „pomul vieții”, i-ar fi condus la el, cât mai repede posibil. Dacă ei ar fi mâncat din fructul lui, atunci, în aparență, ei ar fi fost înzestrați cu o garanție a vieții, pentru vecie. Apoi, dacă Dumnezeu ar fi executat pe Adam și Eva, acest fapt ar fi dezmințit înțelesul și scopul „pomului vieții” și ar fi dovedit cuvântul Său de garanție nevrednic de încredere. Cu toate acestea, dacă Dumnezeu nu i-ar fi executat din cauză că ar fi respectat înțelesul „pomului vieții” și a faptului că ei au mâncat din el, atunci cuvintele Diavolului: „Hotărât că nu veți muri”, ar fi fost susținute și dovedite ca adevărate. Aceasta ar fi dovedit legea lui Dumnezeu nevrednică de a fi păzită și pedepsele ei incapabile de a fi executate de către El. Aceasta ar fi tras la îndoială Atotputernicia Sa. Șiretul Diavol a cugetat că ar putea să încolțească pe Dumnezeu și să-L pună într-o încurcătură. Dumnezeu, totuși, nu dormita. Repede a împiedicat planul trădătorului.

Întrucât funcționarul încredințat al lui Iehova căzuse, El însuși preluă dezbateră cazului de judecată, care acum se ivise. Prin Funcționarul Său, Cuvântul, Iehova Dumnezeu făcu de cunoscut lui Adam și Evei prezența Sa în grădină. Era ca și cum ar fi umblat prin grădină și s-ar fi apropiat de ei. Ei nu vedeau pe nimeni, dar simțeau prezența Judecătorului. Ei știau că erau sub judecată și că faptele săvârșite erau împotriva lor. Șorturile din frunze de smochin nu erau îndeajuns ca să acopere jena lor; ei se ascuseră printre pomii din grădină. Nu era necesar ca Judecătorul să fie vizibil, și nici pentru ei ca să vadă pe Judecător cu ochii lor literal, pentru ca să fie sub judecată. Aceasta lămurește cum, în judecata națiunilor urmașilor lor, nu este necesar pentru Judecătorul lui Iehova ca să apară într-un trup văzut, nici pentru națiunile Pământului ca să-L vadă în chip literal, pentru ca ele să fie sub judecată. Funcționarul judecătoresc al Domnului fiind un spirit divin, va fi nevăzut tuturor națiunilor adunate înaintea Lui, și totuși El va face prezența Sa ușor de priceput prin semnele văzute ale prezenței Sale, pe care El le va face să apară. - Matei 24:3-14.

Nu pentru că Domnul nu ar fi reușit să-i observe ascunși printre pomii din grădină, dar, pentru a-i face să audă clar, Iehova prin Judecătorul Său, i-a chemat afară din ascunzătoare. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: Unde ești? El a răspuns: Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns”. Din pricina supunerii față de religia aceluia Șarpe vechi, a Diavolului, și din pricina comiterii păcatului și neascultării, una din marile libertăți, libertatea de teamă, fusese pierdută de om. Ei poate că au gândit că Dumnezeu ar fi neglijat să le pregătească îmbrăcăminte, deoarece fiind goi, acum ei experimentară simțul rușinii.

„Și Domnul Dumnezeu a zis: Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci? Omul a răspuns: Femeia pe care mi-ai dat-o să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. (Geneza 3:9-12). Aceasta era o ocară aruncată asupra lui Iehova Dumnezeu, pentru că i-a dat femeia, deoarece Dumnezeu o făcuse spre a fi un ajutor pentru om, și nu o ispititoare.

„Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: Ce ai făcut? Femeia a răspuns: Șarpele m-a amăgit, și am mâncat.” (Geneza 3:13). Prin procesul de eliminare, Domnul cercetă chestiunea în amănunt, pentru ca tot adevărul să poată fi scos la iveală până la inițiatorul acestei de răscoală. El trebuia să stabilească dacă aceasta era produsă de omenire sau dacă suveranul nevăzut al omului, heruvimul cu aripi întinse, Lucifer, era complice la păcatul omului sau, mai rău încă, era amăgitorul acestuia și era el însuși un rebel și trădător, vinovat de administrație proastă. Toate probele conduc la acest din urmă punct. Tatăl minciunilor a fost descoperit. Asupra lui a rostit Dumnezeu prima dată judecata.

„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțele, și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi

capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3:14, 15). Cu asemenea frază înspăimântătoare, Iehova Dumnezeu nu s-a adresat numaidecât animalului încolăcit, ci persoanei spirituale nelegiuite, care influențase pe șarpe și care-l făcu să spună Evei minciuna diavolească.

Cu acele cuvinte, bineînțeles, Iehova își afirma supremația Sa peste toate creaturile. El răspundea provocării Diavolului, și condamna scopul acelu rebel nelegiuit la o nereușită rușinoasă, așa cum este scris „sămânței femeii”: „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”. (Romani 16:20). Nu există hrană în țărână, ci ea este uscată și lipsită de viață. În mod asemănător trebuia să se hrănească Șarpele vechi, Diavolul, și nu avea nici o speranță de viață veșnică. Binecuvântarea lui Dumnezeu se îndepărtase de la el și fusese umilit, întrucât a fost dat afară din sfânta organizație a lui Dumnezeu. Aceasta ar fi trebuit să servească drept o notă de avertisment tuturor îngerilor care serviseră sub Lucifer.

După cum Iehova Dumnezeu, aici, nu se adresase șarpelui literal de pe pământ, tot așa El nu vorbea despre femeia neascultătoare, Eva, nici despre vreo altă femeie urmașă a Evei, inclusiv fecioara evreică Maria din Betleem. Prin termenul femeie, El desemnase ceva mai mare, ceva simbolizat printr-o femeie curată, credincioasă, și anume organizația universală a creaturilor sfinte a lui Dumnezeu.

Dumnezeu însuși este Cap peste această organizație. Ea este măritată sau unită cu El, peste puțină de divorț și este supusă Lui. Prin ea El naște astfel de servi speciali după cum îi plac Lui. Astfel, ca să întrebuițăm o vorbire figurativă, sfânta Sa organizație este „femeia” lui Dumnezeu. Este scris, la Isaia 54:5,13: „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău; Iehova al oștirilor este numele Său: Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi” (A.R.V.). Cu astfel de cuvinte se adresează Iehova organizației numită „Sion”. Mai mult încă, îngerii din cer nu se mărită, nici nu sunt dați cuiva ca femei în căsătorie, și nu există femei în cer. De aceea, când cartea simbolică Apocalipsa vorbește despre o femeie în cer, ea nu poate să însemne o femeie literală de pe acest Pământ, ci trebuie să însemne organizația lui Dumnezeu, Sion, „femeia” Sa, condusă prin lumina Sa cerească. „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.” (Apocalipsa 12:1). Între această „femeie” și acel Șarpe vechi, Diavolul sau Satan, puse Iehova Dumnezeu vrăjmășie sau dușmănie și ură. Aceasta înseamnă război.

Iehova prezise că Satan își va forma o organizație în opoziție cu Dumnezeu și cu organizația sfântă a lui Dumnezeu, întrucât vorbi către Șarpele cel vechi cu privire la „sămânța sa” în contrast cu „sămânța ei”, urmașul organizației lui Dumnezeu. Între cele două seminte trebuie să fie opoziție și luptă. În acest scop Șarpele cel vechi, Diavolul, își va clădi o organizație simbolizată printr-o femeie nelegiuită, necurată, al cărei nume este „Babilon” în Scrierile sfinte. Această organizație oficială a lui Satan Diavolul va imita organizația Lui Dumnezeu și va aduce în existență o „sămânță” păcătoasă ca să lupte împotriva „sămânței” femeii devotate sau organizației lui Dumnezeu și să o persecute.

Cine va câștiga în acest conflict îndelungat? Referindu-se nu la „femeia” Sa, ci la „sămânța” ei, Iehova dădu Șarpelui celui vechi, Diavolului, acest anunț de neschimbat: „Aceasta (sămânța) îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. Este prin urmare o răscucire a Scripturilor și o încercare religioasă de a sprijini MariolatRIA (adorarea Mariei) când versiunea biblică catolică Douay, traduce cuvintele lui Dumnezeu în felul următor: „Ea va sfărâma capul tău, și tu vei împunge călcâiul ei”.

Nota marginală a versiunii Douay zice că această traducere este făcută în conformitate cu „diferiții părinți” și potrivit cu „Latina Vulgata”. Cu siguranță, ea nu este potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost scris aici original în Ebraică. În textul ebraic, cuvântul sămânța (*zera'*) este masculin, și pronumele pe care-l întrebuițează ebraica, nu este feminin, ci masculin, el (*hu*). Tot la fel, pronumele posesiv întrebuițat după aceea, nu e feminin (*ei*), ci masculin (*lui*). De aceea, toate traducerile corecte și necatolice, sună în mod corect cu originalul ebraic: „El va sfărâma capul tău, iar tu vei sfărâma călcâiul lui”. – *Roth.*; A.R.V.

Prin aceasta, Marele Tată al sămânței „femeii” făcu de cunoscut că El va expune „sămânța” Lui și a ei faptelor și acțiunilor dușmănoase ale Șarpelui celui vechi, Diavolul, și ale organizației sale. Dumnezeu de asemenea permise lui Satan Diavolul libertatea de a ataca și persecuta „sămânța femeii” lui Dumnezeu, pentru a lăsa pe Satan să vadă dacă el ar putea să înfrângă, prin asemenea mijloace, integritatea „sămânței” promise, față de Dumnezeul ei Iehova, și dacă Satan ar putea

astfel să o atragă din organizația lui Dumnezeu și să se dovedească pe sine superior Dumnezeului Cel Prea Înalt. Asemenea acțiune satanică va cauza acestei „sămânțe” mare durere și oarecare pagubă, asemănătoare unei mușcături la călcâi de către un șarpe, care se ascunde și mușcă din spatele cuiva. Cu toate acestea, va fi o limită la o asemenea libertate de acțiune neîntreruptă, acordată lui Satan și „sămânței” sale. Acea limită fixată va fi atunci când „sămânța” neînfrânteii integrității, va câștiga biruința prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu și va sfârâma Șarpele și generația sa de vipere, lipsite de viață.

Vorbind necredinciosului Lucifer, sub simbolul șarpelui, Iehova Dumnezeu arată că primul diavol venise acum în existență prin defăimarea lui Dumnezeu. Diavol înseamnă defăimător. Asemănându-l cu un șarpe, înseamnă că Diavolul este un înșelător. Prin ridicare de opoziție, necredinciosul Lucifer deveni Satan, nume care înseamnă împotrivor. Simbolizându-l ca pe un șarpe monstruos sau balaur, înseamnă că el este un mare înghițitor, sfâșietor și sfârâmător, al celor drepti ai lui Dumnezeu, dacă este posibil. (Ieremia 51:34; Apocalipsa 12:3,4). Chestiunea de discuție a bunului nume și supremației lui Dumnezeu, fusese ridicată acum de către Diavol. Dumnezeu îl condamnă la nimicire, dar nu-l nimici numaidecât, pentru ca El să poată pune chestiunea de discuție la probă până ce timpul hotărât va sosi.

CAPITOLUL VIII

MANDATUL DIVIN SUSPENDAT

Deoarece Iehova condamnă pe Satan Diavolul la nimicire, dar îi permise să rămână pentru un timp hotărât înaintea executării sentinței, în mod asemănător Atotînțeleptul Dumnezeu, nu nimici imediat pe răsculații Adam și Eva. Stătea în puterea lui Dumnezeu să-i omoare atunci și acolo, în armonie cu pedeapsa „vei muri negreșit”. Apoi, Dumnezeu putea să creeze un om nou și o femeie nouă, și să încredințeze din nou mandatul divin acelei perechi nevinovate. Atunci, îndeplinirea mandatului divin de a popula pământul cu urmași drepti, ar fi mers înainte fără vreo altă întârziere sau întrerupere. Cu toate acestea, asemenea mandat trebuia să fie executat sub un suveran drept nevăzut, însoțit de o organizație spirituală cerească. Primul suveran al omului deveni trădător și nelegiuit, dar Dumnezeu nu-l îndepărtă sau nu-l nimici din poziția sa de putere nevăzută peste Pământ și peste creaturile lui. De asemenea, Dumnezeu lăsa pe Adam și femeia sa să rămână încă în viață, dar nu să împlinească mandatul divin. Devenind nedrepti, ei nu mai erau potriviți scopului lui Dumnezeu și Dumnezeu retrase de la ei acest privilegiu. Dumnezeu îi lăsa să rămână în viață, pentru ca urmașii lor să poată servi pentru scopul probei înflăcărate a integrității, și pentru ca, în cele din urmă, numele Său sfânt să poată fi vestit și justificat peste tot pământul.

Instalând curtea Sa de judecată în Eden, și dezbătând mai întâi de toate cazul Șarpelui prin judecata rostită, Iehova Dumnezeu se întoarse apoi către cel dintâi infractor (călcător de lege) din perechea umană vinovată. „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. - Geneza 3:16.

Aceasta nu era o autorizare de a îndeplini mandatul divin, nici nu era o reconfirmare a mandatului. Aceasta nu voia să spună că executarea mandatului ar fi un proces dureros și că el ar trebui grăbit. Cunoscând dinainte nenorocirea ce va avea loc în toată lumea în decursul celor șaisprezece sute de ani mai târziu, și aproape completa depopulare a pământului, Dumnezeu nu putea prin cuvintele de mai sus adresate femeii, să autorizeze o grăbire a mandatului divin. Catastrofa mondială viitoare va face un asemenea lucru fără nici un folos, oricare ar fi el, și va reduce cu totul la zero grăbita generație umană. Cuvintele lui Iehova către femeie, dovedesc că mandatul fusese retras de la Adam și femeia sa și va fi rezervat pentru vrednicii ascultători de mai târziu. Pentru acești merituosi, îndeplinirea mandatului nu va fi nici un necaz.

Dumnezeu declară pe femeia neascultătoare imperfectă, și de aceea trupul ei nu va funcționa așa cum ar funcționa acela al unei femei perfecte sau al unei femei drepte, când naște copii în îndeplinirea mandatului. Dimpotrivă, va fi de suferit, și aceasta va crește la sexul frumos. Pe lângă

aceasta, femeia, fără vreo dorință exprimată din partea bărbatului ei, o luase înainte și mâncase din fructul oprit, și-i dădu și lui să mănânce din el. Prin aceasta, ea îi făcea un îndemn la dorință egoistă. Rezultatul din partea omului a fost răscoala și căderea în păcat. În mod diferit de aici înainte, omul imperfect trebuia să stăpânească peste femeie, și expresia dorinței ei trebuia să fie făcută lui pentru satisfacție. Libertatea de poftă și de durerile facerii era pierdută!

„Omului i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:17-19). În această pronunțare a judecății asupra omului, Marele Dătător de viață declară anulat dreptul lui Adam la viață veșnică și de asemenea și dreptul de a se bucura de viață în paradisul Edenului. El trebuia să meargă acum pe câmpul deschis!

În ce mod era blestemat câmpul sau pământul din afara grădinii Paradisului? Întrucât de când exista omul nu plouase încă pe pământ, „ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului”. (Geneza 2:5, 6). În loc de acele câmpii din afara grădinii, pe care Dumnezeu o plantă corespunzător acestei irigații cu abur și pretutindeni înflorind ca un parc sau grădină, câmpiile vor înclina să producă spini și pălămidă. „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și măcăciuni, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc”. (Evrei 6:7,8). Având în vedere răscoala blestemată a omului, Dumnezeu nu va binecuvânta pământul câmpului și nu-i va ușura problema spinilor și pălămidei, ci omul va avea de luptat cu ele.

Chiar din acest moment, omul nu mai era liber să mănânce din fructul pomilor din Paradis, ci va fi obligat să mănânce iarba câmpului de afară. El nu mai avea plăcerea de a lucra și a îngriji grădina, ci el lucra câmpiile sălbaticice, arând pământul și aceasta cu efort producător de sudoare. El nu va lucra acum pentru Creatorul său, la care renunță ca Dumnezeu al adevărului în favoarea Șarpelui, a religiei. De aceea, Adam nu va primi răsplata vieții nesfârșite pentru eforturile sale. Zilele sale erau numărate și puține comparativ cu veșnicia vieții de care s-ar fi putut bucura în Paradisul de pe pământ. Sfârșitul eforturilor sale trudite era întoarcerea la starea țărânei fără formă, și în pământul pe care încercase să-l cultive.

„Primul om este din pământ, pământesc”. (1Corinteni 15:47). Pentru acest motiv, întrucât păcătui și își risipi viața, el trebuia să meargă înapoi în pământ, pentru că Dumnezeu zise: „pământ ești și în pământ te vei întoarce”. Dumnezeu nu vorbea aici trupului omului, ci vorbea sufletului uman, creaturii vii, lui Adam. Dumnezeu nu zise că trupul lui Adam se va întoarce în țărână, și că ceva inteligent, nepipăibil, ce locuiește în trupul său, se va separa de trup la moarte, și va merge într-un tărâm nevăzut, spre a fi chinuit în flăcări. Nu; ci atunci când Adam va muri, sufletul uman va muri, și nu va fi lăsat nimic inteligent, conștient sau viu din om. Propria hotărâre a lui Dumnezeu declară: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4,20, *Douay*). Creatura care respiră, și care este inteligentă, simțitoare, conștientă, încetează să existe, și astfel sufletul moare. Trupul, care este baza materială a sufletului sau a creaturii vii, în cele din urmă se transformă în pulbere.

La moarte, Adam, sau nevasta sa Eva, sau vreun alt păcătos uman, nu poate merge în vreun alt loc decât în țărână, din care este făcută omenirea. Sufletul uman nu continuă o existență vie, conștientă, fie spre a fi chinuit, fie spre a fi făcut fericit undeva în altă parte. Pentru un motiv adevărat, prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu zice, la Psalmii 146:3,4: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor”.

Nici o contradicție față de adevărul de mai sus nu este găsită în cuvântul lui Dumnezeu, la Eclesiastul 12:6,7, care zice: „Până nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor, și până nu se strică roata de la fântână; până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce spiritul la Dumnezeu, care l-a dat.” Sfânta Biblie a lui Dumnezeu este cu totul armonioasă în toate cele șaiszeci și șase de cărți ale ei. Astfel, acest text scriptural nu poate însemna că, la moarte, trupul lui Adam se prefăcu în țărână, dar un „eu” lăuntric, nevăzut și conștient, părăsi trupul și se înalță la cer. Cu privire la Adam și la toți oamenii până în

ziua Sa, Isus Cristos zise: „Nimeni nu s-a suit în ceruri”. Isus știa aceasta, deoarece El venise din cer, ca să pună mărturie despre adevăr. - Ioan 3:13.

Nici o promisiune de viață în cer nu-i fusese făcută lui Adam, chiar dacă ar fi rămas ascultător și credincios. Într-adevăr, spiritul aceluia care moare se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. Ce era ceea ce dăduse Dumnezeu lui Adam, unindu-l cu trupul său pământesc? Să citim din nou darea de seamă, la Geneza 2:7: „Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Dumnezeu dădu omului suflare de viață, adică forța de viață sau puterea de viață care este susținută prin suflare. Aceasta este ceea ce este înțeles prin „spirit”, și aceasta este ceea ce se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. Cu privire la spiritul care se întoarce, aceeași carte a Eclesiastului, la 3:19-21, declară: „Căci soarta (în englezește: moartea) omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se pogoară în pământ?” (*Douay*). Din pricina cuvintelor întrebunțate în traducerea Douay, nu se poate discerne că aceste cuvinte de mai sus, *suflare* și *spirit*, traduc același cuvânt ebraic, „ruach”, cuvânt care este tradus de asemenea „aer” și „vânt” în multe alte versete ale Bibliei. – Iov 41:16; 1:19; Geneza 8:1.

În lumina celor de mai sus, este clar că atunci când Isus, murind pe lemn, zise: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez spiritul Meu”, El își încredința Tatălui Său ceresc puterea Sa de viață. El avea încredere că în a treia zi Dumnezeu va restatornici puterea de viață și-L va ridica dintre morți. - Luca 23:46.

Astfel, dat fiindcă Adam și nevasta sa Eva fiind personal în încercare și întrucât au căzut în aceasta și au fost condamnați la moarte, numai moartea și nimicirea îi mai așteptau. Judecata lui Dumnezeu fiind executată în mod drept împotriva lor, și fiind infailibilă, Iehova Dumnezeu nu schimbă nimic în chestiune. El nu Se tăgăduiește sau nu Se contrazice pe Sine (1Samuel 15:29), întrucât nu se născuseră copiii lui Adam și Evei pe vremea aceea, spre a se împărtăși împreună cu ei în încercare, judecată și sentință, situația urmașilor lor era prin urmare deosebită, și copiii lor nu erau așadar peste puțină de a fi răscumparați. Dumnezeu nu zise nimic cu privire la urmașii lor, decât numai că se vor naște în dureri pentru mama lor. „Adam a pus nevastei sale numele Eva (Chawah; Vie sau viață); căci ea a fost mama tuturor celor vii. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele” (Geneza 3:20,21, marginală). Dacă această îmbrăcare a coapselor lor cu piele de animal a însemnat ceva, ea pare să spună că urmașii lor, care erau nenăscuți, în coapsele lor, nu puteau să fie răscumparați și să aibă păcatele acoperite, decât numai prin jertfa unuia egal în valoare cu tatăl lor Adam, când era perfect în Eden.

Executarea sentinței de moarte împotriva lui Adam și a Evei trebuia acum să înceapă. Dacă li s-ar fi permis să rămână în Eden cu Șarpele, ar fi rămas posibilitatea ca Șarpele să-i conducă la „pomul vieții, care era de asemenea în mijlocul grădinii” și să li-l facă de cunoscut. Ei ar fi mâncat apoi din el și, deși nevrednici de viață veșnică pe pământ, ei ar fi pretins să fie eliberați de moarte și să li se garanteze viața pentru vecie, aducând astfel ocară asupra numelui, cuvântului și legii lui Dumnezeu. „Iehova Dumnezeu a zis: Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci. De aceea, Iehova Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.” (Geneza 3:22,23, A.R.V.). Dumnezeu își arată prin aceasta supremația sa asupra Diavolului și împiedică venirea în existență a unei stări, după care s-ar fi părut că Dumnezeu ar fi legat să lase pe păcătoșii răsculați să trăiască pe vecie. Dreptatea și justiția perfectă a lui Dumnezeu nu puteau permite un asemenea lucru nechibzuit. Aceasta este o dovadă că El nu va permite păcatul sau pe Diavol să existe pe vecie.

„Astfel a izgonit El pe Adam, și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi și văpaia unei săbii, care se învârtea în toate părțile, ca să păzească drumul către pomul vieții”. (Geneza 3:24, A.R.V.). Lucifer, care fusese un timp „heruvimul uns cu aripile întinse”, se înșelase în speranța sa, și noi trădări puteau fi așteptate de la el. Prin urmare, Iehova Dumnezeu, care „șade pe heruvimi”, puse un paznic dintre acești heruvimi la intrarea în grădină, precum și o sabie de foc, înflăcărată, a execuției. Adam și Eva veni prin aceasta în contact cu astfel de creaturi cerești, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Nici un om nu putea să treacă peste acei heruvimi de pază, pentru a pune stăpânire

pe mijloacele de viață, contrar voinței și judecății lui Dumnezeu. Cu atât mai mult nu poate vreun om să se suie în cer și să treacă peste heruvimii credincioși, care poartă și sunt loiali tronului lui Dumnezeu, pentru ca să câștige viață pentru urmașii lui Adam.

Acei paznici heruvimi au stat întotdeauna în calea lui Adam și l-au obligat să stea în exil, pe câmpiile din afara Edenului, până în ziua morții sale. „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit.” (Geneza 5:5). El nu trăi o perioadă plină de o mie de ani. Despre Dumnezeu este scris: „O zi este pentru Domnul o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”. (2 Petru 3:8). Socotind astfel o mie de ani ca o zi, Adam murise în aceeași zi în care mâncase din fructul oprit. Mai mult încă, în ziua de douăzeci și patru de ore, în decursul căreia el mâncă fructul din mâna nevestei sale, Marele Judecător rosti sentința de moarte asupra lui, și dreptul de viață al lui Adam a fost anulat. Astfel, în fața lui Dumnezeu, Adam deveni un om mort, chiar în acea zi, în Eden; aceasta cu atât mai mult când Dumnezeu izgoni pe Adam și pe Eva și făcu imposibil ca să ajungă la pomul vieții, în mijlocul grădinii. Deși au trebuit veacuri pentru atingerea punctului culminant, cuvântul lui Dumnezeu a fost justificat în cele din urmă asupra lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. Satan nu reuși să dovedească disputa sa religioasă lui Adam și Eva: „Hotărât că nu veți muri”. Maiestatea, neschimbarea și supremația legii lui Dumnezeu era sprijinită, în timp ce religia nu reuși să dea lui Adam și Evei înțelepciune, cunoștință, asemănare cu Dumnezeu sau nemurire.

Nu există nici o fărâmbă de dovadă că Adam s-ar fi căit. El era un rebel cu voia și îi era cu neputință să se căiască, iar sentința împotriva sa nu poate fi revocată. Moartea Evei nu este nici măcar menționată. Adam muri și nu merse nicăieri, ci în țărâna din care fusese luat.

CAPITOLUL IX

APĂRĂTORII LIBERTĂȚII

Omul condamnat și femeia sa își începură existența în afara locuinței lor de până acum din Paradis. Lumea liberă, pe care ei o cunoscuseră, trecuse. Ei trăiau într-o lume coruptă. Șarpelui celui vechi, Diavolului, i-a fost permis de către Dumnezeu să rămână la putere. El era prin urmare încă suveranul nevăzut al lor, dar unul nedrept. Ei erau în ghearele sale, în robie, de partea sa în marea controversă pe care el o ridicase împotriva lui Iehova Dumnezeu. Ei nu mai erau de acum copiii liberi ai lui Dumnezeu, ci erau servii aceluia al cărui cuvânt îl preferaseră adevăratului cuvânt al lui Dumnezeu. Ei înfruntară legea Sa, care este o lege a libertății de a face bine, și erau, de aici înainte, sclavii legii păcatului și ai morții. Ei nu mai erau liberi de slăbiciunea omenească, de poftă și de egoism. Nemaiavând intrare la fructele susținătoare de viață din grădina Edenului, ei începură să degenereze de la perfecțiunea trupului și a minții. Întrucât au acceptat religia din gura celui Șarpe vechi, Iehova Dumnezeu le permise să aibă libertatea religiei, dar nu le mai dădu nici un adevăr mai mult. Pentru ce le-ar da, când în Eden ei puseseră la îndoială și disprețuiseră cuvântul divin al adevărului? Pământul nu mai era supus lor în vreo parte, ci ei erau supuși stărilor pământești. Aratul și cultivarea pământului nu era o parte a mandatului de „a-l supune”, ci pentru a îndrepta lipsurile și a lupta pentru existență.

Perspectiva nașterii de copii în lume nu era una dintre cele mai îmbucurătoare. Existau acum necazuri de neînlăturat în legătură cu nașterea de copii. De asemenea, nici copiii nu vor fi născuți perfecți, ci într-o stare muribundă, și vor fi păcătoși din cauza greșelii părinților lor. Legea naturală nu putea fi înlăturată, lege care este expusă la Romani 5:12: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit”. Dat fiindcă izvorul uman a fost necinstit, „cum ar putea să iasă dintr-un lucru necurat unul curat? Nu poate să iasă nici unul”. (Iov 14:4). „Prin om a venit moartea, ...în Adam toți mor”. - 1Corinteni 15:21,22.

Viața lui Adam de mai bine de nouă veacuri îi permise să devină tată al unei mari familii. „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set. După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice. Toate zilele

pe care le-a trăit Adam au fost nouă sute treizeci de ani; apoi a murit”. (Geneza 5:3-5). Înainte de Set, alți fii și fiice li se născuseră lui Adam și Evei, și nașterea întâiului născut ne este descrisă. „Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain. Și a zis: Am căpătat un om cu ajutorul lui Iehova.” (Geneza 4:1, A.R.V.). Dădea Eva onoare lui Iehova Dumnezeu când Îl făcea responsabil pentru nașterea acestui copil imperfect, Cain? Foarte evident că nu, având în vedere mai ales că acest fiu Cain a devenit cel dintâi ucigaș de oameni. Eva presupunea acestea cu privire la Dumnezeu și, prin pretenția ei, ea aduse ocară asupra numelui lui Dumnezeu, urmând astfel scopul lui Satan.

De atunci, milioane de copii ai lui Cain au fost născuți, toți păcătoși, toți bolnavi, mulți schilozi, mulți tâmpiți, mulți orbi, și mulți născuți morți. Poate Dumnezeul Cel Drept să fie pe drept făcut răspunzător pentru producerea acestor copilași? Este religia adevărată și aduce ea onoare lui Dumnezeu, când susține că la timpul ieșirii lor din mitră, Dumnezeu a plantat un suflet nemuritor în trupurile acestor copilași, să-i facă vii? Numai Diavolul, autorul religiei, ar putea să inventeze asemenea acuze false, pentru a umple de ocară numele lui Iehova, și să creeze amărăciune în inimile umane împotriva Dumnezeului perfecțiunii și al vieții. Numai ignoranța grosolană sau răsucire religioasă a învățaturii Bibliei cu privire la ceea ce este sufletul uman ar putea blama pe Dumnezeu pentru că a dat urmașilor lui Adam o asemenea existență cu un început plin de necaz, cu șanse înspăimântătoare chiar de la începutul lor.

Nici unul dintre acești copii nu au fost născuți în conformitate cu mandatul divin dat în Eden, și de aceea nici unul dintre aceștia nu au fost născuți în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu le permise să se nască, nu-L face responsabil pentru popularea acestui pământ cu oameni bolnavi, tâmpiți, degenerați, imorali și muribunzi. Toți aceștia se nascură în conformitate cu voia sau pofa părinților lor păcătoși, și responsabilitatea pentru întreaga situație cade asupra aceluia Dumnezeu imitator, Satan Diavolul, care încearcă să arunce blamă asupra lui Iehova Dumnezeu. Singurii oameni a căror naștere o admite Iehova, și pentru care își asumă răspunderea, sunt cei în a căror naștere interveni El printr-o minune sau printr-o providență călăuzitoare, pentru ca aceștia să poată fi servi speciali. Printre unii ca aceștia sunt: ¹Isaac, ²Samson, ³Samuel, ⁴Ieremia, ⁵Ioan Botezătorul și ⁶Isus. (Vezi Capitolul 5. ¹Geneza 18:9-14; Romani 4:17-22; Galateni 4:28,29; ²Judecători 13:2-5; ³1Samuel 1:11,19,20; ⁴Ieremia 1:4,5; ⁵Luca 1:5-20; ⁶Matei 1:18 - 25; Luca 1:26-37).

În ceea ce privește deosebirea dintre aceia concepuți prin naștere umană în păcat, și aceia care devin copiii lui Dumnezeu, este scris la Ioan 1:12,13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voința firii lor, nici din voința vreunui om, ci din Dumnezeu”. Nu în conformitate cu voința lui Dumnezeu, ci în conformitate cu voința cărnii păcătoase și în conformitate cu voința omului căzut, fusese născut Cain lui Adam și Evei, în timp ce erau sub sentința de moarte.

Diavolul făcu pe Eva să cugete că ea ar fi „femeia” înțeleasă în profeția lui Iehova, la Geneza 3:15, și că, prin urmare, ea ar fi favorizată de Iehova, cu nașterea fiului sau „sămânței”, care trebuie să calce pe capul șarpelui. De fapt, Diavolul însuși veghea împotriva acelei posibilități. Sub această iluzie, era posibil ca Eva să cugete că fiul ei întâi născut era un dar de la Iehova și că acest fiu era „sămânța” promisă. Cu această idee în minte, ea susținea că Iehova i-a ajutat la nașterea băiatului și-i puse numele „Cain”, ceea ce înseamnă „dobândit; căpătat”. Nașterea individuală a unei fiice este rar menționată în Scripturi, și este posibil că după Cain a avut loc nașterea unei fete sau a unor fete, pentru că Adam avusese multe fiice înainte de a muri.

Nașterea fiului următor, cu toate acestea, este raportată: „A mai născut și pe fratele său Abel”. (Geneza 4:2, A.R.V.). Nu există nici o dovadă că Eva ar fi dat onoare lui Dumnezeu pentru acest fiu. Numele pe care ea i-l dădu arată că nu avea speranțe mari cu privire la el, spre a fi „sămânța” promisă, onoare pe care ea o pusese deoparte pentru Cain. Astfel, ea numi pe al doilea fiu al ei, „Abel”, ceea ce înseamnă „suflare; deșertăciune; stare trecătoare; stare nu prea satisfăcătoare”. Cain și Abel crescură la statura de oameni mari. În acest timp se nascură lui Adam și Evei atât fiice, cât și alți fii. Cain se căsătorii cu una dintre aceste fiice, surori ale sale. Tatăl său se căsătorise cu femeia care fusese făcută din propria sa coastă, pe care o numi „os din oasele mele, și carne din carnea mea”. Este probabil că Abel de asemenea s-a căsătorit cu o soră a sa, dar Biblia nu spune aceasta.

În conformitate cu speranțele ei, Eva spuse lui Cain despre făgăduința profetică făcută în Eden, cu privire la „sămânța” femeii și la misiunea divină a acelei „sămânțe”. Cain creșu mare crezându-se a fi un „om al sorții”. Suveranul nevăzut, Satan Diavolul, a fost acela care a avut grijă să formeze un astfel de cuget în mintea lui Cain; și mama sa, luându-și răspunderea să facă o interpretare privată a profeției divine, va fi cea potrivită pentru a concepe asemenea cuget în mintea fiului. Cain își închipuia că el va fi acela care va zdrobi șarpele, câștigând prin aceasta îndatorarea lui Abel și a tuturor celorlalți frați și surori ale sale, precum și a părinților săi, devenind astfel figura conducătoare pe pământ, în stare să exercite stăpânire mondială. Aceasta era o ambiție politică egoistă din partea lui Cain. Deoarece Iehova Dumnezeu prezisese „sămânța” și misiunea ei, Cain căuta cooperarea Sa și își sprijinea ambiția începând să aducă daruri de ardere de tot lui Dumnezeu, întocmai după cum preoții religioși fac rugăciuni în legătură cu funcțiile politice în camerele legislative de astăzi. Cain urma falsa interpretare religioasă a Diavolului cu privire la „sămânță”, și de aceea forma sa de închinare era religioasă și neprimută de Dumnezeu.

„Abel era păstor, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus lui Iehova o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere”. (Geneza 4:2-5, A.R.V.). Este probabil că și Cain și Abel își aduseră jertfele lor aproape de intrarea Edenului și în vederea heruvimului care sta acolo ca reprezentant a lui Dumnezeu și care mânua acea sabie învărtitoare de foc.

Abel de asemenea știa despre făgăduința cu privire la sămânța femeii. El avea credință în ridicarea sămânței, dar nu-și asuma în mod ambițios a fi el sămânța. El însuși mărturisea a fi un păcătos înaintea lui Dumnezeu și-și aducea aminte de pieile de animale cu care îmbrăcase Dumnezeu pe părinții săi. El văzu necesitatea unei astfel de acoperiri pentru sine însuși, și pricepu că aceasta trebuie să aibă loc prin vărsarea sângelui sau a jertfirii vieții unui animal. În icoană Abel a adus jertfă un miel, unul dintre întâi-născuții turmei sale. Prin aceasta el mărturisea credința sa, și el era o mărturie cu privire la adevărata cale de apropiere de Iehova Dumnezeu. Închinarea sa lui Dumnezeu, nu era din motive egoiste, ci drept recunoștință pentru făgăduința „seminței” eliberării. Închinarea sa lui Dumnezeu nu era religioasă, ci era din credință și adorare, în conformitate cu adevărul. De aceea, Dumnezeu a primit-o.

Cain văzu dovada bineprimirii lui Abel de către Dumnezeu și el socoti că acesta ar fi un obstacol în calea sa de a deveni sămânța făgăduită. Necăindu-se și neîncercând să urmeze corecta și bineprimita cale de închinare a lui Dumnezeu, Cain prinse pe Abel singur la câmp, unde dovada crimei nu putea fi descoperită și atunci lovi pe fratele său credincios. Cât de mult persecutase el pe acest martor pentru Iehova mai înainte nu este specificat. În ceea ce privește explicarea și avertismentul referitor la „această cale a lui Cain”, este scris: „Nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite” (1 Ioan 3:12). În acest mod, primul martor uman al lui Iehova de pe pământ fusese înlăturat din cale, pentru a se pregăti libertatea religiei, fără să existe cineva care să o critice sau să o demaște. Aceasta, însă, se făcuse pe seama tăgăduirii libertății de vorbire, de a pune mărturie pentru adevăr, precum și a tăgăduirii libertății de închinare lui Iehova în spirit și adevăr.

Nici chiar prinucidere nu putea fi suprimată mărturia pentru adevărul lui Dumnezeu. Martiriul martorului credincios al lui Iehova stătea ca o mărturie a integrității înaintea lui Dumnezeu și pentru o justificare a numelui Său. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort”. (Evrei 11:4, A.R.V.). Nu numai că simpla pată de sânge mărturisește crima datorată religiei, ci ea strigă la Dumnezeu pentru răzbunare împotriva criminalilor religioși; și acest strigăt al sângelui vărsat, de la Abel încoace, nu va rămâne neauzit de Iehova. Astfel zise Isus religioniștilor care erau gata să repete crima lui Cain împotriva fratelui său: „De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorâ și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între templu și altar. Adevărat vă spun, că toate acestea vor veni peste neamul acesta”. - Matei 23:34-36.

După demascarea criminalului religios și a crimei sale, Iehova nu omorî pe Cain, nici nu alese pe cineva din familia lui Adam ca să acționeze ca un răzbunător al sângelui și să servească lui Dumnezeu ca executor. Nimeni nu era vrednic să reprezinte pe Dumnezeu în această calitate. Răzburarea este a lui Dumnezeu, și El a rezervat pentru Sine executarea ei asupra ucigașului martorului Său. Totuși El îngădui lui Cain să rămână și să crească urmași, Dumnezeu avea o altă cale de nimicire a generației lui Cain și ștergere din existentă a urmașilor săi, la sfârșitul acelei lumi vechi nelegiuite. De aceea, Dumnezeu rosti hotărârea Sa ca un semn pentru ca nimeni să nu ia legea în propriile sale mâini și să execute pe Cain. Apoi, Cain își luă nevasta și se mută într-un teritoriu numit „țara Nod” (sau pribegie), și acolo își întemeie o familie. Probabil în armonie cu ambițiile sale politice, probabil din cauză că nu simțea libertatea de teamă, Cain zidi primele cetăți pe pământ. Urmașii săi se distingeau nu prin adorarea lui Iehova, ci prin activitatea lor în creșterea vitelor, în petreceri muzicale, în exploatarea minelor și în industriile metalurgice, precum și în ucideri. - Geneza 4:16-24.

„Adam s-a împreunat iarăși cu nevasta lui; ea a născut un fiu și i-a pus numele Set; căci, a zis ea, Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”. (Geneza 4:25). Deoarece Set se născuse când Adam avea o sută treizeci de ani atunci și imediat după uciderea lui Abel de către Cain, aceasta arată că și Cain și Abel trebuie să fi fost oameni de o anumită vârstă și să fi avut unele experiențe pe vremea crimei. Abel era ceea ce Evrei 12:1 numește „un nor așa de mare de martori”, dar nu există nici o dare de seamă care să arate că Set ar fi fost scos în evidență ca un bărbat de credință și un martor al lui Iehova. Evrei, capitolul unsprezece, pe el nu-l înșiră ca unul dintre Martorii lui Iehova.

„La vârsta de o sută cinci ani Set a născut pe Enos”; numele căruia înseamnă „muritor”; „bărbat tare”. (Geneza 5:6). Adam încă trăia, fiind acum în vârstă de două sute treizeci și cinci de ani. Prin urmare, ceea ce este raportat ca având loc după aceea, nu putea însemna nimic de cinste pentru Iehova Dumnezeu, ci mai degrabă ocărârea numelui Său. Versiunea Catolică Douay la Geneza 4:26 sună: „Lui Set i s-a născut și lui un fiu, pe care-l numi Enos; acest om începu să cheme numele Domnului”. O asemenea traducere, cu toate acestea, tăgăduiește că, înainte de Enos, Abel chema numele lui Iehova în adorare. Textul ebraic în mod literal sună: „Atunci începură să se numească cu numele lui Iehova” (*Roth.*). Aceasta nu însemna că oamenii deveniră „fii ai lui Dumnezeu”, pentru că un asemenea lucru nu era posibil printre oameni până după venirea lui Isus (Ioan 1:11-13). Aceasta nu însemna că oamenii începură să „umblă cu Dumnezeu”, deoarece următorul după Abel, care este mărturisit a fi umblat cu Dumnezeu, este Enoh, fiul lui Iared și strănepotul lui Enos. Aceasta nu opri degenerarea rasei omenești și întoarcerea lor spre pocăință și nu îndepărtă marea catastrofă care se pregătea să vină. Chemarea pe nume a lui Iehova din vremea lui Enos trebuie să fi fost fățarnică, o mișcare religioasă pentru ocărârea pe mai departe a numelui lui Dumnezeu; și ea derută pe oameni în ceea ce privește făgăduința lui Dumnezeu cu privire la „sămânță”.

De abia la trei sute optzeci și șapte de ani după nașterea lui Enos, se întâmplă că se nascu un om care primi aprobarea lui Dumnezeu, întrucât arată o credință înaintea lui Dumnezeu și I se închina în adevăr. „La vârsta de o sută șaiszeci și doi de ani, Iared a născut pe Enoh. La vârsta de șaiszeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. - Geneza 5:18,21-24.

Numele „Enoh” înseamnă „instruit”, „consacrat”. Calea sa dovedește că el era pe deplin consacrat lui Dumnezeu prin credința sa în Iehova. Umblarea sa cu Dumnezeu însemna că el avea o relație cu Dumnezeu prin adevărul pe care Dumnezeu i-l descoperise și prin aceea că mergea pe calea dreptății, în armonie cu acest adevăr El nu era din acea lume veche, nelegiuită, ci privea înainte prin credință spre o lume nouă, în care „sămânța femeii” lui Dumnezeu va stăpâni pământul, după ce va fi judecat pe Șarpele cel vechi și pe sămânța lui și după ce va fi sfârșit capul Șarpelui.

În linia urmașilor, Enoh era al șaptelea de la Adam. Iehova făcu pe credinciosul Enoh martorul și profetul Său, pentru a prezice acea zi de judecată la sfârșitul stăpânirii neîntrerupte a Diavolului. Este scris: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate

cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți”. O asemenea profeție prin Enoh, dovedește că lumea în care trăia el era nelegiuită, în ciuda faptului că oamenii chemau numele lui Iehova. O asemenea profeție puse în primejdie viața lui Enoh din partea elementelor violente ale „sămânței” Șarpelui. - Iuda 14,15.

Într-o vreme când oameni nelegiuiți trăiau pe pământ până la o vârstă de peste șase sute de ani, Metusala, atingând chiar nouă sute șazeci de ani, pentru ce acest bărbat evlavios al credinței și integrității, Enoh, trăi până la o vârstă de numai trei sute șazeci și cinci de ani? A fost el îndepărtat din drum prin intoleranță religioasă, persecuție și violenți ca în cazul lui Abel? Enoh avea bun motiv să se aștepte la așa ceva; dar Atotputernicul Dumnezeu îl ocroti de o asemenea moarte. Raportul cu privire la Martorii lui Iehova, la Evrei capitolul unsprezece, sună: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui primise mărturie că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”. - Versetele 5,6.

Enoh primi o bună mărturie de la Dumnezeu pentru credința și credințioșia sa. El ținu tare la integritatea sa sub probă și cinsti și sprijini numele lui Iehova în mijlocul lumii nelegiuite și în fața vrăjmășiei sămânței Șarpelui. Când Iehova hotărî că Enoh își terminase lucrarea sa de mărturie, atunci Dumnezeu îi dădu o ultimă viziune despre noua lume viitoare, în care moartea va fi ștearsă din existență de puterea lui Dumnezeu prin Sămânța „femeii” Sale.

Astfel mută Dumnezeu pe Enoh, sau îl puse într-un extaz, ceva asemănător extazului pe care-l experimentă un apostol al lui Isus mii de ani mai târziu. (2Corinteni 12:1-4). Ceea ce Enoh văzu și auzi în timp ce era extaziat de acea viziune a noii lumi a Paradisului restatornicit, nu-i era permis să rostească oamenilor. În timp ce Enoh era în extaz, „Dumnezeu îl luă”, adică Dumnezeu lăsă viața lui Enoh să se stingă pașnic. El nu simți durerile morții; el nu văzu sau nu pricepu că murea. În același timp, până la această din urmă viziune de lucruri glorioase viitoare, el era relativ tânăr și nu începuse să simtă scăderea puterii, creșterea durerilor, și înțepenirea plină de slăbiciune a vârstei înaintate, care se apropie de porțile morții.

Astfel, Enoh „muri în credință” și dușmanii săi nu au fost în stare să găsească trupul său niciodată spre a-l folosi pentru vreun scop. El „n-a fost găsit”; el „nu era”. Dumnezeu a dispus de trupul său. Enoh muri în timp ce atenția sa îi era înlănțuită de viziunea lumii noi. Când Dumnezeu îl va aduce în realitate la viață din nou, la porțile acelei lumi noi, acea viziune va fi primul cuget al minții sale, și ochii lui vor privi înainte spre a vedea realizarea acestei viziuni înfăptuite pe pământ.

CAPITOLUL X

ELIBERAREA PREUMBRITĂ

După dispariția neașteptată a lui Enoh, chiar dacă ea a pricinuit vreo agitație sau sentiment de pierdere sau nu, oamenii continuă să muncească și să lucreze cu mâinile lor, luptând cu spini și pământul blestemat. Enoh fusese întocmai ca „sarea pământului”, exercitând o influență sănătoasă printre oameni; dar oamenii în general erau legați de corupție. Aceștia erau bucuroși că Enoh nu mai era și predicarea profeției sale împotriva păcătoșilor nelegiuiți încetase. În mod egoist, ei continuau să-și mănânce mâncarea și să-și bea vinul, să ia și să dea în căsătorie, și omenirea se înmulțea datorită numărului mare de nașteri.

Lameh, nepotul lui Enoh, simțea în mod dureros asprele condiții de viață. El nu se distingea printre oameni ca un martor pentru Iehova, după cum făcuse bunicul său. Avertismentul lui Enoh despre judecata viitoare impresionase probabil pe Lameh că se apropia un timp de judecată, și că o schimbare în starea umană urma să vină îndată. Deoarece numele lui Lameh însemna „puternic; răsturnător; nimicitor”, el se potrivea foarte bine profeției lui Enoh, că Dumnezeul oricărei puteri va răsturna puterea celor nelegiuiți, îi va nimici și va aduce o lume nouă în care oamenii ascultători se vor odihni de munca istovitoare și de asupririle celui nelegiuit. Lameh trăise în decursul ultimilor cincizeci și cinci de ani ai vieții primului său strămoș, Adam. De la el Lameh învăță cum, datorită

păcatului lui Adam, Dumnezeu blestemase pământul, dar dăduse și promisiunea viitoarei „sămânțe”, care să sfârșească capul Șarpelui înșelăciunii și neadevărului. Aceasta ar însemna ridicarea blestemului. Așa spera Lameh.

„La vârsta de 182 de ani, Lameh a născut un fiu. El i-a pus numele Noe, zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ, pe care Iehova l-a blestemat”. (Geneza 5:28, 29, A.R.V.). Cuvintele lui Lameh se dovediră a fi o profeție, și erau prin urmare inspirate de spiritul sau forța nevăzută a lui Iehova Dumnezeu. De fapt, născând un astfel de fiu care să joace un rol în împlinirea profeției, Lameh deveni o icoană a lui Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic; și fiul său, Noe, deveni o icoană profetică a „sămânței” promise în Eden prin care blestemul trebuia să fie ridicat. Lameh trăi până ce fiul său Noe era în vârsta de 595 de ani, și-l văzu angajat într-o lucrare la porunca lui Dumnezeu Atotputernicul și care a dat dovadă că fiul său Noe fusese pe drept numit sub inspirația lui Dumnezeu.

Pe neașteptate, în mijlocul corupției vremurilor, un nou element apăru pe scenă și atrase atenția oamenilor, dar nu spre îmbunătățirea lucrurilor. Darea de seamă divină zice deodată: „Uriașii erau în vremurile acelea pe pământ”. Sau, o traducere mai bună a dării de seamă: „Nephilimii erau pe pământ în zilele acelea”. (Geneza 6:4, A.R.V.). Cine erau acei nephilimi uriași? Ei nu erau namile monstruoase din rândul omenirii, datorită unei dereglări glandulare. Ei erau supra-oameni. Erău demoni din lumea spiritelor, materializați în carne, dar de o formă uriașă, spre a dovedi originea lor superioară, deoarece omul este făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii”. Apariția lor neașteptată printre oameni constituia dovada vizibilă că lucrurile, în acele ceruri de sub Satan, suveranul nevăzut al omului, mergeau spre mai rău.

Dumnezeu nu aruncase afară din cer pe Satan Diavolul, după ce pronunță judecata asupra lui în Eden, ci îl lăsa să rămână pentru încercarea integrității fiilor spirituali ai lui Dumnezeu. Într-adevăr, după mai bine de două mii de ani după răscoala lui Satan, „se întâmplă într-o zi, când fiii lui Dumnezeu se înfățișară înaintea lui Iehova, că Satan veni și el printre ei. Și Iehova zise lui Satan: De unde vii? Atunci Satan răspunse lui Iehova, și zise: De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el”. (Iov 1:6,7, A.R.V.). Evident, atunci mulți din acei îngeri, dacă nu toți care erau în organizația pe care Dumnezeu o supuse lui Lucifer în funcția sa de “heruvim ocrotitor” de peste om în Eden, cedară înduplecării lui Satan, după ce el pricinui căderea omului. Ei de asemenea se răsculară împotriva Dumnezeului Cel Prea Înalt, părăsiră sfânta Sa organizație și luară poziție de partea lui Satan în controversă.

Acei îngeri necredincioși deveniră diavoli, întrucât ei se alăturară necredinciosului Lucifer la defăimarea lui Iehova Dumnezeu și ocărârea numelui Său. Ei deveniră demoni care erau adorați mai târziu de oameni, dar a căror adorare Iehova Dumnezeu o interzise poporului Său ales să o practice, zicând: „Să nu-și mai aducă jertfele lor demonilor cu care curvesc”. (Leviticul 17:7, *Roth.*). „Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi, veniți de curând”. (Deuteronomul 32:17, *Roth.*; și 2Cronici 11:5; Psalmii 106:37). Lucifer, de rangul heruvimilor, deveni astfel „prințul demonilor”, numit și “Beelzebub”. - Matei 12:24,27,28, A.R.V.

Îngerii care păcătuiră în acest fel, ajunseră sub sentința de condamnare a lui Iehova Dumnezeu. El îi degradă din binecuvântata lor poziție în sublima Sa organizație a luminii și adevărului, și-i înjosi la starea numită în mod simbolic „Tartar”. Neavând lumina adevărului scopurilor lui Dumnezeu, ei nu sunt liberi, ci sunt sub continua supraveghere a lui Dumnezeu, ca vrăjmași ai Săi. Astfel, ei sunt ca în lanțuri. Ei niciodată nu se pot elibera de sub sentința Sa de nimicire, care apasă asupra lor, ci în starea lor de degradare în Tartar, așteaptă executarea acelei sentințe în ziua de judecată, împreună cu Satan Diavolul. Descoperirea inspirată cu privire la aceasta zice: „Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează. Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Tartar, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”. (2Petru 2:3, 4, A.R.V., marginală). „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. - Iuda 6.

Demonii, care s-au materializat în zilele lui Noe, terorizau oamenii care nu aveau credință în Dumnezeu așa cum avea Noe. Ei răspândeau violența. Chiar numele lor „nephilimi” înseamnă „căzători”, care fac pe oameni să cadă prin violențe sau prin alte mijloace. Așa o impresie

însăpăimântătoare făceau, încât aproape o mie de ani mai târziu, când spionii izraeliți spionau țara Canaanului și văzură înălțimea neobișnuit de mare a fiilor canaanitului Anac, se întoarseră și raportară în mod fals: „Și văzurăm acolo nephilimii, pe fiii lui Anac, care se trag de la nephilimi: și noi eram ca niște lăcuste în fața lor”. (Numerii 13:33, A.R.V.). Cartea Genezei spune ce a urmat îndată după ce apărură nephilimii pe pământ.

Oamenii ajunseră atât de corupți, încât marele Spirit, Iehova, hotărî să le acorde numai 120 de ani de favoare, înainte ca să-Și execute judecata asupra lor, rezolvând prin aceasta chestiunea de controversă a supremației cu această generație de oameni cu viață lungă. „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci Iehova a zis: Spiritul Meu nu va rămâne pururea cu omul, căci și omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. - Geneza 6:1-3, A.R.V.

„Fiii lui Dumnezeu”, care se căsătoriră cu fetele oamenilor, erau îngeri, care, până atunci, rămăseseră credincioși față de Iehova Dumnezeu. „Căci, în cer, cine se poate asemăna cu Iehova? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?” (Psalmii 89:6, A.R.V., marginală; Psalmii 88:7, Douay). Încă fiind în organizația lui Iehova ca membrii ai familiei Sale de fii, acești îngeri se materializară, fără îndoială cu bune intenții, spre a fi de folos rasei umane rătăcite. Cu toate acestea, ei nu au fost împuterniciți la aceasta de Dumnezeu, Tatăl lor, și nu era în armonie cu calea Sa de a produce „sămânța” care va fi trimisă din cer spre a zdrobi capul Șarpelui. De aceea, acesta era un pas făcut în neascultare, care servi în schimb scopului lui Satan, și produse o progenitură de urmași care erau „viteji, oameni cu renume”, corcitură îngeri-oameni, care își făcură un nume pentru ei înșiși și nu pentru Dumnezeu și care umplură pământul cu violență. Scurta dare de seamă sună: „Nephilimii [uriașii] erau pe pământ în zilele acelea, și chiar DUPĂ ACEEA, când fiii lui Dumnezeu se împreunară cu fetele oamenilor, și ele le născură copii: aceștia erau oamenii puternici din vechime, oameni cu renume”. - Geneza 6:4, A.R.V.

În mijlocul acestei nelegiuiri, Noe urmă exemplul lui Enoh și umblă cu Iehova Dumnezeu. El se căsătorii cu o femeie cinstită, nepătată, și după ce ajunse la vârsta de 500 de ani, Dumnezeu îl binecuvântă cu trei fii. El îi crescă în credința lui Dumnezeu și îi conduse în ascultare față de voința dreaptă a lui Dumnezeu. Noe se păstră nepătat și necorupt de acea lume veche, nelegiuită, și mărturia inspirată cu privire la el raportează: „Acestea sunt generațiile lui Noe. Noe era un om drept și perfect în generația sa: Noe umbla cu Dumnezeu. Și Noe născă trei fii, Sem, Ham și Iafet”. (Geneza 6:9,10, A.R.V.). Acești trei fii se căsătoriră cu femeii necorupte.

Pământul pe vremea aceea era în starea descrisă la 2Petru 3:5, stare față de care oamenii din afara familiei lui Noe aleseră mai bine să rămână ignoranți: „Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apeii”.

Prin cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu, apele de pe pământ fuseseră adunate în mări și oceane și pământul uscat a fost făcut să apară în a treia zi de creare. În decursul vremii, existau inele de materii evaporate din starea lor topită, care formau o boltă de brăuri împrejurul pământului, sus, deasupra firmamentului sau întinderii atmosferice. Brăurile se mișcau încet spre poli, spre nord și sud, și acolo, în zonele de mai puțină rezistență, se prăbușiră, supunând pământul marelui potop care nimici orice formă de viață existentă. Acum, după încheierea celei de a șasea zi de creare, în care Dumnezeu făcu pe om, ultimul inel alcătuit aproape numai din apă curată, pătrunse spre firmamentul pământului și înveli pământul într-o boltă. El era susținut în aer de forța centrifugă, pe măsură ce se învârtea. El constituia un mare adânc de apă în suspensie, învelind Pământul.

Urmașii lui Adam, înmulțiți acum pe pământ, erau afară din apă, pe pământul uscat. În același timp ei erau în apă, fiind înăuntrul boltei de apă, care fusese acolo încă înainte de crearea lui Adam. Oamenilor nelegiuiți de pe pământ, de când Adam adormise în moarte, li se părea că toate lucrurile continuă să ramână așa cum erau de la începutul creației. Ei nicidecum nu vedeau ce vedea Dumnezeu că apele marii bolte de sus se mișcau spre poli; că, datorită acestui fapt, grosimea boltei deasupra Ecuatorului pământului devenea foarte redusă, razele soarelui aproape pătrunzând prin ea, și că vârfurile boltei, care se apropiau de poli, slăbeau în mod primejdios, întrucât rotația lor era așa de încetă, încât aveau numai o mică forță centrifugă de opus puterii de atracție a Pământului. Căderea boltei era amenințătoare, așteptând doar ca Dumnezeu să-Și îndepărteze puterea Sa de împiedicare, la sfârșitul celor 120 de ani. Dar înainte ca brăurile boltei să fi căzut, Dumnezeu în

mod milostiv lăsa ca locuitorii pământului fie avertizați de îngrozitorul cataclism de ape, și să li se arate oamenilor calea de scăpare, dacă ei ar da ascultare.

Iehova Dumnezeu făcu pe Noe martorul Său pentru a trâmbița avertismentul. Fără îndoială că mai întâi Iehova Dumnezeu făcu lui Noe o dare de seamă despre crearea Pământului, așa cum este descrisă în primul capitol al Bibliei, descoperindu-i prin aceasta existența puternicului adânc de deasupra firmamentului, și că acesta trebuie, în scurt timp, să se prăbușească pe Pământ, provocând un potop peste toată fața Pământului și nimicind întreaga omenire coruptă. Pentru a scăpa din acesta, trebuia să fie clădită o corabie mare, iar Noe, fiii săi și femeile tuturor celor patru, trebuiau să se refugieze în ea, ducând înăuntru și un număr de păsări, vite, animale și reptile (nu și insecte). O asemenea catastrofă ce s-a abătut asupra pământului, nu a fost raportată niciodată până aici; totuși, Noe a crezut pe Dumnezeu. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. - Evrei 11:7.

Toți cei nelegiuți de pe pământ, nephilimii, oamenii puternici cu renume, precum și omenirea în general, își băteau joc de Noe și de fiii săi, în timp ce aceștia clădeau marea corabie, lungă de 144 metri, lată de 24 metri și înaltă de 14,39 metri, cu trei etaje interioare. Cum voiau ei să o lanseze de pe uscat, unde o clădiseră? Noe și fiii săi, cu toată batjocura, țineau tare la integritatea lor. Noe avertiză oamenii despre potop și predică dreptatea lui Dumnezeu, dreptate care cerea potopul nimicirii peste lume, ca executarea dreptei sentințe a lui Dumnezeu asupra ei. Întrebat de către cei îndoielnici când se va întâmpla aceasta, Noe răspunse că el nu știe ziua sau ceasul, dar că nu se va întâmpla înainte ca să fie terminată corabia și ca el și familia lui să intre în ea.

Marea corabie era terminată, în timp ce aburul continua să se ridice încă din pământ și să ude întreaga față a pământului. Nici un semn de ploaie sau potop nu se vedea. Ce se întâmpla acum? Cuvântul lui Iehova se adresă lui Noe, spunându-i să intre în corabie cu familia sa, ducând cu sine de asemenea și păsările și animalele: „Căci după șapte zile voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut”. Noe ascultă. Nici un copil sau sugar nu a fost luat în corabie. Deși căsătoriți, fiii lui Noe erau atât de preocupați cu pregătirea pentru potop și cu mărturia pentru Iehova, încât nu aveau timp să se gândească la creșterea familiilor. Nu era ocazie pentru așa ceva. Mai mult decât atât, abținerea lor de a avea copii arăta convingerea lor; ea adăuga greutate la mărturia lor cu privire la catastrofa apropiată. S-au căit și s-au întors oamenii îndată de la căile lor stricate, crezând că dezastrul mondial era aproape, atunci când văzură pe Noe și familia sa intrând în corabie și luând cu ei înăuntru creaturile vii? Fiul omului, Cristos Isus, răspunde: „Cum era în zilele lui Noe dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe, în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului”. - Matei 24:38,39.

Noe era în vârstă de 600 de ani când întoarse spatele acelei lumi nelegiuite și intră în corabia cu încărcătura ei prețioasă. „Cele care au intrat, erau câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe. Apoi Iehova l-a închis înăuntru”. (Geneza 7:6, 16, A.R.V.). Potopul izbucni, în cel de-al șasesutelea an al vieții lui Noe, în șaptesprezece a lunii a doua. Toate izvoarele marelui adânc suspendat deasupra pământului izbucniră în șuvoaie de apă; și bolta de apă, care apăruse pământul de razele directe ale soarelui, lunii și stelelor întocmai ca un geam de sticlă, își deschise stăvilarele. Patruzeci de zile căderea apei continuă, și apele au crescut pe pământ și au ridicat corabia, înălțând-o în cele din urmă pe suprafața lor cu cincisprezece coți deasupra celor mai înalți munți.

Pământul părea acum, înăuntrul firmamentului său cu atmosfera bine spălată, întocmai ca un glob de apă, semănând mult cu pământul de atunci când Dumnezeu porunci, cu 29.000 de ani înainte de aceasta, zicând: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul.” Nu era prin urmare un lucru nou pentru Dumnezeu ca să dea o poruncă asemănătoare, după ce apele potopului acoperiseră pământul timp de 150 de zile; pentru că atunci fundul corăbiei atinse uscatul. „Apele au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împutinându-se, și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat. În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe munții Ararat”. (Geneza 8:3, 4, A.R.V.). Aceasta se întâmplă exact la cinci luni de când începu potopul. Cinci luni însemnând 150 de zile, arată că fiecare lună avea 30 de zile, aproximativ

durata unui ciclu al Lunii. Un an de douăsprezece luni pe vremea lui Noe avea, așadar, circa 360 de zile. Acesta fiind un an lunar, era necesar, eventual, să fie calculat după echinoxul de primăvară, pentru a pune calendarul în concordanță cu anul solar și pentru a nu o lua înaintea anotimpurilor care sunt stabilite acum. - Geneza 8:22.

În cel de-al șase sute unu-lea an al vieții lui Noe, „în luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat de tot. Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe și i-a zis: Ieși afară din corabie.” (Geneza 8:13-16). Noe, familia sa și animalele stătuseră în corabie exact un an lunar și zece zile, deoarece Domnul îi închisese în corabie în ziua a șaptesprezecea a lunii a doua a anului trecut. Ce se întâmplase afară, în timp ce aceștia erau în siguranță înăuntru? Dumnezeu „n-a cruțat lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest predicator al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți”. Cuvântul de judecată al lui Iehova s-a împlinit, prin care „lumea de atunci a pierit, înecată de apă”. (2 Petru 2:5; 3:5,6). Nelegiuita organizație de oameni de pe pământ, împreună cu amestecul nephilimilor și al “fiilor lui Dumnezeu” neascultători din cerurile nevăzute, se sfârși. Lumea veche se sfârși „și pieri”, dar pământul continua să rămână mai departe. Cu privire la el, Dumnezeu zice acum: „Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea”. (Geneza 8:22). Acest adevăr eliberează pe toți cei credincioși de teama că sfârșitul lumii înseamnă distrugerea pământului literal, al soarelui, al lunii și al stelelor. Ocrotirea lui Noe și a familiei sale de către Dumnezeu, confirmă adevărul că Dumnezeu va păstra pe servii Săi în decursul sfârșitului acestei lumi.

CAPITOLUL XI

SOCOTIREA TIMPULUI

Regele veșniciei stabili o limită lumii vechi a nelegiuitorilor și o aduse la sfârșit după exact 120 de ani de la pronunțarea judecății Sale. (Geneza 6:3). Cu facerea de cunoscut a atotputernicei Sale puteri în potop, Iehova Dumnezeu șterse din existență creaturile nelegiuite care umpluseră pământul cu violență. Prin apele înfuriate ale potopului, El nu numai curăți pământul de ei, ci curăți pământul însuși, care fusese pătat de sângele pe nedrept vărsat de către cei nelegiuiți. Pământul pătat putea în mod drept să fie curățit numai prin sângele acelora care au vărsat sânge. - Numerii 35:33.

Creaturile spirituale cerești, care se materializaseră în trupuri de carne și exercitară un control direct în afacerile pământului, trebuiră să se întoarcă în lumea spirituală. În acest mod, un astfel de amestec direct al spiritelor din cer în afacerile umane a luat sfârșit. „Fiilor spirituali ai lui Dumnezeu”, care în mod neascultător se căsătoriră cu fetele oamenilor, nu le-a fost permis să se întoarcă în curțile sfinte ale prezenței lui Dumnezeu, ci Dumnezeu îi lăsă pe mâna lui Satan, care-i duse într-o adevărată captivitate. Fiind astfel tratați, ei deveniră „spiritele din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apa un mic număr de suflete, și anume opt”. - 1 Petru 3:19,20.

Cu toate acestea, nephilimii, care se răzvrătiră deschis împreună cu Satan, se alăturară din nou rândurilor diavolilor și demonilor sub Satan prințul lor, și pe toți aceștia Satan îi rândui acum după o nouă formă, simbolizată în profeția biblică drept „un alt semn în cer”. „Și iată, s-a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununii împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ” - Apocalipsa 12:3,4.

Dovada este clară, deci, că pământul și cerurile simbolice dinainte de potop încetară să mai existe, dar globul nostru, pământul, rămase. Religia fusese ștearsă de pe fața pământului, prin nimicirea tuturor religioniștilor. La porunca lui Dumnezeu, Noe și toți ceilalți ocupanți ai corăbiei, pășiră afară pe pământul curățit. Primul lucru ce urma să fie făcut în afara corăbiei, era să se instituie adorarea lui Iehova Dumnezeu prin Noe, care este o icoană profetică a „sămânței” femeii, destinată să sfârșească capul Șarpelui. „Noe a zidit un altar lui Iehova; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate, și a adus arderi de tot pe altar. Iehova a mirosit un miros plăcut; și Iehova zise în inima Sa: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile

gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut”. - Geneza 3:20,21, A.R.V.

De altminteri, fiind profetică, arătând lucruri mai mari încă viitoare, această tranzacție era o împlinire pe scară mică sau în miniatură a cuvintelor lui Lameh la nașterea lui Noe: „Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, care vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Dumnezeu”. Iehova blestemase pământul pe vremea Edenului, deoarece un om perfect devenise nelegiuit; dar acum, toți urmașii lui fiind făcuți păcătoși și deci întocmirile gândurilor din inima lor fiind înclinate spre rău din tinerețea lor, Iehova Dumnezeu nu blestemă pământul din pricina stării lipsite de ajutor, în care ei se născuseră. Numai mai târziu, când rasa umană arată o preferință pentru nelegiuire în mod hotărât și păcă pământul cu sânge nevinovat, aduse Dumnezeu asupra lor un blestem. - Isaia 24:3-6; Maleahi 4:6.

Pe vremea când această iconă profetică a fost făcută aici, pământul era curat, nepătat și neblestemat. Unicii lui locuitori erau drepti în fața lui Dumnezeu prin credința și ascultarea lor, și prin adorarea lui Iehova, hotărâți să excludă orice demonism sau religie. Într-adevăr, demonii nevăzuți de sub Satan nu fuseseră nimiciți, ci li s-a permis să se reorganizeze. Cu toate acestea, la acest punct al timpului, Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul, reprezentantul Său ceresc, era în relații directe cu Noe și cu dreapta sa familie. Ceruri drepte stăteau prin urmare atunci în legătură cu un pământ drept. Sub asemenea împrejurări, care erau profetice împrejurărilor din lumea nouă, acum aproape, Dumnezeu reînnoi mandatul divin. „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: „Creșteți, și înmulțiți-vă...; răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!” - Geneza 9:1,7.

Cam un an mai târziu, sau doi ani de la începutul potopului, a fost născut primul copil în împlinirea acestui mandat divin reînnoit. (Geneza 11:10). În decursul timpului, mandatul a fost împlinit nu într-un sens complet, ci într-un sens tipic sau ilustrativ, când cele șaptezeci de generații de la Noe și urmașii săi au fost aduse în existență, după cum sunt numite în Geneza, capitolul zece. Șaptezeci (sau de șapte ori zece, ambele numere simbolizând perfecțiune) reprezintă împlinirea sau executarea în ce privește mandatul. Nimrod, datorită nelegiuirii și lipsei de copii, nu este socotit, deoarece el nu preumbrește pe aceia care, într-un oarecare mod, vor avea parte în adevărata și permanenta împlinire a mandatului divin în lumea nouă. (Geneza 10:8-10; 10:32). Noe, care trăiește încă 350 de ani după potop, văzu mandatul executat în mod tipic. Deși mandatul era reînnoit în primul rând cu el, el nu mai avu copii. Fiii săi și nurorile sale se înmulțiră. Așa va fi sub Mai Marele Noe.

Spre a arăta că executarea mandatului divin nu însemna nașterea de copilași sub stăpânire totalitară pentru scopuri de războaie egoiste și pângărire a pământului cu sânge, Iehova Dumnezeu stabili cu Noe și cu fiii săi, deci cu toți urmașii lor până astăzi, legământul veșnic cu privire la sfințenia sângelui, baza vieții. Prin acest legământ sau declarație solemnă a voinței Dăătorului de viață, omul poate ucide animale pentru hrana sa necesară, dar nu poate răpi animalelor viața sau sufletul din dorința de a ucide. De asemenea, sângele unui ucigaș putea fi vărsat numai de acela pe care Dumnezeu l-a delegat să activeze după chipul Său, adică în calitate de reprezentant și executor al judecăților lui Dumnezeu. Dumnezeu zise aceluia care I se închină Lui: „Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde. Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați. Căci voi cere înapoi sângele vieților voastre; îl voi cere înapoi de la orice dobitoc; și voi cere înapoi viața omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui”. - Geneza 9:3-6.

Dacă oamenii ar fi ținut acest legământ veșnic al sfințeniei vieții creaturii, ei nu ar fi pângărit pământul, ci ar scăpa de aducerea blestemului de la Dumnezeu asupra lor, cu nimicirea ce urmează blestemului. Ca un semn vizibil al acestui legământ al sângelui, Marele dăător de viață instalează pe cer curcubeul, care niciodată nu putuse fi văzut de om înainte de potop. „Și Dumnezeu zise: Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele [(suflete vii) *nephesh chayyah*] care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci... Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ. (Geneza 9:12-17, *Roth*). Adevărul acestui legământ al curcubeului, fiind aplicat în mod potrivit de puterea lui Dumnezeu la propriul Său timp, va elibera pământul de războaiele nedrepte, care au lovit omenirea.

MĂSURAREA TIMPULUI PÂNĂ ÎN ZIUA DE ASTĂZI

În ceea ce privește relațiile umane, Dumnezeu păstrează cu o precizie de cronometru timpul împlinirii scopurilor Sale. Până ce Dumnezeu nu le descopere servilor Săi devotați, este cu neputință creaturilor „să știe timpurile sau soroacele, pe care Tatăl le-a păstrat în stăpânirea Sa”. El hotărăște timpul pentru fiecare din scopurile Sale când să devină scadent, și la împlinirea vremii El activează. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. (Galateni 4:4,5). „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru sub ceruri își are ceasul lui”. –Eclesiastul 3:1.

Cuvântul divin al adevărului arată cât de nebuni sunt acei învățători ai „științei, în mod fals numită astfel”, care învață că omul a fost pe această planetă într-o stare de dezvoltare spre perfecțiune de milioane de ani. Asupra numărului exact de ani, acești așa-numiți „savanți” nu pot cădea de acord între ei. După potop, cuvântul lui Dumnezeu socotește timpul prin generațiile fiului lui Noe, Sem. Înainte de potop, timpul era socotit de la Adam prin linia lui Set. Prin aceasta este ușor și simplu să se dovedească că timpul de la crearea lui Adam până la potop era 1.656 de ani, după cum urmează:

De la crearea lui Adam până la nașterea lui Set	erau	130 ani
Apoi până la nașterea lui Enos		105 ani
Până la nașterea lui Cainan		90 ani
Până la nașterea lui Mahalaleel		70 ani
Până la nașterea lui Jared		65 ani
Până la nașterea lui Enoh		162 ani
Până la nașterea lui Metusala		65 ani
Până la nașterea lui Lameh		187 ani
Până la nașterea lui Noe		182 ani
Până la potop		600 ani
De la crearea lui Adam până la potop, după Geneza 5:3-29; 7:6,	erau	1.656 ani
De la începutul potopului până la nașterea, fiului lui Sem, Arpacșad,	erau	2 ani
Până la nașterea lui Selah		35 ani
Până la nașterea lui Eber		30 ani
Până la nașterea lui Peleg		34 ani
Până la nașterea lui Reu		30 ani

Până la nașterea lui Serug		32 ani
Până la nașterea lui Nahor		30 ani
Până la nașterea lui Terah		29 ani
Până la moartea lui Terah, timp la care fiul său Avraam, în etate de 75 ani, trecu peste râul Euftrat, în pământul promis		205 ani
De la potop până la legământul lui Dumnezeu în Canaan, după darea de seamă din Geneza 11:10-32; 12:1-7,	erau	427ani

--

Exodul 12:40-43 și Galateni 3:17 sunt de acord că de la legământul avraamic până la legământul legii lui Iehova cu națiunea lui Israel, la timpul ieșirii lor din Egipt, erau 430 ani. După aceea urmăribegia izraeliților prin pustie spre țara Canaanului, timp de 40 de ani, urmată de 6 ani de lupte cu canaanii, înainte de împărțirea întregii țări, izraeliților, de către judecătorul Iosua. (Iosua 14:5-10; Numerii 1:1; 10:11, 12; 12:16; 13:1-30). După moartea lui Iosua a existat o perioadă cu întreruperi, a judecătorilor, a cărei durată Biblia nu o precizează. Cu privire la aceasta apostolul Pavel zice, la Fapte 13:19-22: „Și după ce a nimicit șapte popoare în țara Canaanului, le-a dat de moștenire pământul lor, pentru aproape patru sute cincizeci de ani. După aceste lucruri, le-a dat judecători, până la proorocul Samuel. Ei au cerut atunci un împărat. Și timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chiș, din seminția lui Beniamin; apoi l-a înlăturat, și le-a ridicat împărat pe David”. După domnia de patruzeci de ani a lui David, fiul său Solomon deveni rege, și în al patrulea an al domniei lui începu clădirea templului la Ierusalim.

În darea de seamă cu privire la construirea templului, Marele Dumnezeu, care păstrează timpul cu precizie, furnizează ceea ce umple golul de la ieșirea izraeliților din Egipt și până la începerea lucrării templului. „În al patru sute optzecilea an după ieșirea copiilor lui Israel din țara Egiptului, Solomon a zidit casa Domnului, în al patrulea an al domniei lui peste Israel, în luna Ziv, care este luna a doua”. După aceea, Solomon domni treizeci și șase de ani. (1Regi 6:1,2; 11:42). În textul original ebraic al acestor versete, numărul anilor este scris în întregime. Abia în primele sute de ani după Cristos, începură să fie folosite litere alfabetice ca simboluri ale numerelor, și atunci acestea erau folosite numai spre a numerota capitolele și versetele, dar NU spre a schimba textul original ebraic. Fără vreo altă declarație scripturală cu privire la timp, noi acceptăm pe cea din 1Regi 6:1,2, și continuăm cu socotirea timpului.

De la legământul lui Dumnezeu cu Avraam până la Ieșire	erau	430 ani
De la Ieșire până la începerea zidirii templului		480 ani
Până la moartea lui Solomon și domnia lui Roboam		36 ani
Până la domnia lui Abia		17 ani
Până la domnia lui Asa		3 ani
Până la domnia lui Iosafat		41 ani

Până la domnia lui Ioram		25 ani
Până la domnia lui Ahazia		8 ani
Până la domnia Ataliei		1 an
Până la domnia lui Ioas		6 ani
Până la domnia lui Amația		40 ani
Până la domnia lui Ozia		29 ani
Până la domnia lui Iotam		52 ani
Până la domnia lui Ahaz		16 ani
Până la domnia lui Ezechia		16 ani
Până la domnia lui Manase		29 ani
Până la domnia lui Amon		55 ani
Până la domnia lui Iosia		2 ani
Până la domnia lui Ioahaz		31 ani
Până la domnia lui Ioiachim		3 luni
Până la domnia lui Ioiachin		11 ani
Până la domnia lui Zedechia		3 luni
Până la pustiirea Ierusalimului		11 ani
Până la sfârșitul pustiirii de șaptezeci de ani, în primul an al Regelui Cir din Persia		70 ani
Până la sfârșitul (timpului vechi) anului 1 î. C.		536 ani
De la legământul avraamic până la anul 1 î. C.		1.945 ani

Cifrele de mai sus sunt bazate pe darea de seamă cu privire la regii lui Israel, așa după cum e consemnată în 2Cronici, capitolele 12 până la 36. Atât 2Cronici 36:19-23 și Ezra 1:1-6, cât și Daniel 5:28-31, sunt de acord că în primul an al domniei sale, Cir permise Iudeilor să plece din Babilon și să se întoarcă în Ierusalim spre a zidi templul, sfârșindu-se astfel pustiirea de șaptezeci de ani a Iudeii. Este bine stabilit că doi ani după răsturnarea Babilonului în anul 539 î.C. de către Darius Medul și nepotul său, Cir Persanul, începu primul an de domnie exclusivă a lui Cir, deci în anul 537 î.C. Totalizând împreună cele trei mari perioade de timp de la crearea lui Adam încoace, avem în față următorul tabel:

De la crearea lui Adam până la potop	erau	1.656 ani
De la potop până la legământul avraamic	erau	427 ani
De la legământul avraamic până la sfârșitul anului 1 î. C.	erau	1.945 ani
De la crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. C.	erau	4.028 ani

După aceea începu perioada așa-numită Anno Domini sau A.D. („Anul Domnului”). Socotirea timpului „după Cristos”, prescurtat: d.C.

De la începutul anului 1 d.C., până la începutul anului 1944 d.C. sunt 1.943 de ani plini care, adunați la tabelul de mai sus, dau măsurarea timpului de la crearea lui Adam până astăzi:

De la crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1 î. C.	erau	4.028 ani
De la începutul anului 1 d. C. până la sfârșitul anului 1943	sunt	1.943 ani
De la crearea lui Adam până la sfârșitul anului 1943 d. C.	sunt	5.971 ani

Noi suntem, prin urmare, aproape de sfârșitul celor șase mii de ani de istorie umană, unde împrejurările și întâmplările înfricoșătoare ce se apropie au fost preumbrite de cele din zilele lui Noe. - Luca 17:26-30.

CAPITOLUL XII

DUȘMANII LIBERTĂȚII

Prin potop, Iehova Dumnezeu își făcu un nume mare în mințile celor opt supraviețuitori. Prin ei a dat El din nou un început familiei umane care, deși nu era un început perfect, cu toate acestea era drept. Toate creaturile umane se închinau atunci lui Iehova, care le eliberase într-un mod atât de minunat din botezul nimicirii, care veni peste nelegiuții închinători la demoni, în potop. Toate creaturile umane erau acum sub termenii legământului veșnic al sfințeniei vieții, atât umane, cât și animale. Orice măcelărare cu rea voință a oamenilor și animalelor era interzisă și supusă răzbunării lui Dumnezeu prin Executorul Său, la timpul Său hotărât. Dușmanii nelegiuți ai libertății fuseseră șterși de pe pământ.

Asemenea stări noi nu înseamnă că proba integrității omului față de Dumnezeu a ajuns la sfârșit. Iehova încă permise Șarpelui cel vechi, Satan Diavolul, să rămână împreună cu hoardele sale de demoni, cărora le ardea încă inima de dorința de a fi adorați de oameni pe Pământ. Ei nu aveau nici un simțământ de toleranță pentru curata și nepătata închinare a adevăratului Dumnezeu, Iehova Cel Prea Înalt, care le-a administrat o asemenea muștrare usturătoare și-i înfrânse prin potop. Fiind încă vii și activi, Satan și demonii săi, „sămânța” sa, știa că Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, care va sfârâma capul Șarpelui, nu se născuse încă și nu intrase în acțiune împotriva lor. Ei stăteau la pândă, pentru ca, imediat ce vor fi în fața ei să o nimicească, dacă va fi posibil. Ei erau hotărâți să corupă și să răstoarne adorarea lui Iehova de pe Pământ și să facă pe oameni să uite numele pe care Iehova și-l făcu prin potop. Aceasta ar fi adus mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu și ar întoarce oamenii de la El și i-ar îndrepta spre Diavolul ca cel suprem. Proba integrității omului trebuia neapărat să meargă înainte. Și așa s-a și întâmplat.

„Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet: Ham este tatăl lui Canaan. Aceștia au fost cei trei fii ai lui Noe, și din ei s-au răspândit oameni peste tot pământul”. (Geneza 9:18,19). Ne mai născându-se alți copii lui Noe, familia umană, care se cobora de la el, se împărți în trei mari ramuri: Semiții, Hamiții și Iafetiții. Ei erau și sunt toți din același sânge, și legământul veșnic cu privire la sânge interzice și condamnă exterminarea răuvoitoare a unei ramuri din rasa umană de către vreo familie a celeilalte ramuri, după cum, spre exemplu, anti-semiții naziști au încercat să șteargă din existență pe iudeii semiți. Este clar declarat, la Fapte 17:26, 27, că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; și le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”.

Numai activând sub directa numire a lui Iehova Dumnezeu, spre a nimici pe cel nelegiuit, poate cineva să execute pe nelegiuit. Un exemplu despre aceasta era atunci când Iehova îi aduse pe Israelii în țara pe care o promisese strămoșilor lor. Atunci, Dumnezeu le porunci să nimicească pe locuitorii închinători la demoni și să șteargă din existență religia lor. Prin minuni, Atotputernicul Dumnezeu ajută pe izraeliți să ducă la împlinire executarea acestor închinători la Diavolul.

Noe trăi încă 350 de ani după începerea potopului și era martorul ocular al împlinirii simbolice a mandatului divin. Cam la un an după ce mandatul le-a fost comunicat, fiul lui Noe, Sem, deveni tatăl unui fiu, pe care-l numi Arpaxad sau Arpacșad. (Geneza 10:22; 11:10). Numele acesta înseamnă „țara lui Chasdim sau a haldeilor”, adică, „țara învingătorilor sau a invadatorilor”. De aceea, aceasta pare să se aplice lucrării lui Sem și a fraților săi la învingerea pământului prin cultivare, invadând în mod continuu părțile necultivate. Fiul lui Sem, Arpacșad, va fi continuat această învingere a solului. El era vărul lui Canaan, fiul lui Ham. Însuși Noe a dat un exemplu, întrucât se îndreptă spre agricultură. El nu zidi cetăți, după cum făcuse Cain, care pierduse libertatea de teamă.

Noe plantă o vie, și într-o zi a băut vin și s-a îmbătat. El stătea dezgolit în cortul său. Diavolul pândește o bună ocazie ca să aducă ocară asupra acestui martor credincios al lui Iehova și să dea impresia că Noe ar fi un bețiv ordinar din obișnuință. „Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, și a spus celor doi frați ai lui afară”. (Geneza 9:20-22). Ham neglijează să acopere goliciunea tatălui său până ce el și-ar fi revenit în fire. În schimb, Ham se lasă folosit ca o unealtă de către Șarpele cel vechi, care ocărăște pe Iehova și pe servii Săi, și el duse vestea despre starea tatălui său lui Sem și lui Iafet. Aceștia doi, cu toate acestea, nu folosiră ocazia de a umili și a ocări pe profetul și servul lui Iehova, acest „predicator al dreptății”. Ei îl respectară, pe el, pe care Domnul îl cinstise pentru atitudinea lui credincioasă. Ei n-au judecat pe servul Domnului și nu s-au alăturat la înfățișarea falsă și la ocărârea lui. Ei se temeau de Iehova, Dumnezeu al cărui serv ascultător era tatăl lor. „Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers de-a-ndărăteala și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele lor erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor”. (Geneza 9:23). În ochii lor, tatăl lor n-a suportat nici o rușine.

A cui atitudine era cea dreaptă în ochii lui Iehova, deveni acum aparent. Noe, trezindu-se din amețeala provocată de vin, află ce se întâmplase, și cum Ham se arătase neglijent și fără rușine și aduse ocară asupra servului lui Iehova. Atunci spiritul inspirației de la Dumnezeu veni asupra lui Noe și el rosti cuvinte profetice: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!” Ham, care omisese să-și facă datoria față de Dumnezeu, a fost neglijat și s-a trecut peste el, și blestemul urmă asupra lui Canaan, care este înșirat ca al patrulea fiu al lui Ham. Urmașii lui Canaan, canaanii, ajunseră sub acest blestem. În decursul timpului ei simțiră acest blestem, atunci când Dumnezeu plouă foc și pucioasă peste Sodoma și peste Gomora, cât și atunci când El aduse pe izraeliți în țara Canaanului și le porunci să nimicească pe locuitorii canaanii și religia lor. Etiopienii sau cușii nu sunt canaanii, ci sunt urmașii lui Cuș, care este primul amintit printre fiii lui Ham. Nu există nici o bază pentru pretenția religioasă că locuitorii indigeni ai Africii ar avea pielea neagră din pricina blestemului lui Dumnezeu pronunțat asupra lui Canaan prin Noe.

Apoi, Noe pronunță binecuvântarea lui Dumnezeu asupra celor doi fii credincioși ai săi; „și el zise: Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeu lui Sem; și Canaan să fie robul lui. Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, și Iafet să locuiască în corturile lui Sem și Canaan să fie robul lor”. (Geneza 9:26,27, A.R.V.). Izraeliții și strămoșii lor, cărora Dumnezeu le făgădui că le va da în posesie țara Canaanului, coborâră din Sem și erau semiți. Astfel de canaanii care nu erau executați la porunca lui Dumnezeu, deveniră robii izraeliților, care se închinau lui Iehova, Dumnezeu lui Sem. Binecuvântarea rostită asupra lui Sem oferă un alt punct de sprijin în ceea ce privește Sămânța femeii, prezisă în Eden. Ea arăta că Sămânța va veni prin linia lui Sem, că în această Sămânță urmașii lui Iafet vor fi binecuvântați și că urmașii lui Canaan, după cum sunt preumbriți prin Gabaoniți, vor deveni servii Sămânței. - Iosua 9:3-27.

Satan Diavolul nu reuși să observe această direcție a scopului lui Dumnezeu. Plin de vrăjmășie, el era hotărât să nimicească Sămânța. Era dorința sa arzătoare de a inunda din nou rasa umană cu religie sau demonism, și prin aceasta să înșele pe oameni și să-i îndepărteze de Iehova. Prin intermediul religiei, el dorea să-și procure stăpânire peste victimele sale și dorea să le întrebuițeze pentru a clădi o organizație vizibilă pe pământ, și peste aceasta Satan și demonii săi să fie o putere de control spirituală sau cerească. Acțiunea lui Iehova prin potop distrusese atât organizația spirituală cât și cea umană, care existau atunci. Satan se hotărî să le înlocuiască pe acestea cu altă organizație cerească și cu altă organizație pământească, simbolic vorbind: cu al doilea rând de „ceruri” și „pământ”. Deoarece Ham ajunsese în dizgrația lui Dumnezeu, Satan continuă să întrebuițeze pe urmașii acestuia ca fruntași ai religiei și să așeze temelia unui alt pământ controlat de Diavol. Mai ales în Nimrod, nepotul lui Ham, Satan găsi unealta sa.

Cuș era întâiul născut al lui Ham. „Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El era un viteaz vânător înaintea lui Iehova; iată de ce se zice: ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear”. (Geneza 10:8-10, A.R.V.). Noe trăia încă și, deși el era atunci patriarhul întregii omeniri, nu se așeză pe sine peste ei ca un rege sau dictator. El recunoștea domnia teocratică a Domnului Dumnezeu, Eliberatorul și Mântuitorul său. El înălța numele lui Iehova, numele pe care Dumnezeu și-l făcu pentru Sine prin potop. Pentru a pune în umbră numele lui Dumnezeu printre oameni, și a

îndepărta încrederea și închinarea omului de la Dumnezeu, Satan Diavolul aduse pe Nimrod în primul plan.

Nimrod se arată răzvrătit. Simțindu-se restricționat de legământul veșnic al lui Dumnezeu, se lupta pentru libertate, după cum cugeta el, dar în realitate executa cu încăpățănare și servea scopurile lui Satan, și prin aceasta ajunsese sclavul Diavolului. Din motive de sport, el ajunsese un ucigaș al animalelor de câmpie și de pădure, și în cele din urmă al oamenilor mai slabi. El călca intenționat legământul cu privire la sfințenia sângelui. Vederea curcubeului nu însemna nimic pentru el. El puse numele lui Dumnezeu la o parte și se făcu pe sine însuși popular, făcându-și un nume pentru sine. El, și nu martorul lui Iehova, Noe, deveni standardul de comparație uman: „de aceea se zicea: Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea lui Iehova”. Aceasta însemna, superior și în opoziție față de Iehova. (Prepoziția ebraică întâlnită aici (*liphnei*) este asemănătoare aceleia din 1Cronici 14:8; 2Cronici 14:10; 20:12; Deuteronomul 31: 21).

Oamenii se temeau de vânătorul Nimrod mai degrabă decât de Dumnezeu, și de aceea nu erau înțelepți. Sub el, ei nu câștigau libertate, ci căzură în lațul religiei și în sclavia dictaturii. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Iehova n-are de ce să se teamă”. „Frica de Iehova este începutul înțelepciunii”. (Proverbe 29:25; Psalmii 111:10 A.R.V.). Depărtându-se de frica de Iehova, oamenii laudau, înălțau și adorau pe Nimrod, și prin aceasta religia era din nou instaurată pe pământ. Oamenii care și-au pus încrederea în om au interpretat greșit profetaia lui Dumnezeu și priveau pe Nimrod ca pe eliberatorul făgăduit, „Sămânța” femeii, și-l urmau ca pe conducătorul lor. După moartea sa, ei l-au zeificat ca pe un dumnezeu nemuritor, cu toate că Nimrod era mort. Astfel, Satan Diavolul era demonul care primea asemenea adorare.

Întocmai ca și Cain, ucigașul cuprins de frică, Nimrod strânse oamenii religioși și clădiră cetăți. Babel era prima sa cetate. În aceasta el se stabili ca un rege care guverna prin violență, domnind astfel ca un dictator și terorizând poporul. El puse baza politicii organizate și statul se ridică pe sine mai presus de Iehova Dumnezeu, deoarece capul statului era capul lui religios. Uniunea statului și a religiei deținea puterea și ținea poporul în întunericul rătăcirii și al sclaviei. Adevărata închinare lui Iehova Dumnezeu nu era tolerată, ci libertatea era refuzată pe domeniul lui Nimrod. Nimrod era un cușit, nu un străvechi chaldean, și el își întinse teritoriile regatului lui prin agresivități violente. (Geneza 10:11,12, *marginală*). El credea într-o clasă a stăpânilor, care avea să stăpânească peste o clasă a sclavilor, și nu într-o egalitate a familiei. Noe și Sem se ținură de adevăr și continuă să se închine lui Iehova. Ei rămaseră liberi de religia și tirania lui Nimrod. Ei nu deveniră o parte a „pământului” controlat de demoni, pe care Satan, dumnezeul imitator, reuși să-l întemeieze prin Nimrod.

Iehova Dumnezeu își arată de timpuriu supremația Sa peste acea capitală politico-religioasă, Babel, începutul domniei totalitare a lui Nimrod. Pe vremea aceea nu existau familii de limbi sau ginți, ci toată omenirea vorbea o singură limbă. Acesta era un avantaj; dar, în loc de a întrebuița aceasta spre a se uni în închinare și serviciu lui Dumnezeu, ei își propuseră să îndrume acest avantaj spre interese egoiste, într-o conspirație unită împotriva adevăratului și viului Dumnezeu. „Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului”. - Geneza 11:1-4, A.R.V.

Domnia teocratică a lui Iehova era aici disprețuită. O domnie politică era propusă pentru tot pământul, și această cetate (Babel) urma să fie capitala politică, împrejurul căreia să se strângă toată gloata poporului și să fie ținută în robie, într-o supunere comună față de acest guvern. Oamenii au pus temelii acestei cetăți, care reprezenta politica. Autorii și ziditorii ei erau oameni; ei întrebuițau cărămida arsă în foc sau uscată la soare. Trufașul turn, pe care începură ei să-l zidească în mijlocul cetății, nu era un turn de veghe, ci era un turn al închinării religioase. El trebuia să se ridice deasupra cetății spre cer, arătând că religia era partea dominantă a guvernului. Vârful lui era hotărât să atingă cerul, adică „cerurile” simbolice ale lui Satan și ale demonilor săi. Pe acest turn urmau să fie practicate astrologia și adorarea oștirilor, cerurilor văzute, soarele, luna și stelele, pe care omul le alegea să le adore ca simboluri reprezentative ale demonilor. Religia sau adorarea demonilor, vorbind prin intermediul unei limbi comune întregului popor, avea să fie liantul lumii. Aceasta ar

salva lumea. Prin aceasta oamenii și-ar fi făcut un nume pentru ei înșiși, înălțând și slăvind isprăvile oamenilor, mai degrabă decât numele lui Iehova, nume care fusese făcut glorios prin potop.

Din nou deveni necesar pentru Dumnezeu, Cel Prea Înalt, să-Și facă de cunoscut în mod pronunțat numele Său înaintea oamenilor, care după potop, uitară așa de repede și ocărără numele Său. Supremația Domnitorului Teocratic al universului trebuia manifestată, pentru ca oamenii cinstiți să poată învăța și cunoaște adevărul și să fie liberi de religie și de dictatura mondială sau de lumea totalitară. Iehova Dumnezeu nu se coborî în persoană de pe tronul Său ceresc ca să inspecteze, ci își îndreptă atenția Sa jos spre acel efort politico-religios al oamenilor care se auto-înălțau. Iehova putea de asemenea să trimită jos pe reprezentantul Său, pe Fiul Său iubit, dacă ar fi voit. „Și Iehova a zis: Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora”. Iehova își îndrumă atunci puterea Sa jos. „Astfel, Iehova i-a împrăștiat peste toată fața pământului: și au încetat ca să mai zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel; căci acolo a încurcat Iehova limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Iehova pe toată fața pământului”. (Geneza 11:5-9, A.R.V.). Atotputernicul Dumnezeu puse stavilă țelului lor egoist și frânse efortul lor organizat unit de a stabili o dominație mondială cu ajutorul religiei, politicii și comerțului, și de a combate pe Iehova. El arată supremația Sa pentru folosul acelora, care se temeau de El și I se închinau Lui. Deoarece Noe și Sem se păstrară curați și nepătați de acea înregimentare lumească de oameni prin religie și politică, Dumnezeu nu încurcă limba lor. Ei continuau să I se închine Lui și să fie martorii Săi acum pentru noile națiuni.

Această dare de seamă biblică a fost scrisă dinainte ca un îndemn pentru noi acum, când scopul oamenilor este de a face cauză comună și în mod unit să instaleze „o lume nouă și mai bună” în care întreg pământul să fie o singură vecinătate și omenirea să fie o mare familie sau un guvern internațional cu „mai multă religie”.

CAPITOLUL XIII

LEGĂMÂNTUL PENTRU LIBERTATE

Oamenilor li s-a părut lung timpul de la legământul lui Iehova în Eden, prin care Iehova a descoperit că sămânța sau copilul „femeii” Sale va zdrobi capul Șarpelui. Legământul lui Dumnezeu este învoiala Sa, totdeauna solemnă, prin care El își exprimă scopul Său. Când această declarație a scopului este făcută numai din partea lui Dumnezeu și fără a lua în considerare vreo creatură sau creaturi, sau fără să depindă de faptele creaturii, este un legământ unilateral sau de o singură parte.

Legământul în Eden a fost exprimat direct șarpelui, care reprezenta pe Satan, dar acesta nu era făcut cu Satan dușmanul, nici cu Adam sau cu Eva, care s-au alăturat lui Satan în răscoală. Mai mult încă, legământul nu depindea de ceea ce ar face vreuna din aceste creaturi necredincioase, diavolești sau umane. De aceea, legământul era de o singură parte, sau unilateral. Împlinirea lui depindea în întregime și în mod absolut de Atotputernicul Dumnezeu singur. Acest fapt a asigurat executarea lui în mod perfect. Scopul lui Iehova, așa cum a fost declarat în auzul dușmanului, nu putea să dea greș, în ciuda vrăjmășiei exprimate de un asemenea dușman. Oamenii temători de Dumnezeu pot, prin urmare, să exercite credință deplină în Dumnezeu, că El va justifica cuvântul Său sau îl va susține cu adevărat. El va justifica prin aceasta numele Său, care este legat de acel cuvânt. În precizarea nimicirii nelegiuitului Lucifer, a lui Satan, care era îndărățul zidirii cetății Babel, sau Babilon, Dumnezeu, care-Și păstrează cu credincioșie legământul, zice: „Iehova al oștirilor a jurat și a zis: Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Iehova al oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?” - Isaia 14:4,12,24,21, A.R.V.

Cam la patru sute de ani după potop, Iehova Dumnezeu a dat mai multă informare, într-un alt legământ, cu privire la „Sămânța” promisă. Sem, unul dintre cei opt supraviețuitori ai potopului, era

încă în viață, și de asemenea și Arpaxad (sau Arpacșad), al cărui nume înseamnă “Țara Chaldeilor”. În conformitate cu binecuvântarea lui Sem de către Noe, „sămânța” urma să fie așteptată din linia urmașilor lui Sem, și i-a plăcut lui Dumnezeu să lase ca acesta linie să treacă prin Arpacșad. În decursul vremii, a fost zidită o cetate cu numele “Ur din Chaldea”, pe țărmul de sud al râului Eufrat, aproape de locul unde se varsă în Golful Persic. Eufratul era unul dintre cele patru râuri, care curgeau din grădina Eden. Când Sem era în vârstă de 450 de ani și fiul său Arpacșad în vârstă de 350 de ani, în Ur din Chaldea se născuse un copil, pe care Terah, tatăl său, îl numi „Avram”. Numele său înseamnă „tată sublim”. El era din linia de urmași de la Sem prin Arpacșad. Tatăl lui Avram, Terah, avea trei fii, primul născându-se când Terah era în vârstă de șaptezeci de ani. Avram era cel mai tânăr, fiind născut cu șaptezeci și cinci de ani înainte de moartea lui Terah, dar din cauza însemnătății lui Avram în scopul lui Dumnezeu, el este numit primul printre fiii lui Terah. - Geneza 11:26,32; 12:4.

Avram crescuse în Ur din Chaldea. Întrucât Avram și Sem au trăit împreună, adică viețile lor s-au suprapus timp de 150 de ani, Avram a putut să primească direct de la Sem o dare de seamă despre potop și despre stările care l-au precedat, precum și despre promisiunea lui Iehova din Eden cu privire la eliberarea printr-o „sămânță”. Avram a arătat credință în aceste chestiuni, și deci în Iehova Dumnezeu, și a privit înainte spre ziua „sămânței”, spre ziua libertății. Aceasta i-a plăcut lui Dumnezeu. El era cu luare aminte la Avram pentru credința lui. Unul din urmașii lui Avram spune ce urmă, zicând: „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: Ieși din țara ta și din familia ta, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta. El a ieșit atunci din țara chaldeilor, și s-a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți acum”. - Fapte 7:2-4, A.R.V.

Darea de seamă de către un alt urmaș al lui Avram, Moise, zice: „Iehova, zisese lui Avram: Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. - Geneza 12:1-3, A.R.V.

Aceasta a stabilit că sămânța „femeii” lui Dumnezeu trebuia să vină prin acest om credincios, prin acest martor al lui Iehova. Această declarație a scopului divin făcută lui Avram, era un legământ unilateral al lui Iehova, prezicând pe mai departe canalul prin care trebuia să vină „sămânța”, și deci o garanție că binecuvântarea trebuia să vină la toate familiile pământului, nu orbește sau în mod automat, ci numai la aceia care binecuvântează pe Avram, pe când aceia care îl blestemă vor fi blestemați. În armonie cu acest legământ, Dumnezeu schimbă mai târziu numele lui Avram în vârstă de 99 de ani, în acela de „Avraam”, ceea ce înseamnă „tatăl unei mulțimi”.

Unul din urmașii lui Avraam deveni un apostol al „sămânței” și a declarat sub inspirație că Avraam a fost întrebuițat ca un tip sau icoană profetică a lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu însuși este „Tatăl sublim” și este Tatăl „sămânței” și al mulțimii acelor care primesc viață și libertate prin „sămânță”. (Romani 4:16, 17, marginală). Prin urmare, lui Avraam i-a promis Dumnezeu în realitate că El va face numele lui Iehova mare și că în Iehova vor fi binecuvântate toate familiile pământului, dacă ele binecuvântează numele lui Iehova. Aceia care blestemă pe Iehova vor fi blestemați, întocmai ca Șarpele. Prin acest fapt, nevasta lui Avraam devenea de asemenea un tip, o icoană profetică a „femeii” lui Dumnezeu, care naște „sămânța”, „femeia” lui Dumnezeu fiind sfânta Sa organizație numită Sion. Pentru acest motiv, Dumnezeu schimbă numele nevastei lui Avraam din Sarai în „Sara”, ceea ce înseamnă „prințesă”.

Dacă Avraam urma să fie o parte în acest legământ, aceasta depindea de credința sa, așa cum a fost dovedită prin fapte. Când el părăsi țara chaldeilor și se mută în țara pe care i-o arătase Dumnezeu, anume în țara Canaanului, acum Palestina, atunci legământul i s-a aplicat lui. Avraam deveni părtaș la el, care, de astă dată deveni un legământ între două părți sau bilateral. Cu toate acestea, scopul legământului unilateral al lui Iehova Dumnezeu, așa după cum a fost dat în Eden, stătea încă în picioare și nu depindea de nici un om, ci va fi executat neținându-se seama de vreo creatură individuală. Dacă o creatură va avea o parte în acest legământ, în timpul împlinirii lui, depinde de credința și credințioșia unei asemenea creaturi. Avraam a arătat credință și credințioșie până la sfârșit, și de aceea a fost întrebuițat ca o parte pentru legământ.

Avraam nu se stabili în Canaan și nu zidi o cetate cu propriile sale mâini și nu ridică nici o pretenție asupra țării. Canaanii se închinau la dumnezei falși, la demoni, dar Avraam se închina lui Iehova. Odată, Avraam a fost nevoit să se pogoare în Egipt. Atunci Satan Diavolul, în vrăjmășia sa împotriva seminței promise, încercă să necinstească pe nevasta lui Avraam, Sara, prin Faraon, regele Egiptului, și să facă astfel pe Sara nepotrivită de a fi mama urmașului lui Avraam. Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam, zădărnici manevra lui Satan și păstră pe Sara curată, nepătată și potrivită pentru a fi folosită ca o icoană a „femeii” lui Dumnezeu. Avraam n-a luat parte la politica țării Canaanului, și în ce privește certurile locale sau certurile cu națiunile înconjurătoare, el era cu totul neutru. El credea că Dumnezeu îi va da țara, lui și urmașilor lui, la timpul Său hotărât și pe propria Sa cale.

Pe vremea aceea trăia în Canaan un rege distins, care se închina lui Iehova Dumnezeu. Numele său era Melchisedec. El era domnitor al cetății Salemului, care mai târziu deveni Ierusalim, după cum susțin unii. Biblia nu conține nici o dare de seamă cu privire la tatăl sau mama lui Melchisedec sau cu privire la urmașii săi, nici cu privire la vârsta sau sfârșitul vieții sale. El și Avraam s-au întâlnit în felul următor: Nepotul lui Avraam, Lot, venise cu el în Canaan. Din motive economice, Lot se despărți de Avraam și își întinse corturile sale aproape de Sodoma, pe câmpia râului Iordan. Prin aceasta Lot era aproape de teatrul de război dintre cinci regi locali și patru regi agresori din afara Canaanului. Lot și casa lui au fost capturați printre prizonierii luați de către regii biruitori agresori și au fost duși în robie. Avraam înarmă 318 oameni dintre servii săi instruiți și urmări pe jefuitori, nu pentru că Lot era rudenia sa după carne și sânge, ci pentru că Lot credea în același Dumnezeu căruia I se închina Avraam. El îi bătu și aduse înapoi pe colegul său, pe credinciosul Lot, casa și averea sa. La întoarcerea sa, pe când Avraam se apropia de Salem, regele acelei localități îi ieși în întâmpinare, și-i aduse daruri înprospătătoare.

„Melchisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melchisedec a binecuvântat pe Avram, și a zis: Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrășmașii tăi în mâinile tale! Și Avram i-a dat zecimală din toate”. (Geneza 14:18-20). Acest preot-rege binecuvântă pe Avraam și Avraam îi dădu zeciuală din tot ceea ce adusesese.

Această întâmplare era manevrată de Iehova Dumnezeu și era profetică. Ea prezicea că „sămânța” organizației lui Dumnezeu va fi marele Preot al lui Iehova și de asemenea și un rege al dreptății și al păcii, și că El va justifica numele lui Iehova si-l va binecuvânta. De aceea, Dumnezeu făcu această declarație cu privire la „sămânță”, zicând: „Iehova a jurat și nu-i va părea rău: Tu ești preot în veac după ordinul lui Melchisedec”. (Psalmii 110:4, A.R.V.). Aceasta ne dă o speranță pentru un guvern al dreptății și al păcii peste pământ prin „sămânța” lui Dumnezeu. „Speranță, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o speranță tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. În adevăr, Melchisedec acesta, împărat al Salemului, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, - care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuală din tot, - care, după însemnătatea numelui său, este întâi rege al dreptății, apoi și rege al Salemului, adică Rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții - dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, - rămâne preot în veac. Vedeți bine dar cât de mare era el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război” - Evrei 6:19,20; 7:1-4.

Avraam ajunsese în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, și se părea fără speranță acum ca să aibă urmaș prin Sara, care era cu zece ani mai tânără decât el. Atunci apăru Atotputernicul Dumnezeu prin solul Său lui Avraam și-i promise că, prin puterea atotputernică a lui Dumnezeu, Avraam și Sara vor avea un fiu, care va fi numit Isaac. Înainte de nașterea lui Isaac a avut loc distrugerea cu foc și pucioasă a Sodomei și a Gomorei, iar Lot și cele două fiice ale sale au fost scăpați din această soartă. Încă odată Satan Diavolul a încercat să pângărească pe urmașul lui Avraam prin acțiunea regelui filistean Abimelec, dar Dumnezeu eliberă pe Sara de pângărire prin acest închinător al diavolului și a dat-o îndărăt lui Avraam. După aceea s-a născut Isaac, când Avraam era în vârstă de o sută de ani; aceasta s-a întâmplat printr-o minune a lui Dumnezeu și prin spiritul sau forța Sa activă. El n-a fost „născut după carne”, ci a fost „născut după spirit”. - Galateni 4:28,29; Romani 4:17-22.

Isaac era singurul fiu născut al lui Avraam prin femeia sa, Sara, și el iubea pe Isaac foarte mult. În această relație a celor trei, Avraam preumbrea sau simboliza pe Iehova Dumnezeu ca Tatăl „sămânței” promise. Femeia sa, Sara, preumbrea pe organizația sfântă a lui Dumnezeu, prin care aduce Iehova la iveală „sămânța”, organizație care este simbolizată în Scriptură ca o „femeie” curată și sfântă a lui Dumnezeu și care se numește Sion. „Femeia” este organizația universală a lui Dumnezeu, compusă din creaturile Sale credincioase, care sunt în relație de legământ cu El, fiind consacrate și devotate Lui. Întreaga organizație universală este unită cu El prin legături sfinte, întocmai ca legăturile de căsătorie, de la care nu există divorț, cu excepția nimicirii pentru creatura necredincioasă, separată astfel de la Dumnezeu. Isaac preumbrea pe singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, Capul organizației universale a lui Dumnezeu. Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu a fost luat din acea organizație pentru ca să devină „omul Cristos Isus” și după aceea să devină un Rege și Preot în veac „după rânduiala lui Melchisedec”.

Avraam a crescut pe Isaac în credința și ascultarea lui Iehova, după cum spusese Dumnezeu: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului (a lui Iehova), făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul (Iehova) să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”. (Geneza 18:19, A.R.V.). Când Isaac crescuse la starea de tânăr, care avea aceeași credință întocmai ca tatăl său, atunci Dumnezeu puse, atât pe tată cât și pe fiu, la o mare probă a integrității sau a sănătății credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu. Prin îndeplinirea cu credincioșie a părții lor, prin favoarea și cu ajutorul Său, tatăl și fiul trebuiau să aibă parte într-o dramă profetică, care preumbrea întâmplări de cea mai mare importanță ce urmau să vină. Dumnezeu porunci lui Avraam să ia pe Isaac și să meargă cale de trei zile spre nord, în țara Moria, și să-l aducă acolo ca ardere de tot lui Dumnezeu, pe unul din munți. Prin faptul că Avraam a ascultat și a făcut pașii necesari pentru aducerea jertfei, el și-a dovedit iubirea pentru Creatorul său, care era mai mare decât iubirea sa pentru singurul său fiu născut.

Când a ajuns la locul de jertfă și au clădit acolo un altar, Avraam făcu de cunoscut lui Isaac că Dumnezeu îl desemnase ca el să fie jertfa. Isaac nu fugi, ci cu devotament pentru Iehova Dumnezeu, se hotărî să-și păstreze integritatea înaintea Dumnezeului său cu credincioșie până la moarte. El se lăsă să fie legat și pus pe lemnele altarului. Avraam luă cuțitul în mână sa și în momentul următor îl ridică la punctul extrem spre a înjunghia cu el pe Isaac, înainte de a aprinde focul de pe altar. În clipa aceea Isaac era ca și mort pentru credincioșia sa. Pentru Avraam el era ca și mort și pe deplin jertfit. Încă o clipă și... - dar într-un mod fulgerător îngerul lui Iehova strigă din cer și opri lovitura mortală și declară că încercarea lui Avraam a temerii sale de Dumnezeu era de ajuns. Apoi, Dumnezeu Se îngrijește de un berbec, care era încurcat cu coarnele într-un tufiș, și-l jertfi ca un simbol al lui Isaac.

„Îngerul lui Iehova a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și i-a zis: Pe Mine însumi jur, zice Iehova: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”, (Geneza 22:15-18, A.R.V.). Cu această pronunțare, legământul lui Dumnezeu cu Avraam era complet. Ea arăta că eliberarea de dușmanii lui Dumnezeu și ai omului se va câștiga prin biruința „sămânței” promise. Dumnezeu accentuă că și alții vor fi asociați împreună cu „sămânța” ca fii ai lui Dumnezeu, dar că numărul tuturor acelor nu fusese încă destăinuit, ci era ca stelele și ca grăunțele de nisip, peste puterea omului atunci să-i numere.

Prin „sămânță”, toate națiunile care binecuvântează pe Iehova Dumnezeu și-L ascultă vor fi binecuvântate. După textul ebraic: „Astfel, toate națiunile pământului se vor binecuvânta în sămânța ta”. (Roth.). Binecuvântarea nu va veni în mod automat, ci prin exercitarea credinței și supunerii oamenilor tuturor naționalităților vor primi binecuvântare.

În această dramă profetică, ce a fost creată cu Avraam și Isaac pe muntele Moria, s-a preumbrat în mod exact că Fiul lui Dumnezeu își va păstra integritatea înaintea lui Dumnezeu cu credincioșie până la moarte, pentru justificarea numelui Tatălui Său, și că, din iubire pentru noua lume a dreptății, Iehova Dumnezeu va da pe acest Fiul să fie Sămânța și Regele asemenea lui Melchisedec. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. - Ioan 3:16.

CAPITOLUL XIV

DREPTUL DE ÎNTÂIA NAȘTERE A LIBERTĂȚII

Cui urma să-i revină prețiosul drept de întâia naștere pentru făgăduința sau legământul făcut cu Avraam? Iehova Dumnezeu, care era preumbrit prin Avraam, a hotărât aceasta, deoarece El este Autorul și Finisorul legământului. El a îndrumat pe Avraam în drama tipică.

Când Avraam era în vârstă de 137 de ani, nevasta sa credincioasă muri. Venise știrea din cetatea lui Haran în Mesopotamia, aproape de izvorul râului Eufrat, unde se stabilise Nahor, fratele mai bătrân al lui Avraam, că fiului acestuia, lui Bethuel, i se născuse o fiică, Rebeca, și că ea ajunsese acum la maturitate. Fiul lui Avraam, Isaac, era acum în vârstă de patruzeci de ani, dar încă tot singur. El refuza să ia în căsătorie vreuna din fiicele țării, care erau canaanite, urmașe ale blestematului Canaan. Isaac aștepta ca tatăl său Avraam să-i găsească o nevestă și să aranjeze astfel pentru transmiterea pe mai departe a legământului făgăduinței. Nevasta trebuia să fie o femeie temătoare de Dumnezeu și din rudenia cea mai apropiată a lui Avraam. Avraam nu se întoarse în țara din care Iehova Dumnezeu îl scosese, nici nu permise ca fiul său Isaac să meargă acolo, ci trimise acolo pe cel mai bătrân dintre servii casei sale, ca să aducă o nevestă pentru Isaac din mijlocul neamului său. Afară din cetate, Domnul Dumnezeu aduse deodată pe acest serv Eliazar în legătură cu femeia în perspectivă, cu Rebeca, tocmai unde oprise să adape cămilele sale. După ce a dat cămilelor sale să bea și după ce află identitatea lui Eliazar, Rebeca fugi acasă și dădu de știre că servul lui Avraam se află afară din cetate. Fratele ei, Laban, se grăbi numaidecât și aduse omul în casă.

Înainte de a primi să mănânce, Eliazar, fără întârziere, făcu de cunoscut misiunea sa tatălui Rebecăi, lui Bethuel. Atât Bethuel cât și Laban ziseră: „De la Iehova vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Iehova”. După o sărbătoare și după ce s-au odihnit peste noapte, Eliazar a cerut să fie lăsat să se întoarcă cu Rebeca la casa stăpânului său. Rebeca s-a învoit să plece, deoarece acest lucru de la Domnul era urgent. „Și ei au binecuvântat pe Rebeca, și i-au zis: O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, și sămânța ta să stăpânească cetățile vrăjmașilor tăi”. (Geneza 24:50, 51, 60, A.R.V.). Pe când cămilele se apropiau de destinație, purtând pe Eliazar și pe logodnica lui Isaac, Isaac era la câmp și-i văzu venind. Caravana se opri, iar Rebeca coborî și-și acoperi fața cu vălul ei de mireasă. „Servul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale”. (Geneza 24:66,67). Nu există nici o dare de seamă că vreun preot ar fi fost de față sau ar fi luat vreo oarecare parte în aceste întâmplări; pentru că întreaga chestiune era în conformitate cu aranjamentul și legea lui Iehova Dumnezeu.

Această parte plăcută a dramei profetice îndeplinește pe mai departe icoana că sămânța lui Avraam trebuie să fie numeroasă ca stelele și ca nisipul. Ea preumbrește că singurul Fiu născut al lui Dumnezeu ca „Sămânța” nu va fi singur, ci că Iehova Dumnezeu, în conformitate cu scopul Său, îi va da asociați peste care Fiul va fi Capul, după cum bărbatul este capul femeii. (1Corinteni 11:3).

În consecință, Isaac continuă să preumbrească pe Cristos Isus ca Sămânța, pe când Rebeca preumbrește grupa asociaților creștini, pe care Iehova Dumnezeu, în conformitate cu scopul Său, îi dă lui Cristos Isus ca „mireasă”. Ei sunt „trupul lui Cristos”, al cărui Cap este Isus Cristos. Prin căsătoria cu Isaac, Rebeca deveni nora lui Avraam și deveni una cu Isaac, tipica sămânță a făgăduinței. Aceasta preumbrește cum aceia care constituie mireasa lui Cristos, sau „nevasta Mielului”, vor fi uniți, prin adopția lui Dumnezeu, împreună cu Sămânța Cristos Isus și prin aceasta devin parte a Sămânței Mai Marelui Avraam.

Aceasta nu este „interpretarea particulară” a vreunui om. Scripturile îndepărtează orice îndoială cu privire la aceasta. Sub inspirație cerească este scris: „Înțelegeți și voi dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: Toate neamurile vor

fi binecuvântate în tine. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: Și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: Și seminței tale, ADICĂ CRISTOS”. (Galateni 3:7,8, 16, A.R.V.). Aceasta dovedește că Cristos Isus este Sămânța Mai Marelui Avraam, Iehova. Prin Cristos Isus, Iehova binecuvântează pe aceia care au credință și o dovedesc, și apoi El îi adoptă ca fii ai Săi și-i face una cu Cristos Isus, Sămânța, făcându-i astfel parte din „Sămânță”. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Cristos Isus... Fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”. - Galateni 3:26-29.

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam nu a descoperit câți anume vor fi asociați cu Isus Cristos ca „mireasa Sa”; ei au fost lăsați fără număr, întocmai ca stelele și ca nisipul. La timpul hotărât i-a plăcut lui Dumnezeu să facă de cunoscut numărul exact. (Apocalipsa 7:4-8; 14:1,3). Ca dovadă că Isaac preumbrea Sămânța promisă, care unește clasa „miresei” cu sine ca și copiii ai lui Dumnezeu și ai organizației Sale, și ca dovadă că mama lui Isaac, Sara, preumbrea pe „femeia” lui Dumnezeu, organizația Sa, Sionul sau Ierusalimul ceresc, este scris cu privire la trupul lui Cristos, urmașii Săi: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră. Și voi fraților, ca și Isaac, voi sunteți copiii ai făgăduinței. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii libere. Cristos ne-a izbăvit ca să fim liberi”. (Galateni 4:26,28,31). Organizația lui Dumnezeu este una a adevărului, și de aceea este liberă.

Dumnezeu știa clar dinainte și El de asemenea a hotărât dinainte sau a predestinat cine să fie Acela care, ca instrument al Său, va face mare numele Său și va binecuvânta pe cei credincioși dintre oameni. Acest fapt devine tot mai clar pe măsură ce procedurile profetice se desfășoară. Să nu se uite niciodată că Șarpele cel vechi, în amara sa vrăjmășie împotriva Seminței făgăduite, era totdeauna la pândă și gata de atac pentru a se opune împlinirii legământului lui Iehova și astfel să se dovedească pe sine mai puternic decât Dumnezeu. După douăzeci de ani de sterilitate, nevasta lui Isaac deveni fecundă, prin mila lui Dumnezeu. Domnul i-a descoperit că va naște doi gemeni, și că cel ce se va naște pe urmă va deveni mai puternic decât cel ce se va naște mai întâi, și Dumnezeu a hotărât că „cel mai bătrân va fi servul celui mai tânăr”. (Geneza 25:21-23). Aceasta a însemnat că cel mai tânăr era alegerea lui Dumnezeu pentru dreptul de întâia naștere pentru legământul Său cu Avraam. Șarpele cel vechi, cu toate acestea, imediat s-a apucat să saboteze această hotărâre divină și să aducă ocară asupra alegerii lui Dumnezeu.

Când s-a împlinit vremea Rebecăi să nască, întâiul născut a fost numit Esau, iar al doilea geamăn, care se ținea tare cu mâna de călcâiul fratelui său, a fost numit Iacov, sau „Cel care ia locul altuia”. Gemenii crescură la maturitate. Esau deveni un vânător. Iacov se ocupa cu lucrarea de administrare și de construcție pe lângă corturile tatălui său Isaac și cu studiul legămintelor lui Dumnezeu, a căror împlinire el o dorea. Esau nu se ocupa de legământul cu Avraam, ci vâna și se interesa de fiicele blestimate ale lui Canaan, dintre care își alese femeile sale. Totuși, el pretindea dreptul legământului avraamic, în virtutea legii țării cu privire la fiii întâi născuți. Neștiind că Dumnezeu hotărâse ca dreptul de întâia naștere să aparțină geamănului celui mai tânăr, lui Iacov, dar arătând dispreț pentru cuvântul lui Dumnezeu și iubindu-și stomacul său, Esau vându dreptul său de întâia naștere lui Iacov pentru o gustoasă fiertură de linte. Pentru aceasta cuvântul lui Dumnezeu numește pe Esau un curvar și un nelegiuit; și pe drept, Dumnezeu a judecat pe cei doi fii gemeni, zicând: „Pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât”. (Romani 9:10-13; Maleahi 1:2,3). Iacov poseda acum dreptul de întâia naștere în două moduri: prin hotărârea lui Dumnezeu și prin dreptul de cumpărare a oricărei pretenții în legătură cu aceasta. - Geneza 25:27-34.

Diavolul ura pe Iacov și veghea asupra lui ca să-l nimicească pe când era încă fără copii. La Gherar, în Palestina, Dumnezeu își reînnoi termenii legământului avraamic față de Isaac. (Geneza 26:1-6). Apoi veni vremea pentru Isaac ca să transmită urmașului său binecuvântările dreptului de întâia naștere, pe care el le primise de la Avraam. Esau ținu în neștiință pe tatăl său despre vânzarea pretenției sale la dreptul de întâia naștere. El a lucrat în mod fățarnic ca și când dreptul i-ar fi aparținut lui și, la dorința tatălui său, se duse să vâneze, înainte de a veni să primească binecuvântarea. Dumnezeu lăsă ca Rebeca să afle despre complotul lui Esau și o conduse în armonie cu ceea ce-i spusese Dumnezeu înainte de nașterea lui Esau și a lui Iacov. Drept rezultat, Isaac a dat binecuvântarea alesului lui Dumnezeu, lui Iacov, și zise: „Fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine te va blestema, și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta”.

(Geneza 27:27-29). Isaac, datorită vârstei înaintate, orbise și nu văzu cui îi transmite binecuvântarea. De aceea, binecuvântarea își urmă cursul ei nu după voința omului, ci după voința lui Dumnezeu, pentru ca scopul lui Iehova să rămână în picioare. (Romani 9:11). El niciodată nu acordă binecuvântări în mod greșit.

După aceea veni Esau, să pretindă în mod obraznic și să primească binecuvântarea dreptului de întâia naștere, dar sfârși prin a afla numai că Iacov lucrase în conformitate cu vânzarea pe care i-o făcuse cu ani înainte. Mâniat din cauză că nu-i reușise să înșele pe fratele său, moștenitorul de drept al făgăduinței, Esau plănuiește să omoare pe Iacov, la moartea tatălui lor. În același timp, el se căsătoriește cu o femeie canaanită. Întreaga sa procedură arată că el era nevrednic de a moșteni binecuvântarea; de aceea, Dumnezeu hotărăște împotriva lui.

Iacov era acum trecut de șaptezeci de ani. Mama sa Rebeca, auzind despre scopul criminal al lui Esau, sfătuiește pe credinciosul său fiu să se ferească de Esau și să fugă în casa fratelui ei Laban, în Siria. Înainte ca să plece, orbul Isaac sfătuiește pe Iacov, ca moștenitor al făgăduinței, să nu se conformeze după purtarea necurată a lui Esau, ci să meargă în casa vărului său în Siria (sau Padan - Aram) și să-și ia o nevastă din casa lui. Apoi - și de astă dată în mod conștient - Isaac repetă binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Iacov, arătând prin aceasta că el era moștenitorul aprobat.

Iacov a pornit la drum spre Siria. În decursul călătoriei sale, el era obligat să doarmă afară, în câmp deschis, aproape, de locul ce se numește Luz. Și-a pus o piatră drept căpătâi și s-a culcat să doarmă. Iehova trimise un vis celui ce dormea și asigură pe Iacov că procedase bine și că era un om cu credință, care plăcea lui Dumnezeu și că era ales de El. „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea”. Din vârful scării aceleia, Iehova vorbi lui Iacov, și, extinzând termenii legământului avraamic la el, îi zise: „Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”. Deșteptându-se a doua zi dis-de-dimineată, Iacov făcu un stâlp din piatra pe care și-o pusese de căpătâi, a turnat untdelemn pe ea și a numit locul acela “Betel”, ceea ce înseamnă “Casa lui Dumnezeu”. Iacov a făcut o juruință că, dacă Dumnezeu îl va conduce și se va îngriji de el și-l va aduce din nou în pace acasă, atunci „Iehova va fi Dumnezeul meu”. - Geneza, capitoul 28, A.R.V.

Ajungând în cetatea lui Haran în Siria, Iacov a fost bine primit de către Laban, unchiul său, și putea să se simtă ca acasă. El a făcut o învoială cu Laban pentru a se căsători cu cele două fiice ale sale, Lea și Rahela. Prin ele și prin servitoarele lor, care au dat naștere la copii pentru stăpânele lor, Iacov deveni tată a unsprezece fii și o fiică. El a dobândit de asemenea și mari turme de animale domestice și un mare număr de servi. Aceasta cauză gelozie în casa lui Laban și Dumnezeu porunci lui Iacov să plece și să se întoarcă în țara promisă. Esau, auzind de venirea sa, ieși în întâmpinarea lui, și Iacov îi trimise daruri înainte. Noaptea, înainte de întâlnirea cu Esau, Iacov a fost vizitat de un înger al lui Iehova, și Iacov s-a luptat cu îngerul în formă umană pentru o binecuvântare divină, înainte de a se întâlni față în față cu Esau. Apoi, acest împuțernicit al lui Dumnezeu schimbă numele lui Iacov în Israel, zicând: „Căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor”. Pentru acest motiv „Israel” înseamnă „Cel ce domnește cu Dumnezeu; luptător cu Dumnezeu”. Aceasta era răsplata pentru credința neclintită.

Întâlnirea lui Iacov cu Esau trecu fără ca Esau să-și fi executat amenințarea sa, exprimată cu douăzeci de ani în urmă. Esau se întoarse la Seir, și Iacov plecă mai departe și își întinse un cort provizoriu aproape de Sihem. Acolo a ridicat un altar de închinare, pe care l-a numit „*El-e-lo-he-Israel*”, însemnând „Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel”. Acest Dumnezeu era Iehova, după cum zise Iacov în Betel, locul unde visase scara, în decursul timpului. Dumnezeu porunci lui Iacov să mai viziteze încă odată Betelul. Acolo apăru Dumnezeu lui Iacov și confirmă schimbarea numelui său în acela de Israel, și de asemenea și promisiunea cu privire la sămânța lui Avraam. Pe drum, pe când se întorceau de la Betel, și pe când se apropiau de Efrata (mai târziu numit Betleem), soția iubită a lui Iacov, Rahela, născu pe al doilea fiu al ei, Benjamin, dar ea muri din cauza marilor dureri de naștere. Celălalt fiu al ei era Iosif. Iacov era acum tată a doisprezece fii. El avea privilegiul acum să viziteze pe tatăl său Isaac, înainte ca acest bătrân patriarh, orb, să moară în vârstă de 180 de ani.

Cu privire la moartea lui Isaac, darea de seamă la Geneza 35:29, în conformitate cu traducerea *King James*, sună: „Și și-a dat duhul și a murit, fiind adăugat la poporul său, bătrân și sătul de zile: și fiii săi Esau și Iacov l-au înmormântat”. Traducerea *Douay* a aceluiași verset sună: „Și slăbit de

vârstă, el muri și a fost adăugat la poporul său”. Traducerea *Rotherham* sună: „Și Isaac și-a dat ultima suflare și a murit, fiind adăugat la poporul său”.

O comparație a acestor trei traduceri autoritare condamnă falsa doctrină bazată pe minciuna Șarpelui în Eden, că un suflet nemuritor ar locui în trupul omului și că, întocmai ca un duh, acesta scapă din trup la moarte și se duce într-o lume spirituală, așteptând o reuniune cu trupul la timpul învierii. Aceasta nu este altceva decât religia demonică a vechilor Egipteni, care făceau mumii prin îmbălsămarea trupurilor moarte, închizându-le în cosciuge în credința că în ziua judecării, sufletul va intra din nou în trup și persoana va trăi din nou. Aceasta este o străduință nebună a demonilor de a contrazice sentința lui Dumnezeu asupra lui Adam: „Din țărână ești, și în țărână te vei întoarce”. În ce privește pe Isaac, el muri și a fost înmormântat, și la el se aplică cuvintele lui Isus: „Nimeni nu s-a suit în cer”.

Fiul lui Isaac, Iacov a continuat să locuiască în corturi, ca un străin într-o țară străină, neluând parte la afacerile acestei lumi, ci privind înainte spre lumea nouă a dreptății. Esau și urmașii săi, cu toate acestea, clădiră cetăți în teritoriile Seirului și întemeiară împărății și ducate. Iacov privea după întemeierea împărăției lui Dumnezeu prin Sămânța făgăduită. El nu ridică cetate sau cetăți, clădite de mâini omenești. Întocmai ca Avraam și Isaac, el ținea tare la integritatea Sa față de făgăduința lui Iehova și era un martor credincios pentru El.

Ca dovadă a aprobării acestor trei strămoși ai Seminței făgăduinței, Iehova făcu să se scrie această dare de seamă: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. În credința au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite (împlinite): ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate”. - Evrei 11:8-10,13-16.

Acea „cetate”, sau guvern organizat, o vor lua ei în stăpânire ca prinți peste tot pământul sub împărăția cerească a Sămânței „femeii” lui Dumnezeu. Pentru acest motiv, Cristos Isus, Sămânța, zise cu privire la credința lor: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea: a văzut-o, și s-a bucurat”. (Ioan 8:56). Pentru credința și faptele lor, ei sunt înscriși cu numele în „marele nor de martori” ai lui Iehova. - Evrei 12:1.

CAPITOLUL XV

O NAȚIUNE LIBERĂ NĂSCUTĂ

Un nume dat unui om de către Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, aruncă lumină peste partea pe care un astfel de om o va împlini în scopul Atotputernicului Dumnezeu. Această regulă este adevărată de asemenea și cu privire la Iacov. „Dumnezeu i-a zis: Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel. Dumnezeu i-a zis: Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale”. - Geneza 35:10,11.

Națiunea lui Israel, compusă din izraeliți, sau din urmașii omului Israel, a fost prezisă dinainte. Ea trebuia să fie o națiune liberă, nu o parte a acestei lumi și a religiei, comerțului și politicii ei, ci liberă de lume și supusă numai legii lui Iehova, Dumnezeu lui Israel. Regele ei trebuia să stea, în mod reprezentativ, pe tronul lui Iehova Dumnezeu și să domnească ca Servul Său și în temere de Dumnezeu. Națiunea trebuia să fie o teocrație tipică, adică o națiune administrată de către Dumnezeu și guvernată prin poruncile Sale. Astfel, ea trebuia să preumbrească o mai mare națiune viitoare și pe Regele ei, anume, împărăția lui Dumnezeu prin Sămânța Sa. Această națiune din urmă este veșnicul Guvern teocratic prin care bărbați ascultători din toate națiunile și familiile vor fi

pentru vecie binecuvântați. Modul cum Dumnezeu a procedat spre a împlini această făgăduință de legământ făcută lui Iacov, este de interes universal.

Marele contrar al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, și-a propus să zădărnicească legământul divin și prin aceasta să dovedească faptul că Dumnezeu nu este în stare să-și îndeplinească cuvântul Său. Observând favoarea specială pe care Iacov, sau Israel, a acordat-o iubitului său fiu Iosif, Diavolul a trezit gelozie în cei zece frați vitregi ai săi. Aceasta s-a agravat atunci când Dumnezeu favoriză pe Iosif cu visuri, care preziceau ridicarea sa la vremea și în modul pe care Dumnezeu le-a hotărât. Spre a combate scopul divin, frații lui Iosif îl vândură în robie în Egipt, prima putere mondială după darea de seamă biblică.

Vrăjmășia Diavolului l-a urmărit pe Iosif mai departe ca sclav în țara lui Ham, și tânărul a fost pus într-o lumină falsă, acuzat pe nedrept și aruncat în închisoarea de stat. Iosif, cu toate acestea, nu-și pierdu credința în Dumnezeu, care-i trimisese visurile. El își menținu integritatea sa înaintea lui Iehova și i s-a dat privilegiul de a fi un martor pentru Iehova. După un număr de ani, Dumnezeu eliberă pe Iosif din închisoare și înaintea puternicului domnitor al Egiptului Iosif explică visurile lui Faraon, prin puterea lui Dumnezeu, prezicând șapte ani de belșug peste întreg Egiptul, urmați apoi de șapte ani de foamete îngrozitoare. Situația trebuia să fie luată sub control imediat, și Faraon numi pe Iosif ca prim ministru al său, pentru a lua măsuri de ajutor împotriva foametei și să asigure libertatea de lipsuri a Egiptului. Când cei șapte ani de belșug se terminară, au urmat cei șapte ani de foamete. Dar Egiptul era pregătit dinainte.

Foametea atinse celelalte părți ale pământului, și cei zece frați vitregi ai lui Iosif veniră în Egipt după alimente, dar nu reușiră să recunoască pe Iosif în poziția sa înălțată. Folosindu-se de puterea sa, Iosif îi obligă să aducă pe fratele său mai tânăr, Beniamin, cu ocazia celei de-a doua călătorii a lor după alimente. Apoi, după ce ospătă pe cei unsprezece frați ai săi, Iosif li se descoperi în particular. Ei se temeau pentru viețile lor, dar Iosif i-a asigurat că Iehova Dumnezeu permisesse toate acestea pentru binele servilor Săi credincioși și a combătut scopurile Diavolului. Apoi, Iosif îi trimise îndărăt în Canaan spre a aduce pe tatăl lor și toate familiile lor jos în Egipt, ca să trăiască în acea țară în vremea de foamete care mai rămăsese. Iosif s-a înțelese cu Faraon ca ei să fie stabiliți în ținutul Gosen, unde li s-a purtat bine de grijă. Egiptenii, cu toate acestea, își terminară banii și celelalte bunuri, și nu mai aveau ce să dea în schimb pentru a-și primi hrana necesară, astfel încât, în cele din urmă, ei se vândură pe ei și pământurile lor lui Faraon pentru susținerea vieții lor. În consecință, oamenii depindeau acum de domnitorul lor, prin primul său ministru, în ceea ce privește susținerea vieții, și Iosif dispunea de ei și de interesele lor în tot Egiptul, spre a-i apăra împotriva lipsei și a șomajului. De asemenea, din toate țările din jur veneau la Iosif după alimente. - Geneza, capitolele 37 până la 47.

Atotputernicul Dumnezeu, care înscenă această puternică dramă profetică și păstră darea de seamă despre aceasta până acum, face de cunoscut prin aceasta oamenilor calea care duce la viața veșnică în această mare criză mondială. Toți aceia care caută libertate din moarte, lipsă și teamă, trebuie să asculte instrucțiunile și legile Domnitorului Suprem, mai mare decât Faraon. Ei trebuie să vină la Servul principal al lui Dumnezeu, la Sămânța „femeii” Sale, la Cristos Isus. Ei trebuie să se „vândă” sau să se devoteze pe ei înșiși lui Iehova Dumnezeu și să primească din mâna marelui Său Serv proviziile dătătoare de viață ale adevărului, împărțite acum prin cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dacă aceasta nu se întâmplă, orice conferință mondială cu privire la hrana materială și orice mecanism stabilit de către domnitorii mondiali, pentru a rezolva problema hranei, precum și alte probleme de după război, sunt zadarnice. Asemenea străduințe umane nu vor anunța ușurare durabilă, securitate socială, ordine, pace, prosperitate și libertățile dorite. „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Iehova”. Acela care este mai mare decât Iosif a repetat acest adevăr. - Deuteronomul 8:3, A.R.V.; Matei 4:3,4.

În Egipt, rudele lui Israel, ajunseră la șaptezeci de suflete. Timpul se apropia ca el să moară, la vârsta de 147 ani, ultimii șaptesprezece ani, petrecându-i împreună cu Iosif în Egipt. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, Israel adună pe cei doisprezece fii ai săi în jurul patului său și le puse o mărturie cu privire la Iehova și la legământul Său. Apoi, în calitate de instrument al lui Dumnezeu, el transmise binecuvântarea divină asupra acestor doisprezece stâlpi ai viitoarei națiuni a lui Israel, compusă din douăsprezece seminții.

Cu spiritul lui Dumnezeu al inspirației asupra lui, Israel arată seminția prin care va veni domnitorul făgăduit al împărăției lui Dumnezeu, Guvernul teocratic. El zise: „Iuda este un pui de leu... Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda, nici toiagul de cârmuire (legiuitorul, *trad. engl.*) dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele”. (Geneza 49:9,10). Viitorul Rege va fi „Leul din seminția lui Iuda”. Din cele douăsprezece canale, care au ieșit din Iacov, Sămânța regală a făgăduinței va veni prin Iuda, al cărui nume înseamnă „laudă”, laudă lui Dumnezeu. Despre Iuda și despre frații săi se vorbește acum ca despre capi de seminții: „Aceștia sunt toți cei ce alcătuiesc cele douăsprezece seminții când i-a binecuvântat, pe fiecare cu o binecuvântare deosebită”. (Geneza 49:28). Doisprezece este un simbol scriptural al unei organizații complete, echilibrate; și cele douăsprezece seminții ale lui Israel sunt folosite ca o icoană a organizației complete a viitoarei națiuni teocratice sub Sămânța, Șilo, „Prințul Păcii”. - Apocalipsa 7:4-8; 5:5; Isaia 9:6,7.

Cele douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel se bucurau de libertatea de închinare, fiind libere de lipsă, teamă și apăsare până la moartea lui Iosif, primul ministru al Egiptului. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în armonie cu scopul Său infailibil, ei s-au înmulțit mult. Cu moartea lui Iosif, Satan cugeta că avea de-acum poporul ales al lui Dumnezeu acolo unde dorea. Egiptul n-a acceptat închinarea Dumnezeului lui Iosif, Iehova, ci a continuat în religie, prosternându-se demonilor. Satan încercă să murdărească pe izraeliți cu asemenea religie și prin ea să-i întoarcă spre necredincioșie față de Iehova. El a ridicat pe tronul Egiptului un Faraon, care nu cunoștea sau nu recunoștea datoria cu care națiunea era obligată față de Iosif și față de Dumnezeul său, Iehova. Împins de naționalism și de ideea că egiptenii erau o rasă superioară, acest Faraon servea Diavolului, încât prin ordine de stat voia să nimicească pe străinii izraeliți, și să-i facă să lucreze ca sclavi până la moarte. Nu toți izraeliții deveniră pătați prin religie, ci câțiva dintre ei țineau la credința lor în Iehova și rezistară unei asemenea nedreptăți făurite prin lege împotriva lui Iehova și a poporului Său. Sub aceste împrejurări diabolice în Egipt, se născu Moise, fiul unui bărbat din seminția lui Levi, numit Amram, și al soției sale, Jochebed.

Iehova, care ducea mai departe la împlinire scopul Său, ocroti pe acest copil levit de sabia sângeroasă a lui Faraon și făcu să fie adoptat în casa lui Faraon, fiind crescut de propria sa fiică. Până la predarea lui mamei sale adoptive, părinții lui Moise crescuseră copilul în educația, muștrarea și credința Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov. La curtea lui Faraon, Moise creștea spre maturitate, în timp ce poporul său nu înceta să se înmulțească în ciuda crudei apăsări a Egiptului nazificat. Moise nu adoptă religia Egiptului, ci s-a lipit de credința sa în Iehova și căuta eliberarea poporului său. În străduința de a începe eliberarea lor, un conducător egiptean de sclavi a fost ucis. Acum, cu propria sa viață în primejdie și văzând că nu sosise încă vremea, Moise părăsi Egiptul și se refugie în Arabia la un prinț madianit, care era un urmaș al propriului strămoș al lui Moise, Avraam. Moise se căsătorii cu fiica prințului și începu o viață de păstor. Patruzeci de ani trecură astfel.

Timpul prezis de Iehova pentru a face poporul Său ales o națiune liberă sosi. De la vremea când Avraam intră în țara făgăduită și când a fost făcut parte din legământul lui Dumnezeu, trecuseră 430 de ani, și izraeliții gemeau tot mai mult sub apăsarea unui nou Faraon. Într-o zi, dintr-un rug care ardea în chip miraculos la poalele Muntelui Horeb, îngerul lui Dumnezeu chemă pe Moise, care-și păștea oile, și-i porunci să se întoarcă în Egipt, să scoată pe Izraeliți din robie și să-i aducă la acest munte să se închine lui Dumnezeu. Moise întrebă în al cui nume să preia el această misiune. „Dumnezeu a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. Și a adăugat: Vei răspunde copiilor lui Israel astfel. Cel ce se numește EU SUNT, m-a trimis la voi. Și Dumnezeu a mai zis lui Moise: Așa vei zice copiilor lui Israel: Iehova, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este numele Meu pentru veșnicie, acesta este numele Meu din neam în neam. Du-te”. (Exodul 3:14 - 16, A.R.V.). Moise trebuia să fie martorul lui Iehova în Egipt.

Moise se întâlnește apoi cu izraeliții în Egipt și le prezintă dovezile sale autentice și declarația scopului lui Dumnezeu, simbolizat prin numele „Iehova”. Împreună cu fratele său Aaron, Moise apără înaintea lui Faraon și ceru în numele lui Iehova eliberarea Izraeliților, precum și libertatea lor să se închine lui Iehova la muntele sfânt. Arogant, Faraon răspunse: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Iehova, și nu voi lăsa pe Israel să plece”.

(Exodul 5:2. A.R.V.). Următor acestui fapt, Iehova, prin Moise ca servul și profetul Său, lovi Egiptul cu zece plăgi, arătând supremația și atotputernicia lui Iehova. Preoții religiei lui Faraon au rezistat, dar în zadar. Faraon servea pe Diavol, și astfel stătea ca un simbol al Diavolului. De aceea, într-un mesaj către Faraon, Iehova spuse pentru ce permitea El Diavolului să continue să existe și să se opună în mod nelegiuit lui Dumnezeu. Iehova zise: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea și numele Meu să fie vestit [de către Martorii Mei] pe tot pământul”. (Exodul 9:16, *Leeser*). Ultim ele patru plăgi au urmat acestei descoperiri.

A zecea plagă a fost nimicirea tuturor întâilor născuți ai Egiptului, copii și animale. Pentru ca întâii născuți ai izraeliților să fie ocrotiți în decursul acestei ultime plăgi, li s-a poruncit izraeliților să junghie un miel de paște și să-l mănânce în casele lor, înăuntrul ușilor stropite cu sângele lui. În vechile aranjamente tipice ale lui Dumnezeu, legământele Sale erau inaugurate și intrau în vigoare prin sângele unui animal de jertfă. Stropirea sângelui mielului de paște era, prin urmare, începutul legământului special al lui Dumnezeu al legii cu națiunea lui Israel. Prin aceasta, ei intrau în mod definitiv într-o relație de legământ cu El și erau supuși legii Sale. Ei deveneau o națiune teocratică, și nașterea sau aducerea lor în existență la libertate, urmă imediat. Toată aceasta a format o dramă profetică, în care mielul de paște deveni un simbol sau icoană a Jertfei mai mari, prin care un nou legământ cu Dumnezeu este adus în existență. Această Jertfă este antitipicul Isaac, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”, și care este Cristos Isus. - Ioan 1:29,36.

În acea noapte de paște, cea de a patrusprezecea zi din luna întâia după calendarul lui Dumnezeu, lui Faraon i s-a răpit întâiul său născut și el a trimis și a rugat pe Moise și pe poporul său să plece din Egipt. Izraeliții s-au adunat laolaltă și au ieșit. În timp ce mergeau, stâlpul de nor al lui Iehova apără înaintea lor și-i conducea. În timpul nopții, acesta se transforma într-un stâlp de foc și-i lumina. Ei erau conduși spre coasta Mării Roșii. În amărăciune împietrită, Faraon și oștile sale înarmate întreprinseră urmărirea izraeliților, sperând a le întinde o cursă pe coasta mării și a-i duce îndărăt în robie. Apoi, Moise ridică toiagul în mâna sa, și Iehova împărți apele Mării Roșii și poporul său trecu înainte ca pe uscat. Când oștile lui Faraon năvăliră grăbite în adâncul mării într-o urmărire febrilă, Dumnezeu făcu echipamentul lor militar să se târască greu și să se îngroape în noroi. El aduse din nou laolaltă apele despărțite și ele înghițiră trupele de elită ale lui Faraon. Când poporul lui Dumnezeu se află în siguranță de cealaltă parte a mării, cântă sub conducerea lui Moise cântarea de biruință: „Voi cânta lui Iehova, căci și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Iehova este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El îl voi lauda; El este Dumnezeul tatălui meu; pe El îl voi preamări”. (Exodul 15:1,2 A.R.V.). Astfel, Israel deveni o națiune a Martorilor lui Iehova, obligată să vestească numele Său peste tot pământul.

În decursul călătoriei lor mai departe, acum ca o națiune liberă, era necesar să se procure hrană în mod miraculos pentru hrănirea izraeliților în deșertul Arabiei. Această hrană era numită „mană”, și putea fi găsită în fiecare dimineață a celor șase zile, dar nu în a șaptea zi. Când poporul întrebă pentru ce nu, Moise le răspunse: „Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi”. „Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea”. (Exodul 16:26,30). Aceasta este prima dare de seamă că un popor observa un Sabat săptămânal sau o zi de odihnă. Pentru prima dată Dumnezeu porunci servilor Săi să păzească o zi de Sabat. Aceasta dovedește că izraeliții erau acum sub legământul legii cu Iehova. În decursul celor patruzeci de ani, în timp ce erau în pustie, ei au fost hrăniți cu credincioșie cu această mană miraculoasă.

În luna a treia după părăsirea Egiptului, izraeliții ajunseră la poalele Muntelui Horeb sau Sinai. Acolo, Iehova zise către națiunea nou născută: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur, și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. (Exodul 19:4-6). Izraeliții s-au învoit să păzească legământul. A treia zi, Dumnezeu făcu pe Muntele Sinai o înspăimântătoare demonstrație a puterii și gloriei Sale. Atunci, a chemat El pe Moise sus pe munte și i-a dat legea de bază, cele zece porunci, și de asemenea multe alte legi amănunțite ale legământului. Primele patru din cele zece porunci, avertizau poporul Său de legământ, să nu aibă pe altcineva decât pe Iehova ca Dumnezeu, să nu-și facă idoli și să nu se închine lor, să nu ia numele Său în deșert și să păzească a șaptea zi a fiecărei

săptămâni, sfințind-o ca un Sabat pentru El. Celelalte porunci stabileau cum trebuia să se poarte cum se cade față de semenul lor, îndeosebi față de aceia aflați în legământ cu Dumnezeu.

Moise coborî de pe munte. Ca mijlocitor între Dumnezeu și națiunea lui Israel, el inaugură legământul legii față de izraeliți prin sângele animalelor de jertfă, și stropi atât cartea scrisă a legii, cât și poporul cu sânge. Din nou chemă Iehova pe Moise sus pe munte și-l reținu acolo timp de patruzeci de zile, fără mâncare sau băutură. El a dat lui Moise două table de piatră pe care erau săpate cele zece porunci, precum și o explicație amănunțită a legii. El instrui de asemenea pe Moise ca să instaleze familia lui Aaron ca preoție și întreaga seminție a lui Levi ca servi ai preotului. Mai departe, Moise trebuia să pregătească și să instaleze un tabernacol sfânt, unde puteau fi aduse jertfe și unde se putea face ispășire pentru păcatele întregii națiuni, într-o zi anuală a ispășirii.

În timpul absenței lui Moise de patruzeci de zile, Diavolul a slăbit credința poporului și l-a amăgit să calce cele zece porunci și ridice un vițel de aur pentru închinare. Moise îi surprinse în toiul idolatriei lor nebune, sparse cele două table ale legii în indignarea sa, și porunci apoi ca idolul să fie nimic. Întreaga seminție a lui Levi luă loc de partea lui Iehova în această chestiune și execută trei mii de închinători la idoli. Apoi, Moise se sui din nou pe munte, spre a interveni ca mijlocitor în folosul poporului, pe care Iehova l-a scos din lume pentru numele Său. Astfel, Domnul Dumnezeu renunță să nimicească națiunea lui Israel. Când Moise coborî de astă dată cu o nouă serie de table de piatră, fața lui strălucea de gloria lui Dumnezeu, și el era obligat să-și acopere fața cu un văl, când vorbea cu poporul.

Pregătirea pentru procurarea tuturor lucrurilor necesare pentru tabernacolul de închinare înainta repede. În prima zi a celui de-al doilea an după părăsirea Egiptului, tabernacolul a fost instalat și Moise, ca servul lui Dumnezeu, instală pe Aaron ca mare preot și pe fiii săi ca preoți, iar pe leviți ca ajutoare. Atât legea lui Dumnezeu pentru națiune, cât și toate ceremoniile executate înăuntrul și în legătură cu tabernacolul, erau tipice; adică, ele erau umbre sau pilde ale lucrurilor bune viitoare, care vor fi împărțite omenirii prin marea teocrație a lui Iehova, de către Sămânța făgăduinței. (Coloseni 2:16,17; Evrei 10:1). De aceea este necesar pentru creștini ca să studieze și să dea atenție acestor lucruri scrise odinioară.

CAPITOLUL XVI

FORMAREA CĂRȚII LIBERTĂȚII

„Scrie lucrul acesta într-o carte ca să se păstreze aducerea aminte, și spune lui Iosua că voi șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri”. Așa porunci Iehova Dumnezeu lui Moise, după biruința pe care a dat-o Dumnezeu căpitanului Iosua asupra amaleciților atacatori, o biruință care întări mai mult pe izraeliți în libertatea lor pe care o câștigă de sub autoritarul Egipt. – Exodul 17:14, A.R.V.

„Scrie-ți aceste, cuvinte, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel”. Astfel porunci Iehova Dumnezeu din nou lui Moise, când acesta era cu Dumnezeu pe Muntele Sinai și Dumnezeu i-a predat legile, poruncile și ordinele sfântului Său legământ cu națiunea lui Israel. - Exodul 34:27.

Când Atotînțeleptul Dumnezeu a dat asemenea poruncă de a se scrie, El avea în vedere vremurile pline de nedumerire din zilele noastre, când omenirea amărâtă duce lipsă de conducere adevărată și de o speranță sănătoasă. „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”. (Romani 15:4). Cu privire la întâmplările din cariera poporului de legământ al lui Dumnezeu, este declarat sub inspirație: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde (sau icoane) și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. - 1Corinteni 10:11.

Scrierea cărții libertății, a cărții adevărului, a Bibliei, nu a fost lăsată la latitudinea vreunor istorici lumești. Ea a fost scrisă la porunca lui Iehova Dumnezeu dată servitorilor Săi devotați, care erau oameni liberi ai lui Dumnezeu și supuși conducerii Sale. Moise este primul, conform înregistrării, care primi porunca divină să scrie o dare de seamă sacră despre scopurile lui Dumnezeu și despre faptele Sale.

Atotputernicul Dumnezeu cunoaște formația și slăbiciunea memoriei, și cunoaște de asemenea și scopul Diavolului de a nimici darea de seamă, a o strica și a o șterge din mințile oamenilor. De aceea, Dumnezeu nu a lăsat ca educația poporului să fie supusă procesului tradiției și puterii preoțimii religioase, ci a făcut ca o credincioasă dare de seamă să fie scrisă, pentru a fi citită și consultată, pentru ca faptele și învățăturile adevărate să poată fi cercetate. Deoarece Dumnezeu a poruncit ca darea de seamă să fie scrisă în mod expres pentru aceia care duc lipsă de informație vitală în acest timp de cea mai rea criză a națiunilor la sfârșitul lumii, Atotputernicul Dumnezeu va păzi Sfintele Scripturi și va avea grijă ca ele să fie păstrate până la timpul necesar, în fața tuturor eforturilor celor ce urăsc libertatea de a le nimici și de a ține omenirea în ignoranță. „Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie”. - 1Petru 1:25; Isaia 40:8.

Prima mențiune despre o carte este făcută la Geneza 5:1, care declară: „Iată cartea neamurilor lui Adam”. Dacă dări de seamă au fost scrise și păstrate până în acest trecut îndepărtat nu este arătat, întrucât prima scriere și citire este menționată pe vremea lui Moise, când Dumnezeu îl autoriză să scrie. Este prin urmare rațional că de la Adam până la Moise darea de seamă a fost transmisă mai departe prin tradiție orală, din generație în generație. Dovadă în acest scop este declarația lui Dumnezeu despre Avraam: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit”. - Geneza 18:19.

Avraam putea să învețe faptele în mod direct de la Sem, fiul lui Noe, întrucât viața lui Sem și cea a lui Avraam erau suprapuse timp de 150 de ani. Sem putea să adune informații de la strămoșul său Metusala, care muri în anul potopului, când Sem era în vârstă de 98 de ani. În schimb, Metusala avusese mult timp să strângă material de documentare, direct până înapoi la crearea omului; pentru că viața lui Adam se suprapunea cu aceea a lui Metusala timp de 243 de ani. Faptele astfel transmise mai departe, de la Adam până la Metusala, apoi până la Sem și după aceea până la Avraam, acest „prieten al lui Dumnezeu”, putea să le treacă direct nepotului său Iacov, pe care el l-a cunoscut timp de 15 ani. Iacov putea să transmită credincioasa dare de seamă fiului său Levi, strămoșul lui Moise, sau chiar fiului lui Levi, Chehat. Chehat, levitul, putea să comunice faptele din cartea Genezei fiului său Amram. Deși Chehat a trăit 133 de ani, totuși el a murit înaintea nașterii nepotului său Moise. Amram a trăit 137 de ani în Egipt, și fiul său Moise s-a născut cu 80 de ani înainte ca Iehova să elibereze pe izraeliți din Egipt.

Atotputernicul Dumnezeu, în care nu este minciună, a avut grijă ca darea de seamă orală, sau tradiția, să fie memorată în mod corect și să treacă mai departe prin linia bărbaților amintiți mai sus. Aceasta a făcut-o Dumnezeu prin spiritul sau forța Sa nevăzută. Acesta este „spiritul adevărului”, care lucrează pentru ca noi să avem „Mângâierea Scripturilor”. Isus zise în legătură cu „spiritul adevărului”, „mângâietorul”, și despre ajutorul pe care acesta îl dă memoriei: „Dar Mângâietorul, adică spiritul sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus”. - Ioan 14:17,26, *Emphatic Diaglott*.

Noe, Avraam, Isaac și Moise erau profeți. Cât despre înrâurirea puterii sau spiritului nevăzut al lui Dumnezeu asupra lor, pentru a duce mai departe o dare de seamă corectă, este scris: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt”. (2 Petru 1:21, A.R.V.). Cel târziu cu Moise, Dumnezeu puse capăt tradiției orale, când porunci lui Moise să scrie. De aceea, cu Moise începe formarea Bibliei scrise. Moise scrise partea sa din Biblie în limba pe care Dumnezeu i-a arătat-o. Aceasta era limba ebraică. - Exodul 24:12; 31:18.

Moise scrise primele cinci cărți ale Bibliei. Acestea au compus la început o singură carte, dar aceasta fără îndoială a fost despărțită în cinci volume, spre a o face suluri ușor de mănuit. Cartea Genezei singură poate fi făcută un sul de cel puțin 9 metri. Aceste scrieri au fost numite „cartea legii lui Moise”. (Iosua 1:8; 8:31-35). Iosua scrise cartea care îi poartă numele. (Iosua 24:26). Dumnezeu, prin puterea sau spiritul Său al inspirației, lăsa și pe alți servi ai Săi să scrie, astfel ca David, Solomon, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Habacuc, Naum și Ezra. (vezi 2 Cronici 35:4; 26:22; Ieremia 36:2,27; 51:60; Ezechiel 37:16; Habacuc 2:2; Naum 1:1; Ezra 4:8; 7:11,12,21). La 1Regi 14:19,29 un alt scriitor menționează cartea cronicilor, în timp ce la 1Cronici 29:29, scriitorul menționează cartea lui Samuel. La 2Cronici 16:11; 32:32 sunt menționate cartea Regilor și viziunea

lui Isaia, arătând astfel că acele cărți existau în acea vreme. Daniel scrie în anul 538 înainte de Cristos: „Eu, Daniel, am văzut din cărți numărul anilor, despre care vorbise Domnul către proorocul Ieremia”. Cinci ani mai târziu, îngerul lui Iehova zise lui Daniel: „Dar vreau să-ți fac de cunoscut ce este scris în cartea adevărului”. (Daniel 9:2; 10:21). Aceasta dovedește că pe vremea lui Daniel exista o colecție a cărților Scripturilor inspirate.

Din zilele lui David mai ales, sunt menționați scriitori care erau preoți și leviți. (2Samuel 8:17; 20:25). După Daniel, scriitorul Ezra, preotul, a ajuns însemnat. (Ezra 7:1,6,10-12). Fără îndoială că din timpul lui Ezra încoace, multiplicarea prin copiere a sfintelor cărți inspirate a crescut în mare măsură. Pentru ce? Deoarece izraeliții sau evreii se împrăștiaseră atunci prin multe țări și și-au clădit sinagogi spre a auzi și a studia cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, copiile erau necesare pentru fiecare sinagogă. Astfel, când Isus a intrat într-o sinagogă în Nazaret și I s-a cerut să predice, I s-a putut da cartea sau sulul profeției lui Isaia ca să citească. (Luca 4:17). Mai târziu, apostolul Său Iacov explică despre această răspândire de copii ale cuvântului lui Dumnezeu, zicând: „Căci, încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care îl propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat”. (Fapte 15:21). Ucenicii lui Isus îi citau din profeția lui Maleahi cu privire la venirea unui Ilie, și Isus recunoscuse inspirația profeției lui Maleahi, zicând: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile”. (Matei 17:10-13). Aceasta dovedește că și cartea profeției lui Maleahi, ultima carte a Scripturilor Ebraice a Bibliei, exista pe vremea lui Isus și canonul (sau colecția de cărți inspirate) în ebraică era atunci complet, de la Geneza, prin Cronici, și până la Maleahi, inclusiv.

Asemenea cărți canonice erau desfășurate în mod public pentru referință, pe mesele bibliotecii preoților sau scriitorilor evrei. Alte cărți, care nu erau inspirate și de aceea nu erau de la Dumnezeu, deci nu corespundeau cu adevărul, erau ascunse din fața publicului. Prin urmare, ele au fost numite „apocrife”, ceea ce înseamnă „ascunse”, deoarece sunt neautentice, false, nu sunt inspirate de Dumnezeu în mod natural. Cărțile apocrife nu sunt cuprinse până în zilele noastre în canonul ebraic. Nicăieri în Biblie, însăși Scripturile canonice ebraice nu sunt numite „Vechiul Testament”. Este foarte greșit că oamenii le desemnează ca atare și le despart de scripturile care au fost scrise mai târziu, după Cristos, în grecește și numesc aceste Scripturi grecești „Noul Testament”. În Scripturile ebraice un nou testament sau legământ este atât prezis, cât și preumbrit, dar acest testament nu se referă la colecția Scripturilor grecești, scrise de către scriitori creștini. (Ieremia 31:31-33; 2Corinteni 3:6-15; Evrei 8:5-13; 10:16,17). Întreaga Biblie a Scripturilor Ebraice și Grecești, de la Geneza și până la Apocalipsa, este o singură carte de la un singur Autor, Dumnezeu, și nu două „testamente”.

Despărțirea neautorizată a Bibliei în „testamente” a dus la eroarea religioasă că Vechiul Testament a fost împlinit și tot ce este necesar pentru creștini este să citească Noul Testament. Prin această eroare, Diavolul a ținut pe mulți care se numesc „creștini”, în robia ignoranței și a orbiei spirituale.

Religionistii, care sprijină tradițiile oamenilor și pun înșelăciunea preoților înaintea cuvântului scris al lui Dumnezeu, se apără întrucât spun că Isus Cristos nu a dat nici o poruncă ucenicilor Săi să scrie, și de aceea o Biblie scrisă nu este necesară sau indispensabilă. De aceea s-ar pretinde că apostolii lui Isus nu ar fi scris sub inspirația lui Dumnezeu. Deoarece ei, cu toate acestea, au scris sub inspirație, atunci aceasta s-a întâmplat la porunca Sa. Iehova Dumnezeu nu le lăsa să fie transmise mai departe prin tradiție orală, ci porunci ca astfel de adevăruri dătătoare de viață, pentru a fi păstrate îngrijit, să fie încredințate spre a fi scrise. În mod rezonabil, prin urmare, El nu lăsa ca faptele împlinirii acestor felurite icoane, umbre și profeții, prin Isus și apostolii Săi, să depindă simplu de tradiția orală, supusă amăgirii preoțești. El a dorit de asemenea ca astfel de fapte și adevăruri nou descoperite să fie păstrate în scris. „Pentru că Eu, Iehova, nu Mă schimb”. - Maleahi 3:6, A.R.V.

Întrucât Iehova a poruncit scrierea Scripturilor Ebraice canonice, astfel porunci El scrierea Sfintelor Scripturi în greacă prin apostolii și ucenicii lui Isus Cristos. Apostolul Petru scrisese două epistole și a dat ca motiv aceasta: „îmi voi da osteneala dar, ca și după moartea mea să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri”. (2Petru 1:15). El vorbea despre scrierile apostolului Pavel cu aprobare, zicând: „Cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vă vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre

pierzarea lor”. (2Petru 3:15,16). Când apostolul Ioan era bătrân, supraviețuind tuturor celorlalți apostoli, Domnul Isus Cristos i se arată într-o viziune și de douăsprezece ori i-a poruncit să scrie. „Ceea ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia”. Și apostolul zice în introducerea acestei cărți a Apocalipsei: „Ferice de cine citește”. - Apocalipsa 1:3. (vezi Apocalipsa 1:11,19; 2:1,8,12,18; 3:1,7,14 ; 14:13; 19:9; 21:5).

Cu Ioan, scrierea cărților inspirate sau canonice ale Scripturilor în grecește s-a terminat. Prin aceasta, canonul (Scripturile autoritare) era încheiat, nu numai acela al Scripturilor Grecești, ci de asemenea și acela al întregii Biblii. Mai întâi, cele șaiszeci și șase de cărți erau scrise pe suluri de piele fină sau pe papirus. Fiind scrise de mână și nu tipărite cu litere de tipar, aceste copii sunt numite manuscrise, ceea ce înseamnă scris de mână. Nici una dintre scrierile originale autografe ale acestor scriitori inspirați de Dumnezeu nu mai există astăzi, dar Marele Autor al „scripturilor adevărului” a lăsat să se facă copii în strânsă armonie cu originalele. Evreii sau iudeii au avut cea mai mare grijă la copierea și păstrarea Scripturilor Ebraice. Copii fidele după acestea au rămas până în zilele noastre, deși cruciadele și Inchiziția Romano-catolică au nimic și au făcut să fie nimicite nenumărate copii din cuvântul lui Dumnezeu în ebraică. Zadarnic asemenea efort! „În adevăr, poporul este ca iarba: Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac”, cu toată furia religioasă de a-l nimici. - Isaia 40:7,8.

Nu numai că au fost făcute multe copii din scrierile grecești ale apostolilor și ucenicilor inspirați ai lui Cristos, ci de asemenea multe traduceri de ale acestora au fost făcute în alte limbi, în armonie cu porunca lui Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile,... învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit”. „Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Matei 28:19,20; Fapte 1:8). Zece zile mai târziu, în ziua de Rusalii, ucenicii au fost unși cu spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu și erau în măsură să vorbească în multe limbi străine. Mulți din aceia care acceptară creștinismul atunci, erau evrei care vorbeau grecește. (Fapte 2:1-11; 6:1). La scurt timp după aceea, ucenicul Filip predică evanghelia unui prozelit evreu, care era un Etiopian, și-l botează. (Fapte 8:26-39). Traducerile Sfintelor Scripturi din ebraică și greacă în aceste limbi diferite, sunt numite versiuni. Facerea de copii manuscrise după Scripturile din limba originală, precum și versiuni sau traduceri ale lor, a continuat până pe la mijlocul veacului al XV-lea, când a fost inventat tiparul cu litere mișcătoare.

Astăzi, numărul de manuscrise al Scripturilor Grecești, care au fost scrise după Cristos, este de peste 4.000 în greaca originală. În afară de aceasta există cel puțin 8.000 de copii manuscrise ale traducerii *Latina Vulgata*. Sunt de asemenea cam o mie de manuscrise existente ale primelor versiuni, în etiopiană, armeană, siriană, coptă, gotică, persană și altele. De aceea, se poate spune cu siguranță că există acum 12.000 de copii manuscrise ale Scripturilor scrise de către apostolii și ucenicii lui Cristos, din care, cu toate acestea, nu se găsesc două exemplare exact la fel. (Pentru documentare la acest capitol, vezi *Criticismul textual al Noului Testament*, de Sir Frederic G. Kenyon, K.C.B., F.B.A.).

Creștinii erau cei dintâi care s-au specializat în compunerea manuscriselor în formă de carte, cu pagini și scoarțe, asemenea acestei cărți pe care o țineți în mână, și nu în suluri. O asemenea carte manuscris este numită *codex*. În ultima jumătate a veacului al patrulea după Cristos a fost scris un asemenea codex, și care astăzi este cunoscut ca Manuscrisul Vatican No. 1209. Dovada este că el a fost scris în Egipt. În decursul timpului, el și-a găsit calea lui spre biblioteca Vaticanului, la Roma, unde pentru prima dată apare în catalogul cărților bibliotecii în anul 1481. În original conține, - în greacă, nu în latină - întreaga Biblie, dar a pierdut părți din ea, inclusiv ultima carte, Apocalipsa ori Descoperirea. El nu a conținut vreodată neautenticele cărți ale Macabeilor. El are trei coloane pe pagină.

Vaticanul refuză mult timp cercetătorilor Bibliiei, de exemplu contelui Tischendorf, o scurtă privire a acestui Manuscris Vatican No. 1209. În cele din urmă, în 1868, autoritățile papale au scos o ediție a așa-numitului „Nou Testament”, parte din Manuscris, care a fost urmată în anii următori de volume conținând așa-numitul „Vechi Testament”. În anul 1889 -1890, toate publicațiile de până aici au fost sprijinite printr-o copie facsimilă a întregului manuscris original.

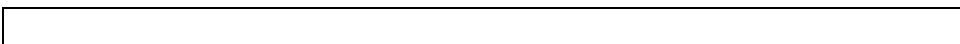
Facsimilul textului biblic grecesc al lui Novum Testamentum E. Codice Vaticano 1209 (pagina 1441 a manuscrisului original) de la 1 Ioan 4:13 până la 1 Ioan 5:16 .

Al doilea în însemnătate, după Manuscrisul Vatican No. 1209, urmează altul, scris în veacul al IV-lea, Manuscrisul Sinaitic. A fost găsit în mănăstirea greco-catolică de la muntele Sinai în Arabia, de către Contele Tisendorf, în 1859, și este acum, de la 1933, în Muzeul Britanic în Londra. Acesta este în greacă, și conține întreaga Biblie, din care „Noul Testament” este în mod practic complet, inclusiv Apocalipsa ori Descoperirea, patru coloane pe o pagină.

Următorul manuscris în însemnătate este Manuscrisul Alexandrinian, scris în veacul al cincilea, în Egipt. Prin patriarhul greco-catolic Ciril Lucar, care l-a adus din Alexandria la Constantinopol (Istanbul) în 1621, el a fost prezentat Regelui James I (Iacob) al Angliei, monarhul care a făcut să se formeze Versiunea Regele Iacob (*King James Version*) a Bibliei englezești. Manuscrisul a fost primit în realitate de către Regele Carol I în 1627, deoarece Regele Iacob murise înainte de predarea darului. Se păstrează în Muzeul Britanic. El conținea altădată întreaga Biblie în greacă.

În anul 382 d.C., Eusebiu Ieronim începu revizia sa a vechii versiuni *Latine* a Bibliei. El încercă prima dată să traducă din textul original Grecesc și din Versiunea Greacă *Septuaginta*, dar, în cele din urmă, se întoarse și la textul original ebraic. Versiunea Latină pe care o formase Ieronim, și care a fost revizuită de atunci, este numită „*Latina Vulgata*”. Când a fost inventat tiparul, în veacul al XV-lea, această Biblie Latină a fost aceea care a fost încredințată presei prima dată, la Mainz, în Germania, în anul 1456, apărând în ediția lui Gutenberg, cunoscută ca „*Biblia Mazarin*”.

John Wycliffe a fost cel care a tradus prima dată Biblia în engleză, în anii 1382-1384. Aceasta era scrisă de mână. Prima Biblie engleză completă tipărită vreodată a fost cea de Myles Coverdale, în anul 1535, care cuprindea lucrarea făcută până atunci de Wiliam Tyndale, pe atunci în închisoare așteptând să fie executat de către Inchiziția Romano-Catolică. Alte traduceri ale Bibliei în engleză urmară, dar aceea care s-a dovedit cea mai populară este Versiunea *King James*, sau Versiunea Autorizată, publicată în 1611. Versiunea Catolică *Douay*, în engleză, a fost completată și publicată prima dată în anul 1610.

Facsimilul textului biblic grecesc al lui Codex Alexandrinus (pagina 145 a manuscrisului original) de la 1Timotei 3:14 până la 1Timotei 5:13.

Multă cercetare și criticism savant al manuscriselor originale grecești ale Bibliei au fost întreprinse în veacurile care urmară, pentru a se ajunge la textul just sau exact, așa cum l-au scris apostolii și colaboratorii lor. În anul 1774, J. J. Griesbach, renumit în criticismul textual, edita primele sale trei ediții ale „Noului Testament” grecesc. Griesbach porni de la concluzia că cele mai vechi manuscrise sunt cele mai exacte și mai corecte în textul lor, după cum era cunoscut pe atunci Manuscrisul Alexandrinian.

Devreme, pe la începutul veacului al XIX-lea, începură să se întemeieze Societățile de Biblie engleze: Societatea de Biblie Britanică și Străină și Societatea de Biblie Newyorkeză în 1804, Societatea de Biblie Philadelphiană în 1808 și Societatea de Biblie Americană în 1816. În 1884, Watch Tower Bible and Tract Society (Societatea de Biblie și Tratate Turnul de Veghere) a fost legal înregistrată, dar revista *The Watchtower (Turnul de veghere, în engleză)* fusese deja publicată începând din iulie 1879. Societatea Watch Tower de asemenea a distribuit Biblii și un ajutor biblic intitulat „*The Emphatic Diaglott*”, de Benjamin Wilson, de la care s-au cumpărat mai târziu matricele și dreptul de editare a *Diaglott*-ului.

Diaglott-ul conține textul grecesc original, de la evanghelia după Matei până la Apocalipsa, care este în conformitate cu textul revizuit sau recenzat de către dr. J. J. Griesbach. Rândurile grecești sunt intercalate cu acelea ale traducerii englezești, urmând textul grecesc cuvânt cu cuvânt. La dreapta acesteia, există o coloană care conține o nouă traducere cu semne de accentuare, într-o engleză curgătoare. (Vezi pagina 40 a acestei cărți). Această traducere engleză accentuată, de autorul lui *The Emphatic Diaglott*, nu urmează în mod strict sau exclusiv textul grecesc al dr. Griesbach, ci urmează mai degrabă textul mai vechi al Manuscrisului Vatican No. 1209, cel mai

vechi și mai valoros manuscris în existență și care nu fusese publicat pe vremea dr. Griesbach. Unde Manuscrisul Vatican No. 1209 are lipsuri, Diaglott-ul urmează manuscrisul Vatican No.1160 și cel Alexandrinian. În 1942, ediția Watchtower a Bibliei începu să fie publicată (în engleză). Această ediție este favorita Versiune *King James* a Bibliei neschimbată, dar cu ajutoare speciale pentru studenți.

Din darea de seamă de mai sus, pretenția defăimătoare a religioniștilor este dovedită a fi nefondată și nebună, anume: „Dacă nu era organizația religioasă Romano-Catolică, creștinii nu ar avea astăzi Biblia, pentru că organizația Romano-Catolică a fost făcută de Dumnezeu depozitara adevărului și păstrătoarea lui.” Asemenea pretenție închipuită nu numai că stă în contradicție cu faptele, dar ia onoarea de la Dumnezeu, care este Autorul Sfintei Biblie și care nu depinde de nici un om sau grup de oameni pentru a fi păstrată. El a păstrat cuvântul Său scris și a făcut ca el să fie răspândit în toată lumea în ciuda opoziției și a eforturilor nimicitoare ale tuturor religioniștilor.

CAPITOLUL XVII

O TEOCRAȚIE REGALĂ

Vreme de patruzeci de ani conduse Iehova Dumnezeu, prin Moise, pe copiii lui Israel prin pustie. În ultimul an al călătoriei, El îi aduse în câmpiile Moabului, față în față cu cetatea Ierihon, în țara făgăduită. Domnul numi pe credinciosul serv al lui Moise, pe Iosua, spre a fi succesorul lui. Moise acordă o binecuvântare inspirată celor douăsprezece seminții ale lui Israel și apoi se urcă pe vârful Muntelui Nebo, pentru a muri. Sus, pe vârful muntelui, Dumnezeu îi permise să privească întreaga țară a promisiunii. Apoi Moise muri și Dumnezeu îl îngropă, dar nimeni nu știe unde și cum a dispus Dumnezeu de trupul lui Moise. Pe vremea aceea s-a întâmplat ceea ce se spune la Iuda 9: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva Diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre”.

Moise nu s-a dus în cer. Scena schimbării la față, care avu loc pe vârful unui munte cu cincisprezece veacuri mai târziu, și în care Moise și Ilie au fost văzuți într-o vedenie, nu dovedește că Moise era viu și în cer. (Matei 17:1-9). Cuvintele lui Isus trebuie să fie primite ca adevărate, când zice: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului”. Apariția lui Moise cu Isus în vedenia schimbării la față, numai a mărturisit că Isus Cristos este un profet mai mare atât decât Moise, precum și decât Ilie, după cum spusese Moise pe acele câmpii ale Moabului, nu cu multe zile înainte de moartea sa: „Iehova, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronomul 18:15-19, A.R.V.). Apostolul Petru era cu Isus la schimbarea la față și mai târziu confirmă acest adevăr că Isus este Mai Marele Moise. - Fapte 3:20- 23.

Printr-o minune a lui Iehova, puhoiul apelor râului Iordan se despărțiră, și astfel Iosua conduse pe izraeliți peste albia uscată a râului năvălitor, și atunci cucerirea țării promise începu. Iehova promise strămoșilor lor că le va da țara. Acum, El porunci națiunii Sale alese ca să nimicească pe canaanii blestemați din țară și să desființeze religia lor, altfel religia s-ar dovedi o cursă pentru ei. Dumnezeu condamnase la moarte pe acei închinători la demoni, și El făcu pe izraeliți executorii sentințelor Sale, „după chipul lui Dumnezeu”. Războiul pe care izraeliții l-au purtat împotriva canaanienilor, era purtat la porunca Marelui Teocrat, Iehova. Acesta era un război teocratic și drept, pentru curățirea țării pe care o murdăriseră prin faptele idolatrice și sângeroase, făcute în numele religiei. Dumnezeu era cu izraeliții în acest război și a făcut minuni pentru biruința poporului Său și pentru nimicirea dușmanilor.

La sfârșitul celor șase ani de război continuu, națiunile păgâne încă nu fuseseră complet înlăturate din țara făgăduită; totuși, împărțirea țării între semințiile lui Israel începu. Semințiile continuau să fie credincioase Dumnezeului lui Israel, în decursul vieții lui Iosua și a bătrânilor poporului care i-au supraviețuit, și ele au fost binecuvântate, după cum este scris: „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Iehova, poporul pe care Și-l alege El de moștenire!” (Psalmii 33:12, A.R.V.). Numele lui Iosua înseamnă „Iehova mântuiește”. Versiunea greacă a Bibliei redă numele

„Iosua” ca „Isus”. (Fapte 7:45; Evrei 4:8). În credincioasa conducere a lui Israel și în biruințele pe care el le-a câștigat prin credința în Dumnezeu asupra națiunilor păgâne din Canaan, Iosua era un tip sau icoană profetică a lui Isus Cristos, Sămânța care va zdrobi capul Șarpelui. La ultima sa întâlnire cu poporul lui Israel, înainte de moartea sa, Iosua îi îndemnă să păzească legământul cu Dumnezeu și să i se închine Lui, Cel care i-a făcut o națiune liberă. Iosua i-a invitat să hotărască între religie și între adevărul și viul Dumnezeu, zicând: „Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți lui Iehova, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoritilor, în a căror țară locuiți; cât despre mine, eu și casa mea vom sluji lui Iehova”. (Iosua 24:15, A.R.V.). Cineva tăgădui că Iosua era un martor al lui Iehova?

O împrejurare mai rămăsese încă după vremea lui Iosua, care primejdui menținerea lui Israel ca o națiune liberă: aceea era prezența canaanitilor în unele părți ale țării, care scăpaseră de a fi nimicite împreună cu religia lor. Asemenea religie s-a dovedit a fi păcatul ce împresoară, împotriva căruia este dat avertismentul acelora care trebuie să fie liberi și neîmpiedicați în cursa pentru viața veșnică: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne împresoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea ce ne stă înainte”. (Evrei 12:1). Șarpele cel vechi stătea la pândă pimprijur, pentru a amăgi cu religia în mod continuu națiunea aleasă, prin care trebuia să vină Sămânța regală.

De mai multe ori, izraeliții deveniră nepăsători și neglijenți și uitară închinarea și serviciul lor lui Iehova. Ei căzură victime religiei. De câte ori națiunea rupse legământul cu El, Iehova îi vându în mâinile dușmanilor păgâni, la ai căror dumnezei-demoni izraeliții începuseră să se închine. Când poporul Său striga la El în strâmtorarea lui și se întorcea de la demonism căutându-L, atunci Iehova le ridica judecători ca să-i elibereze de dușmani și de cursa religiei. Această perioadă a judecătorilor văzu ridicarea și isprăvile credinței unor astfel de martori ai lui Iehova ca Ehud, Barac și Debora, Ghedeon, Iefta, Samson și profetul Samuel. (Evrei 11:32-34). Darea de seamă în cartea Judecătorilor încheie cu această declarație: „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea”. - Judecători 21:25.

Apoi, izraeliții doriră să imite națiunile păgâne care erau în jurul lor, și veniră la judecător, profetul Samuel, și-i cerură să le pună un rege peste ei, care să-i conducă și să-i guverneze în mod vizibil. Ei ignorară că Iehova era Regele lor teocratic nevăzut și că El nu i-ar fi părăsit dacă ei nu ar fi încetat să I se închine Lui. Samuel era indignat și se rugă lui Dumnezeu. Și Iehova zise lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei”. - 1Samuel 8:7,8, A.R.V.

La cererea insistență a poporului, Dumnezeu desemnă pe Saul din seminția lui Benjamin să le fie rege, și Saul a fost uns cu untdelemn pe cap pentru acest serviciu regal. Saul ajunsese astfel unsul lui Iehova. (1Samuel 10:1; 12:3,5). În ebraică, numele pentru „cel uns” este „Mesia”; dar Regele Saul începu să meargă pe o cale arbitrară și să lucreze în neascultare față de Dumnezeu. Samuel îi spuse că lucruse nebunește. „DOMNUL ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui. DOMNUL Și-a ales un om după inima Lui, și DOMNUL l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său”. (1Samuel 13:13,14). Acel om se dovedi a fi David, care s-a născut la zece ani după începerea domniei lui Saul. Când David era încă un tânăr păstor, Dumnezeu trimise pe profetul Său Samuel ca să ungă pe David în mod neoficial ca rege desemnat de Dumnezeu. Prin aceasta David, din seminția lui Iuda, deveni „unsul” Domnului. El se dovedi a fi o icoană a viitorului Mesia, „Leul din seminția lui Iuda”. Întrucât David învinse uriașul filistean Goliat numai cu o praștie și cu o piatră, Dumnezeu îl ridică în ochii poporului și Regele Saul îl făcu o căpetenie a armatei sale.

Spiritul Domnului nu se odihnea mai mult peste Saul și Diavolul deșteptă în el spiritul geloziei împotriva lui David. Diavolul îndemnă pe Saul să persecute pe David și încercă să-l nimicească pentru ca să împiedice Sămânța promisă de a veni prin linia lui David. Dar Iehova eliberă pe unsul Său de persecuția lui Saul. Pus față în față cu dezastrul ce-l aștepta din partea armatei filistene, Saul, în cele din urmă, vizită vrăjitoarea din Endor, și după aceea în scurt timp Dumnezeu permise ca Saul să fie ucis, deoarece în mod neascultător cedase demonismului.

David ajunsese atunci Rege al lui Israel și a fost uns pentru serviciu la Hebron, în seminția lui Iuda. El a domnit timp de patruzeci de ani. De mai multe ori a fost el înșelat de către Diavol și a avut de suferit pentru aceasta, dar inima sa rămase totdeauna credincioasă lui Iehova, căruia el se închina, și s-a căit și a fost restatornicit în favoarea lui Dumnezeu. La începutul domniei sale peste cele douăsprezece seminții, iebusiții păgâni încă mai ocupau o parte din orașul Ierusalim, mai cu seamă Muntele Sionului și fortăreața acestuia. David conduse armatele sale împotriva lui și smulse Sionul din mâinile păgânilor, stabilindu-și după aceea tronul său acolo. În acest mod Ierusalimul ajunsese orașul capitală a lui Israel, mai ales muntele acestuia, numit „Sion”. Deoarece David preumbrea pe Mesia, pe Regele uns al lui Iehova ce avea să vină, Sionul ajunsese un tip al organizației principale a lui Iehova sub Regele Său mesianic. De aceea, organizațiunea principală a lui Dumnezeu sau Guvernul teocratic prin Mesia, este numit „Sion” în profeția biblică.

Atunci, filistenii încercară să răstoarne pe David, dar Iehova dădu lui David două biruințe minunate asupra lor, la Muntele Perașim și la Gabaon. Și David compuse un psalm sub inspirația lui Dumnezeu și scris: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună, împotriva lui Iehova și împotriva unsului Său... Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuși, Eu am uns pe împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt... Iehova Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut”. (Psalmii 2:1-7, A.R.V.). Deși acest psalm se bazează pe faptele istorice de atunci, el este totuși o profeție care se aplică la Mesia, la Cristos Isus, de la anul 1914 d.C., și de aceea la acest timp. Profeția avusese o împlinire parțială sau în mic la venirea lui Mesia sau Cristos cu nouăsprezece sute ani înainte. (Fapte 4:24-28). Ea trebuie să aibă o împlinire completă sau finală în zilele noastre. (Apocalipsa 11:15-18). În textul grecesc al Bibliei, cuvântul „Cristos” stă în loc de „Mesia”. - Ioan 1:41.

David era zelos să încurajeze adevărata închinare a Domnitorului său teocratic nevăzut. Datorită unei biruințe a Filistenilor asupra lui Israel cam cu șaptezeci de ani înainte, chivotul sfânt de aur al tabernacolului de închinare fusese îndepărtat din Sfânta Sfintelor tabernacolului și a fost găzduit în casa unui levit la Chiriatiarim. Regele David ridică un cort special pentru chivot pe Muntele Sion și se îngrijea ca să fie transportat și așezat acolo. Astfel, închinarea lui Iehova, ajunsese să fie în mod nedespărțit legată cu cetatea principală Sion. La timpul instalării sfântului chivot pe muntele Sionului, care acum deveni „muntele lui Iehova” și „sfântul Său locaș”, Regele David cânta psalmi și zicea: „Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul! Să se spună printre neamuri că IEHOVA DOMNEȘTE. Să chiuie copacii din pădure înaintea lui Iehova! Căci El vine să judece pământul”. (1Cronici 16:31, 33, A.R.V.). Aici se prezintă, în cele din urmă, Teocrația regală tipică, în credincioasa asemănare a viitorului Guvern teocratic prin Mesia. Iehova, reprezentat prin sfântul chivot, domnea pe Sion și Regele Său uns, David, al cărui nume înseamnă „iubit”, ședea pe „tronul tipic al lui Iehova”. - 1Cronici 29:23, A.R.V.

În decursul timpului, inima lui David era mișcată ca să clădească o casă solidă, palat sau templu pentru chivotul Domnului și pentru serviciul preoților Săi, precum și pentru leviți. Atunci, Domnul trimise pe profetul Său Nathan și încunoștință pe David că un asemenea privilegiu era rezervat fiului Său, dat fiindcă David era un om al războiului și al vărsării de sânge. În același timp, cu toate acestea, Iehova Dumnezeu a încheiat un legământ cu David. Acesta era un legământ pentru împărăție. Prin el, Dumnezeu promise că împărăția va continua prin linia lui David: „Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea ta, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie”. (2Samuel 7:1-16). Acest legământ pentru împărăție garanta că Sămânța regală, Mesia sau Cristos, va veni din casa sau prin linia lui David și că Iehova îi va da Lui Guvernul teocratic. Prin urmare, Mesia sau Cristos urma să se numească „Fiul lui David”. - Matei 1:1.

Rămânând în cadrul legământului pentru împărăție, lui David i-a urmat la tron fiul său Solomon, al cărui nume înseamnă „pașnic”. David fiind bătrân și dușmanii încercând să împiedice domnia lui Solomon, Solomon a fost pus pe tron înaintea morții tatălui său. În anul al patrulea după ce fusese uns să domnească, Solomon începu zidirea templului, pentru care tatăl făcuse mari pregătiri. (1Regi 6:1). Acestea erau întâmplări tipice ale viitorului. Ele corespund cu istoria lui Cristos, Mesia. În anul al patrulea, sau trei ani și jumătate după ce fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu la râul Iordan, Cristos veni la templul din Ierusalim și se prezentă pe Sine atât ca Rege, cât și ca Piatră de temelie, pe care trebuia să se clădească marele templu spiritual al lui Iehova Dumnezeu. Cu privire la Sine

însuși, unsul Isus zicea: „Iată că aici este Unul mai mare decât Solomon”. Prin aceasta, El dovedea că Solomon era un tip al lui Mesia, care zidește adevăratul templu din pietre vii. - Matei 12:42; 1Petru 2:4- 9.

Șapte ani a consacrat Solomon la clădirea templului pe Muntele Moria la Ierusalim. Când chivotul era adus de pe Muntele Sion și pus înăuntrul Sfintei Sfințelor templului, și preoții și leviții erau instalați în serviciile lor, slava lui Iehova Dumnezeu umplu templul înaintea ochilor întregului popor care se afla acolo. În chivotul legământului nu se afla nimic altceva afară de cele două table de piatră, pe care erau săpate poruncile lui Dumnezeu și pe care Moise le pusese în chivot la Muntele Horeb. (1Regi 8:9-21). Astfel își desfășură acum, pentru o vreme, tipica Teocrație a Dumnezeului Celui Prea înalt cea mai mare slavă a sa. Oameni din toată lumea veneau să se închine la Templul Său și să audă înțelepciunea lui Solomon. Cu privire la binefacerile generale ale pașnicei sale domnii, astfel ca libertate de teamă și lipsă, este scris: „Iuda și Israel erau în număr foarte mare, ca nisipul de pe țărmul mării. Ei mâncau, beau și se veseleau. Solomon mai stăpânea și toate împărățiile de la Râu, până la țara Filistenilor și până la hotarul Egiptului,... și Iuda și Israel locuiau în siguranță, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, de la Dan până la Beer-Șeba, în tot timpul lui Solomon”. (1Regi 4:20-25). Aceasta este o icoană profetică a stărilor Lumii Noi sub domnia lui Cristos.

Când Solomon îmbătrânise, Satan Diavolul îl încurcă în seducătorul păcat al religiei. Regele înțelept de altădată căzu în idolatrie și muri sub dezaprobarea divină, în anul 997 î. C. După domnia sa de patruzeci de ani, națiunea celor douăsprezece seminții se dezbină în două, împărăția de nord a celor zece seminții ale lui Israel, și împărăția de sud a celor două seminții, Iuda și Beniamin. Împărăția de nord părăsi numaidecât închinarea lui Iehova și întemeie o religie de stat spre a îndepărta poporul de la Teocrația tipică și de la închinarea lui Iehova în Ierusalim. Necredincioasa împărăție a fost nimicită în cele din urmă de către regele Asiriei, cu aproape trei secole mai târziu. În împărăția de sud, aceea a lui Iuda, urmașii regelui Solomon dețineau tronul. Legământul lui Iehova cu David pentru împărăția veșnică rămăsese în vigoare, dar Iehova schimbă linia prin care Sămânța mesianică trebuia să vină, de la linia lui Solomon la aceea a altui fiu al lui David numit Nathan. (Luca 3:21,31; 2Samuel 5:4). Ultimul rege din linia lui Solomon care a stat pe tron la Ierusalim a fost Zedechia.

Regele Zedechia deveni necredincios și închinător la idoli. Înaintea răsturnării sale, Dumnezeuul legământului pentru împărăție inspiră pe profetul Său Ezechiel să adreseze aceste cuvinte împotriva lui, din țara Babilonului: „Și tu, domn nelegiuit, gata să fi ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme! Așa vorbește Domnul Dumnezeu: La o parte cu mitra, jos cununa împărătească! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat, și ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc, decât la venirea Aceluia care are dreptul la ea și în mâna căruia o voi încredința”. - Ezechiel 21:25-27.

În anul 607 î. C., cerescul Teocrat a făcut ca Teocrația tipică în Israel să fie răsturnată prin Regele Nebucadnețar din Babilon. Totuși, Iehova nu părăsi poporul Său de legământ, din care o rămășiță I-a rămas credincioasă, astfel ca Ezechiel, Daniel și cei trei însoțitori evrei ai lui, și Ieremia. Prin profetul Său Ieremia, Dumnezeu prezise că după șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului și a domeniilor lui, El va restatornici rămășița credincioasă din prinsoarea Babilonului în țara promisă. Mai mult încă, legământul lui Iehova cu David pentru împărăția veșnică nu a dat greș. El a rămas în continuare, așteptând venirea Aceluia care este vrednic și care are dreptul ca să primească împărăția sau Guvernul teocratic. Lui îi dă Iehova împărăția la venirea Sa. După cum prezisese Iacov pe patul său de moarte în Egipt, scepтрul dreptului de domnie nu trebuia să se depărteze de la seminția lui Iuda, seminția lui David, până când urma să vină Șilo, „Prințul Păcii”, ca să primească dreptul împărăției. La El vor trebui atunci să se adune toți oamenii de bine. - Geneza 49:10.

Regele Zedechia a fost luat prizonier de către Regele Nebucadnețar, iar Ierusalimul și templul lui au fost jefuite și făcute una cu pământul. Țara lui Iuda era depopulată de locuitorii ei iudei, și cei șaptezeci de ani de pustiire începură. Cu răsturnarea Teocrației tipice s-a instalat lungă perioadă de timp cunoscută ca „timpurile păgânilor”. Satan Diavolul deveni acum „dumnezeul acestei lumi”. - 2Corinteni 4:4.

CAPITOLUL XVIII

„ȘAPTE TIMPURI”

După răsturnarea Teocrației tipice a lui Israel în anul 607 î.C. prin Regele Nebucadnețar, Babilonul deveni cea de a treia putere mondială însemnată în istoria biblică, Egiptul și Asiria fiind înaintea imperiului Babilonului. Dumnezeu Cel Prea Înalt, Puterea Supremă, întrebuița atunci pe Nebucadnețar ca unealtă a Sa, pentru a executa asupra Izraeliților necredincioși judecățile Sale, fapt despre care El de mult timp îi avertizase prin profeții Săi credincioși. Atotputernicul Dumnezeu, care poate să întrebuițeze chiar și forțele neînsuflețite, fără inteligență ale creațiunii, ca să execute scopul Său, întrebuița pentru aceasta pe Nebucadnețar ca servul Său. (Ieremia 25:9; 27:6; 43:10). Primul asediu efectuat de către Nebucadnețar împotriva Ierusalimului, era cu unsprezece ani înainte de distrugerea lui, și în acel timp duse el mulți prizonieri la Babilon, inclusiv tinerii bărbați credincioși Daniel și Ezechiel. Ambii bărbați deveniră profeți și de aceea martori ai lui Iehova. Daniel, din cauza înțelepciunii sale pe care o primi de la Dumnezeu, ajunsese consilierul și sfetnicul principal al lui Nebucadnețar. Deși Dumnezeu întrebuița pe acest rege păgân ca unealtă a Sa, aceasta nu înseamnă că Iehova era Dumnezeuul căruia el I se închina. Cu toate acestea, din cauza vastei domnii imperiale pe care Nebucadnețar o exercita prin permisiunea Atotputernicului Dumnezeu, Iehova îl întrebuița ca baza sau temelia prin care Daniel putea să rostească profeții de cea mai mare importanță cu privire la instalarea împărăției lui Mesia.

Prin urmare, regele scrisese: „Nebucadnețar, împăratul, către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, care locuiesc pe tot pământul: Să aveți multă pace! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile, pe care le-a făcut Dumnezeu Cel Prea Înalt față de mine. Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică și stăpânirea Lui dăinuiește din neam în neam” (Daniel 4:1-3). Prin urmare, pentru toți bărbații și femeile din „toate popoarele, națiunile și limbile” care doresc să aibă multă pace, este de cel mai mare interes să cerceteze descoperirea pe care un rege pământesc a văzut de bine să o relateze atât de înalt și de sublim, după cum urmează:

El avusese un vis care-l chinuia. Nici unul dintre înțelepții religioși și sfetnicii curții sale nu-l putea explica. Aducându-și aminte cum Daniel i-a amintit și i-a interpretat visul uitat al regelui cu privire la chipul îngrozitor și nimicirea lui, Nebucadnețar invită pe martorul lui Iehova și-i povesti visul:

„Iată vedeniile care mi-au trecut prin cap, când eram în pat. Mă uitam, și iată că în mijlocul pământului era un copac foarte înalt. Copacul acesta s-a făcut mare și puternic, vârful lui se înălța până la ceruri și se vedea de la marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă, și avea roade multe; în el se găsea hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau sub umbra lui, păsările cerului își făceau cuibul în ramurile lui și orice făptură vie se hrănea din el. În vedeniile care-mi treceau prin cap, mă uitam, și iată că s-a pogorât din ceruri un străjer sfânt. El a strigat cu putere și a vorbit așa: „Tăiați copacul și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsați-l în pământ și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară și vor trece șapte vremuri peste el. Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dată cui îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni!” - Daniel 4:10-17.

Daniel interpretă visul, care prezicea că șapte ani de nebie vor trece peste Nebucadnețar, în decursul cărora el nu va putea să conducă guvernul său imperial, ci va deveni sălbatic, întocmai ca o fiară, și va trăi în câmpiile deschise. După aceea își va veni în fire și va fi restatornicit în împărăția sa care, întocmai ca acel trunchi de copac înlănțuit în pământ, era păstrată în așteptarea reîntoarcerii sale. Prin această experiență, el va cunoaște că Dumnezeu Cel Prea Înalt este Atotputernic și a ordonat cine va exercita domnia peste oameni.

Douăsprezece luni mai târziu, Nebucadnețar începu să se laude cu marele Babilon, pe care el îl clădise. Apoi un glas s-a pogorât asupra lui din cer, spunându-i același mesaj ca în vis, și îndată a fost cuprins de dezechilibru mintal și comportament animalic. El a fost lăsat liber în câmpie ca să trăiască și să mănânce întocmai ca o fiară lipsită de judecată. Când se împliniră cei șapte ani asupra lui în această stare înjosită, Dumnezeu avu milă de el și-l lăsa să-și vină în fire, și el laudă pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Atunci își relua din nou tronul său. Prin asemenea procedare, Iehova Dumnezeu, care îl avertizase dinainte prin visul profetic și prin Daniel, îl folosi atât spre a face o icoană în mic a împlinirii visului, precum și pentru a ilustra marea și completa împlinire a acestuia.

Cam cu 150 de ani înaintea acestei întâmplări neobișnuite, Isaia a fost inspirat să declare „un proverb profetic împotriva regelui Babilonului”. Isaia l-a asemănat cu un copac mare, și apoi a zis: „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta... voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isaia 14:4-14). În Eden, Dumnezeul Cel Prea Înalt făcu pe frumoasa, strălucitoarea creatură spirituală Lucifer, să fie suveranul nevăzut peste Pământ și peste creaturile lui. Către Lucifer zice profeția: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu; ...Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; astfel te instalasem: ...Ai fost neprihănit în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când a fost găsită nelegiuirea în tine”. (Ezechiel 28:13-15). Prin urmare, marele copac, care ajungea până la cer, pe care Nebucadnețar, regele Babilonului îl văzu, preumbrea serviciul ceresc al lui Lucifer, anume, suveranitatea sa nevăzută peste Adam și Eva, precum și peste creaturile animale inferioare. Acea suveranitate era atunci dreaptă.

Când Lucifer s-a dedat la nelegiuire și s-a răsculat împotriva domniei supreme a Dumnezeului Celui Prea Înalt, el pierdu dreptul de a fi reprezentantul lui Dumnezeu în calitate de suveran, și Dumnezeu înjosi pe Lucifer, care devenise Satan, sau contrarul lui Dumnezeu. Dumnezeu condamnă pe Satan la nimicire, dar îi permise să rămână în viață pentru un timp mărginit, până ce chestiunea de discuție cu privire la numele și supremația lui Iehova va fi dezbătută până la capăt și definitiv rezolvată. Într-adevăr, Satan a continuat să exercite control asupra omului, dar nu asupra omului drept, nici în calitate de suveran drept al lui Dumnezeu peste oameni. Serviciul suveranului drept a încetat de a mai funcționa mai mult sau de a mai continua, ci era în suspensie sau așteptare, până la venirea Aceluia care are dreptul la el, și căruia, atunci, Cel Prea Înalt I-L va da, chiar dacă ar fi socotit de către această lume „cel mai înjosit dintre oameni”. Această situație prin urmare, era acum ca în icoana din vis, când marele copac a fost tăiat și creaturile pământesti au fost fugărite de sub el, și numai trunchiul copacului a fost lăsat în pământ, legat cu lațuri de fier și de aramă.

Copacul nu era un lucru mort. Trunchiul lui viu mărturisea că el va da naștere unui nou vlăstar și va crește din nou, când timpul lui Dumnezeu hotărât pentru aceasta va fi venit și va îndepărta lanțurile restrictive din jurul lui. În mod asemănător, dreapta suveranitate nevăzută, cerească, de peste omenire, va fi restabilită sau va intra din nou în acțiune. Aceasta înseamnă că împărăția lui Dumnezeu, Guvernul teocratic, va fi întemeiată peste omenire, dar aceasta numai atunci când Dumnezeu va îndepărta restricțiile, la timpul Său hotărât și dinainte prezis. Când va fi aceasta?

Dumnezeu nu putea, în conformitate cu propria Sa hotărâre, să stabilească împărăția peste oameni în mâinile unui suveran drept, nevăzut, înainte ca „șapte timpuri” să fi trecut peste trunchiul copacului simbolic. Visul profetic nu arată că cele „șapte timpuri” începură în Eden, îndată cu răskoala lui Lucifer și cu pierderea dreptului său și a autorității dreptei suveranități. Faptele în împlinire arată că ele nu începură atunci. Visul anunță numai că în lunga experiență a trunchiului, va trece peste el o perioadă de „șapte timpuri” și că acestea îi va urma nemijlocit dezlegarea trunchiului și libera creștere din nou a lui. În împlinirea în mic a visului asupra lui Nebucadnețar, el ajunsese întocmai ca o fiară fără pricepere omenească, timp de șapte ani, după care își recapătă mintea și exercită din nou domnia peste imperiu.

Aceasta face clar că cele „șapte timpuri” începură cu răsturnarea prin Nebucadnețar a Teocraticii tipice a lui Iehova în Ierusalim, în anul 607 î.C. Atâta timp cât administrația tipică a lui Dumnezeu în Ierusalim era încă în acțiune în numele Său, chiar dacă în mod imperfect, acel timp era o măsură de judecată sănătoasă națională și o exercitare parțială a dreptei domnii printre națiuni pe acest pământ. Dar odată cu răsturnarea Teocrației tipice, nu mai exista niciun fel de restricție în genere pentru lipsa de judecată și pentru bestialitatea guvernatorilor umani ai omenirii. Puterile sau guvernele păgâne erau acum în mod exclusiv pe teren. Poporul de legământ al lui Dumnezeu nu

deținea mai mult vreo suveranitate națională în mijlocul acestei lumi, în mod independent de națiunile păgâne. Toate națiunile care domneau atunci pe pământ erau națiuni păgâne, în frunte cu Babilonul ca suprem. Astfel, în întregime, timpurile „pagânilor” începură. Acestea trebuie așadar să fie acelea la care s-a referit Isus Cristos la Luca 21:24, ca „timpurile pagânilor”. Începând în anul 607 î.C. și fiind șapte la număr, când se vor termina aceste „timpuri” și când va fi stabilită dreapta suveranitate a împărăției lui Dumnezeu?

În Apocalipsa 12:6,14 se vorbește despre 1.260 de zile, după care aceeași perioadă de zile este descrisă ca *un timp, timpuri și jumătate de timp*, ceea ce înseamnă jumătate din șapte timpuri. Prin urmare, „șapte timpuri” ar fi de două ori 1.260 de zile, sau 2.520 de zile. În corabie, Noe numără 150 de zile în decursul potopului, în care apele dominau asupra pământului, și aceste zile erau împărțite în 5 luni, de unde rezultă că o lună are în medie 30 de zile. (Geneza 7:11,24; 8:3,4). Prin urmare, 2.520 de zile ar fi egale cu 84 de luni, care corespund cu 7 ani. Aceasta corespunde cu împlinirea în mic a visului, în care nebunia lui Nebucadnețar de „șapte timpuri” a durat șapte ani.

În împlinirea mai mare sau completă, cele „șapte timpuri” trebuie să fie mai mari decât 2.520 de zile literale. Ezechiel, care profetea în același timp ca Daniel, era de asemenea inspirat să dea o anumită măsură de timp, și el a dat această regulă divină pentru socotirea timpului: „îți pun câte o zi pentru fiecare an”. El de asemenea era legat până la expirarea timpului. (Ezechiel 4:6,8). De aceea, fiecare din cele 2.520 de zile, în conformitate cu calculul profetic în profetia lui Daniel, corespund unui an, unui an solar. Prin această regulă, cele „șapte timpuri”, sau „timpurile păgânilor”, se ridică la 2.520 de ani. Pe vremea lui Nebucadnețar anul începea să se socotească din toamnă, cam de la 1 Octombrie, după timpul nostru. Deoarece el distrusese Ierusalimul în vara anului 607 î.C., acel an începuse în toamna anului 608 î.C. și se sfârși în toamna anului 607 î.C.

Deoarece cele „șapte timpuri” păgâne își începură primul lor an în toamna anului 607 î.C., este ușor să se calculeze când se vor termina. Din toamna anului 607 î.C. până în toamna anului 1 î.C. sunt exact 606 ani. Să nu se uite că din toamna anului 1 î.C. până în toamna anului 1 d.C. s-a scurs un an. De aceea, din toamna anului 1 î.C. până în toamna anului 1914 d.C. sunt 1.914 ani. Să se adauge acum 606 ani la cei 1.914 ani, și rezultatul total este 2.520 ani, sfârșindu-se în toamna anului 1914 d.C. Prin această metodă, Iehova, care, în ceea ce privește scopurile Sale păstrează cu strictețe timpul, a prezis în mod simbolic că „timpurile pagânilor”, adică, cele „șapte timpuri”, vor continua și se vor întinde până în toamna anului 1914 d.C. Înaintea acelei date, prin urmare, adevăratul Guvern teocratic al lui Mesia, care era preumbrit prin tipica Teocrație în Ierusalim, nu putea fi instalat.

Explicând lui Nebucadnețar ce însemna trunchiul înlănțuit al copacului, Daniel zice: „Porunca să lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă că împărăția ta îți va rămâne ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri”. (Daniel 4:26). Aceasta preumbri că Dumnezeu nu părăsise scopul Sau original de a avea o domnie suverană, dreaptă, peste oameni drepti. În schimb, exercitarea în realitate a domniei suverane nevăzute prin Acela pe care El L-a numit pentru aceasta, era ținută în așteptare, până ce nu vor fi expirat cele „șapte timpuri” de dominație pagână pe Pământ. Atunci, Cel nou numit al lui Iehova Dumnezeu va prelua domnia suverană vacantă în locul necredinciosului Lucifer și va începe exercitarea ei. Aceasta înseamnă că „împărăția cerurilor”, sau împărăția lui Dumnezeu prin Regele Său uns, fusese stabilită și sosisse, neținând seama de faptul dacă puterile păgâne au priceput sau au recunoscut aceasta sau nu. Înseamnă că a sosit timpul pentru ei să plece de la putere și să facă loc domniei Teocratice peste tot pământul. Cui a dat Iehova suveranitatea cerească peste toți oamenii de bine în anul 1914 d.C.? Daniel 4:17 răspunde: „Ca să știe cei vii că Cel Prea înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni”. „Pe unul de jos dintre oameni îl înalță El pe ea”. (Roth.). Dumnezeu n-a dat „împărăția oamenilor” dictatorilor totalitari și religioși, care sunt oameni demonizați, nelegiuți. Iehova Dumnezeu a dat împărăția cerurilor a lumii noi Celui pe care politicianii, traficanții comerciali și preoțimea religioasă îl disprețuiesc ca pe „cel mai de jos dintre oameni”, anume lui Cristos Isus, care a fost pironit pe lemn între doi tâlhari. (Isaia 53:1-12). Acesta prezisese că la sfârșitul lumii, începând în anul 1914 d.C., adevărații Săi urmași „vor fi urâți de toate națiunile pentru numele Meu”. Aceasta se împlinește acum asupra Martorilor lui Iehova. (Matei 24:9). Cu privire la guvernul lumii noi a dreptății, profetia Apocalipsei 11:15-18, s-a adeverit în 1914 d.C., la sfârșitul celor „șapte timpuri”:

„Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeu, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta”. (A.R.V.). Acum, prin urmare, putem să înțelegem pentru ce Cristos, Mesia, nu instalează împărăția lui Dumnezeu la prima Sa venire, sau îndată după ce S-a înălțat la cer.

CAPITOLUL XIX

REGELE LIBERTĂȚII APARE

Timpul pentru apariția lui Mesia, sau Cristos, fusese prezis lui Daniel și prin el scris cu sute de ani înaintea venirii Celui uns. Pentru mângâierea lui Daniel, îngerul Gabriel îl informa: „Să știi dar și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Mesia, la Prințul, vor trece șapte săptămâni; apoi, timp de șaiszeci și două de săptămâni, pietele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni Mesia va fi stârpit, și nu va avea nimic [dar nu pentru sine însuși]”. (Daniel 9:25, 26). Asemenea poruncă referitoare la zidirea din nou a Ierusalimului a fost dată lui Neemia în anul 454 î.C. și 69 de săptămâni de ani (sau 483 de ani) de la acea dată ne duce la anul 29 d.C., ca anul în care trebuia vegheat. Va apărea Mesia atunci? - Neemia 1:1-5; 2:1-8.

Cu sute de ani mai târziu, același înger Gabriel era trimis la Ierusalimul zidit din nou, ca să prezică credinciosului preot Zaharia în templu nașterea unui fiu care va merge înaintea lui Mesia și va anunța venirea Lui. Șase luni mai târziu, „îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria”. Gabriel zise acestei urmașe a Regelui David din seminția lui Iuda: „Iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Gabriel i-a răspuns: „Spiritul sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care se va naște din tine, se va chema Fiul lui Dumnezeu... Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere”. (Luca 1:5-37). În asemenea frază, deși Maria nu înțelegea, solul lui Dumnezeu spuse că viața iubitului și singurului născut Fiul al lui Iehova va fi transferată sau mutată din regatul ceresc și din gloria cerească în mitra fecioarei evreice, prin puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu.

Câtva timp după aceea, îngerul Domnului anunță pe Iosif, logodnicul Mariei, într-un vis, zicând: „Nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la spiritul sfânt. Ea va naște un Fiul și-I vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Matei 1:20,21, A.R.V.). Această întâmplare avea să fie în împlinirea profeției lui Isaia 7:14: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-I vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit înseamnă: Dumnezeu este cu noi”. - Matei 1:22,23.

Iosif și Maria erau obligați să se ducă la Betleem, în țara lui Iuda, înainte ca această întâmplare să aibă loc, și într-o noapte copilul s-a născut acolo și a fost culcat într-o iesle. Aceasta s-a întâmplat cu treizeci de ani înainte de data profetică a anului 29 d.C. Erau cam șase luni după sărbătoarea paștelor, primăvara anului 2 î.C., deci în jurul lui 1 Octombrie, când ploile de iarnă nu începuseră încă și păstorii erau afară pe câmpiile din apropiere, păzindu-și turmele noaptea. Păstorii nu văzură așa numita „stea a Betleemului” sau „steaua de la răsărit”, spre a le atrage atenția asupra importantului eveniment. Ei nu erau astrologi, ca magii sau „înțelepții de la răsărit”, închinători la demoni. Acești păstori evrei se temeau de Dumnezeul lui Avraam și al lui David.

„Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc

înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui [între oamenii de bine, *Douay*]. - Luca 2:9-14.

Religioniștii numiți „trinitarieni” zic că aceasta era încarnarea lui Dumnezeu și că acolo s-a născut așa numitul „Dumnezeu-om”. Unei asemenea învățături nescipturale i se datorează obiceiul de a numi pe Maria „mama lui Dumnezeu”, defăimând prin aceasta pe Atotputernicul Dumnezeu, care nu are nici început sau origine, și nici mamă. Mariei nu i s-a spus că ea va fi „mama lui Dumnezeu”, ci îngerul Gabriel i-a spus: „Sfântul, care se va naște din tine, va fi chemat fiul lui Dumnezeu”. (Luca 1:35). Mai mult încă, dacă o simplă încarnare a Fiului lui Dumnezeu ar fi fost intenționată, atunci nu ar fi fost necesar ca viața Lui să fie transferată ca un embrion în mitra fecioarei și să se dezvolte acolo, până când, în cele din urmă, să fie născut ca un copil neajutorat. El putea să rămână mai departe o persoană spirituală și să-și materializeze un trup de carne pe deplin dezvoltat, îmbrăcându-se cu el, exact cum au făcut aceștia fiii lui Dumnezeu în zilele lui Noe și cum a făcut și îngerul Gabriel, când a apărut vizibil Mariei.

În locul descrierii unei încarnări, Scriptura (Ioan 1:14) zice: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Misiunea Sa pe pământ urma să fie temporară, și de aceea se spune că a „locuit” printre noi, întocmai după cum vorbește apostolul Petru despre sine ca fiind „în cortul acesta”, cu toate că Petru nu era încarnat. (2Petru 1:13,14). Că Fiul lui Dumnezeu născut pe pământ nu era o puternică persoană spirituală, îmbrăcându-Se cu o formă de carne a unui sugar și pretinzând a fi absolut ignorant, întocmai ca un nou născut, este dovedit prin scriptură (Filipeni 2:5-8), care arată că El pusese la o parte existența Sa spirituală: „Cristos Isus, care, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”. - *Diaglott*.

Se susține că versetul din scriptură: „Și-i vor pune numele Emanuel, care, tâlmăcit, înseamnă: Dumnezeu este cu noi”, dovedește că acest sugar era însuși „Dumnezeu încarnat”. Aceasta este o sucire a Scripturilor și este contrară tuturor celorlalte texte ale Bibliei, care se ocupă de acest subiect. Numele „Emanuel” înseamnă simplu că reprezentantul și servul lui Dumnezeu era cu poporul Său de legământ și astfel, în mod reprezentativ, Iehova Dumnezeu era cu ei și era pentru ei, de partea lor, favorizându-i și ajutându-i, așa după cum a fost prezis aceasta la Isaia 8:10. Tot la fel și faptul că numele „Isus” înseamnă „Iehova mântuiește”, nu înseamnă că Isus și Iehova Dumnezeu sunt una și aceeași persoană. „Isus” este simplu forma greacă pentru numele ebraic „Iosua”, și faptul că succesorul lui Moise era numit Iosua nu înseamnă că el era Iehova Dumnezeu. - Numerii 13:16,17; Fapte 7:45.

Profeția citată din Ieremia 23:5,6, nu poate fi întrebuițată ca dovadă că Isus este Iehova Dumnezeu însuși și una în persoană cu El, anume: „Iată vin zile, zice Iehova, când voi ridica lui David o odraslă neprihănită. El va împărați, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată numele pe care i-L vor da: Iehova, neprihănirea noastră”. (A.R.V.). Simpla chemare a unei creaturi printr-o numire care cuprinde numele „Iehova”, nu înseamnă unitatea în persoană a acelei creaturi cu Iehova. Aceasta este dovedit de către Scriptură, la Ieremia 33:16: „în zilele acelea, Iuda va fi mântuit, și Ierusalimul va locui în liniște. Și iată cum îl vor numi: Iehova, neprihănirea noastră”. (A.R.V.). Cu siguranță că Ierusalimul nu este una în persoană cu Iehova și nu este egal cu El în putere și slavă, nici nu este un membru al presupusei „trinități” sau treimi.

Scriptura de la 1Timotei 3:16, este de asemenea citată de către religioniști în argumentarea lor că Isus era „Dumnezeu încarnat”. Această susținere este răsturnată de cuprinsul tuturor versiunilor moderne revizuite ale textului, după cum urmează: „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei; El, care a fost arătat în trup, îndreptățit în spirit, văzut de îngeri, propovăduit printre națiuni, crezut în lume, primit sus în slavă”, (1Timotei 3:16, A.R.V; *Douay; Diaglott; Rotherham; Weymouth; etc.*). În pasajul de mai sus, aproape în toate manuscrisele vechi și în toate versiunile, inclusiv *Latina Vulgata*, sună „El care” în loc de „Dumnezeu”. Mai mult încă, ideea religioasă despre „sângele lui Dumnezeu”, bazată pe cuvintele lui Pavel din Fapte 20:28, este contrazisă de către reproducerea

accentuată a textului original grecesc de *Diaglott* și *Rotherham*, după cum urmează: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus spiritul sfânt priveghetori, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Aceluia care este al Său”, (nu: „cu însuși sângele Său”). Sângele propriului Său Fi, sau al Mielului lui Dumnezeu, este acela prin care cumpără Iehova Dumnezeu biserica Sa.

Iosif și Maria erau autorizați să numească pe copil „Iosua”, sau „Isus”, pentru că, zicea îngerul, „El este acela care va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Matei 1:21, A.R.V.). Numai pe aceia care devin poporul Său credincios și ascultător îi mântuiește El, și nu pe aceia care rămân necredincioși și rebeli cu voia. Dacă Isus ar fi fost Atotputernicul Dumnezeu Iehova, nu ar fi putut să mântuiască pe poporul Său de păcatele lui prin sângele Său, deoarece Iehova Dumnezeu este nemuritor, „din veșnicii în veșnicii”. „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică” (1Timotei 6:16, A.R.V.). Atotputernicul Dumnezeu nu poate muri, dar Isus putea muri și a și murit, după cum este mărturisit de către Scripturi; de aceea, El nu putea fi Dumnezeu, Tatăl Său, ci era Fiul muritor al lui Dumnezeu. La timpul hotărât, după dovedirea credințioșiei Sale până la moarte și după procurarea răscumpărării din păcat, Fiul a fost răsplătit cu nemurire, după cum El zicea: „După cum Tatăl are viață în sine însuși, tot așa a dat și Fiului ca să aibă viață în sine însuși”. - Ioan 5:26.

Hotărârea divină este: „Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”. (Romani 6:23). Pentru ca Isus să poată mântui poporul Său de păcatele sale, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să fie născut ca o creatură omenească și să crească spre a deveni „omul Cristos Isus”. (1Timotei 2:5,6). El deveni astfel pe deplin egalul și perfectul Adam din Eden, fără păcat și înzestrat cu dreptul la viață umană perfectă în Paradisul pământesc. Legea lui Dumnezeu arată perfectă balanță a justiției divine zicând: „Dar, dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior”. (Exodul 21:23,24) Omul perfect Adam a păcătuit, făcând să se întâmple o nenorocire, și a fost condamnat la moarte. El pierdu dreptul său la viață și de aceea nu putea să lase moștenire copiilor săi dreptul la viață veșnică.

Pentru ca dreptul la viață să fie asigurat pentru aceia din urmașii lui Adam care cred și ascultă pe Dumnezeu, era necesar ca un alt om perfect să-și dea viața sa umană și dreptul său pentru o asemenea viață lui Dumnezeu ca un preț de răscumpărare. Prin aceasta el răscumpără sau primește înapoi pentru acei credincioși dreptul la viață pe care-l pierdu Adam prin păcat, și dreptul la viață poate atunci să fie acordat acelor care se dovedesc vrednici conform clauzelor lui Dumnezeu. Deoarece nici unul dintre urmașii lui Adam nu este fără păcat sau nu are un drept la viață pe care să-l prezinte ca un preț de răscumpărare, era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să renunțe sau să depună existența Sa spirituală și să devină omul perfect de care era nevoie. Spre a întruni cu exactitate legea perfectă a lui Dumnezeu, Isus trebuia să fie un om perfect, nici mai mult, nici mai puțin. Astfel, Isus putea să moară pentru omenirea care avea nevoie de răscumpărare, dar nu ca o creatură spirituală, ci ca o creatură umană perfectă. Pentru acestea și alte motive, Isus nu era un „Dumnezeu-om”, pentru că aceasta ar fi fost mai mult decât prețul de răscumpărare cerut. Dacă El ar fi fost Dumnezeu nemuritor sau un suflet nemuritor, atunci nu putea să-și dea viața. În conformitate cu faptele scripturale, El era muritor pe pământ, și cu El s-a împlinit profeția lui Isaia 53:12: „El S-a dat pe sine la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați”. „Sufletul Lui era atunci cuprins de o întristare de moarte”. - Matei 26:38.

Deoarece Isus nu-și primi viața Sa de la păcătosul Adam prin omul imperfect Iosif, el nu era fiul lui Adam. Deoarece El a fost născut de o femeie prin puterea lui Dumnezeu și deveni omul perfect, fără păcat și nepătat, echivalentul exact al omului perfect din Eden, Isus era în mod potrivit numit: „Fiul omului”, (după cum sună literal în grecește). Prin jertfa Sa de ispășire, El răscumpără dreptul la viață și toate privilegiile posedate de omul perfect în Eden. Cu aceasta corespund scripturile, zicând: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub lege, ca să căpătăm înfierea”. „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți”. - Galateni 4:4,5; Matei 20:28.

Iosif și Maria nu au fost instruiți să numească copilul Cristos, pentru că acesta este un titlu care înseamnă Uns. Cu toate acestea, copilul era destinat să devină Cristos sau Mesia. Aceasta urma să se întâmple atunci când îl unse Dumnezeu ca să fie Prințul regal. De abia la timpul acelei ungeri trebuia să vină și să apară „Mesia, Prințul”.

Însăși numirea lui Isus pentru a fi Mesia sau Cristos, dovedește că scopul său principal sau primar de a veni pe Pământ nu era să răscumpere și să mântuiască omenirea. Asemenea mântuire a creaturilor umane, deși importantă pentru oamenii care caută viața veșnică, este numai secundară în scopul sublim al lui Dumnezeu. Scopul lui Iehova este ca să stabilească un guvern drept, un guvern teocratic, care se va odihni pe umerii credinciosului Său Fiu, și prin acel guvern să justifice numele Său înaintea tuturor creaturilor vii din univers. Aceasta va dovedi pe Diavol ca un defăimător, mincinos și dumnezeu fals. Titlul Mesia sau Cristos arată, nu pe Răscumpărătorul, ci pe Regele princiar pe care Iehova îl unge ca să fie domnitor în acea Teocrație sau în împărăția lui Dumnezeu.

Scopul primar al Fiului lui Dumnezeu de a veni pe Pământ, era să înfrunte pe Satan și să răspundă în mod decisiv falsei acuzații a lui Satan, că Dumnezeu nu poate pune pe pământ o creatură care să-și păstreze integritatea și să rămână credincioasă până la moarte, sub proba persecuției din partea Diavolului și a demonilor săi. (Iov 1:8-12; 2:3-5). Șarpelui trebuia să i se permită să sfărâme călcâiul Seminței „femeii” lui Dumnezeu. Prin păstrarea integrității Sale sub cea mai înfocată probă, Cristos Isus trebuia să justifice numele Tatălui Său și să-și dovedească vrednicia de a fi Sămânța sau Regele organizației principale a lui Dumnezeu, Sion.

În anul 29 d.C., ajungând la vârsta de treizeci de ani, Isus Se consacră pe sine scopului lui Iehova și simboliză în mod public că El a murit față de voința Sa proprie și urma să trăiască pentru a face voia lui Dumnezeu, întrucât a fost botezat prin scufundare în apele Iordanului și apoi a fost ridicat din apă. Imediat după aceasta, Ioan Botezătorul văzu o reprezentare a spiritului sau forței active a lui Dumnezeu, coborându-se asupra lui Isus. Aceasta era în forma unui porumbel. (Luca 3:21-23). Religioniștii pledează în mod copilăresc că aceasta ar fi o dovadă a unei „trinități”: Tatăl, Fiul și spiritul sfânt. De fapt, numai două persoane erau aici, fiecare separate și distincte, și un porumbel ca un semn pentru Ioan Botezătorul că puterea nevăzută a lui Dumnezeu fusese revărsată asupra Fiului lui Dumnezeu.

Ioan auzi glasul lui Dumnezeu, care anunța pe Isus ca Fiul Său. Aceasta dovedește că Dumnezeu născu acolo pe Isus prin spiritul sau forța Sa activă, în virtutea căreia Isus deveni acum Fiul spiritual al lui Dumnezeu înzestrat cu dreptul la viață spirituală în cer. Dumnezeu îl născu astfel deoarece dreptul lui Isus la viață umană, trebuia, de acum înainte, să fie dedicat răscumpărării omenirii. Viața Sa pământească trebuia să fie depusă ca o răscumpărare pentru păcătoșii care se pocăiesc. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a primit pe Isus în „legământul prin jertfă”. (Psalmii 50:5). Viața Sa umană era devotată în mod necondiționat spre a răscumpăra pentru oamenii care cred dreptul la viața veșnică, care fusese pierdut pentru ei întrucât se născuseră păcătoși.

Din aceste motive, putea Isus după aceea să zică unui paralytic: „Omule, păcatele îți sunt iertate”. Cu privire la o femeie păcătoasă, care-I spălase picioarele cu lacrimile ei și I le șterse cu părul capului ei, El zice: „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate”. „Și El îi zise: „Păcatele tale îți sunt iertate”. Cărturarii religioși și fariseii acuzau pe Isus de pretenția de a fi Dumnezeu sau egal cu Dumnezeu, întrucât iartă păcatele. (Luca 5:18-24; 7:37-50). Isus putea astfel să ierte păcate deoarece El era și este Cuvântul lui Dumnezeu, și El era atunci în legământul cu Dumnezeu prin jertfă. Din pricina acestei vieți umane perfecte, fără păcat, Isus era legat prin contract să întrebuițeze viața Sa pentru răscumpărarea celor ce se pocăiesc, care cred, și să-i elibereze de neputința păcatului. Pentru același motiv, putea Isus mai târziu să dea următoarea însărcinare credincioșilor Săi apostoli: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20:23). Apostolii erau reprezentanții Săi pe Pământ.

Profeția lui Dumnezeu, la Psalmii 2:7, era adresată lui Isus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Când Iehova născu pe Isus cel botezat și-L făcu Fiul spiritual al lui Dumnezeu, cu drept la viață în regatul spiritual ceresc, Isus deveni o „creatură nouă”. Atunci Iehova primi pe Fiul Său născut într-un legământ pentru împărăție, după cum a fost preumbrit prin legământul pentru împărăție pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Regele David cu sute de ani înainte.

Isus deveni moștenitorul împărăției mesianice și era în adevăr „Fiul lui David”, pe care Șarpele îl pândește pentru a-L nimici. În armonie cu aceasta, Iehova unse pe Isus cu spiritul sfânt sau forța

divină, după cum a fost simbolizat prin coborârea porumbelului asupra capului lui Isus. El era uns să fie Regele, „Prințul Păcii”, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Sion. În virtutea acestei ungeri El deveni Mesia, Cristos. De acum înainte El era Cristos Isus, sau Unsul Isus. - Fapte 10:36-38.

La acel eveniment veni „Mesia, Prințul”, și cele șazeci și nouă de săptămâni de ani, prezise la Daniel 9:25, ajunseră la sfârșitul lor. Pentru ce venise Mesia, Prințul? Cristos Isus însuși răspunse, când guvernatorul Pilat din Pont îl întrebă: „Atunci un rege tot ești?”, „Isus răspunse: Tu zici că Eu sunt un rege. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37). Mântuirea umană este subordonată acestei lucrări de mărturie pentru justificarea numelui lui Dumnezeu.

În credincioșie față de legământul pentru împărăție și față de ungerea Sa de a propovădui împărăția, Isus rezistă ispitelor Diavolului în decursul celor patruzeci de zile în pustie. El refuză să accepte de la Satan împărățiile acestei lumi, în schimbul închinării Sale la Diavol. El era hotărât să câștige împărăția și apoi cu puterea împărăției să sfărâme capul „acelui șarpe vechi, numit Diavolul și Satan”, și prin aceasta să justifice numele lui Dumnezeu. (Matei 4:1-11). Mesia este Regele libertății, pentru că prin glorioasa Sa domnie El aduce pentru vecie libertățile dorite de om.

CAPITOLUL XX

DE LA MOARTE LA NEMURIRE

„Noi am găsit pe Mesia (care tălmăcit, înseamnă Cristos)”. Despre această descoperire, pescarul evreu Andrei se grăbi să spună fratelui său, Simon Petru. (Ioan 1:40,41, A.R.V.). Andrei auzise că Ioan Botezătorul identificase pe Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, și apoi el urmă pe Isus și-L auzi predicând împărăția mesianică.

Cristos Isus spuse ucenicilor să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei. El însuși făcea acest lucru. El nu se amesteca în afacerile politice ale acestei lumi, ci S-a devotat în mod exclusiv proclamării împărăției noii lumi a dreptății. În sinagoga orașului Său natal Nazaret, în Galileea, El declară în mod public însărcinarea Sa de la Dumnezeu de a predica, și El se străduia deja să se descarce de obligația Sa de a pune mărturie despre cel mai mare adevăr al cuvântului scris al lui Dumnezeu, împărăția. (Luca 4:16-21). El era Domnitorul uns al aceluia Guvern teocratic, și El era prezent. În acest fel, El era în drept să predice: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 4:17). El nu a clădit o sinagogă sau o clădire religioasă ca să Se instaleze în ea ca un pastor, să sune un clopot în turn și să invite poporul să vină și să-L audă predicând, și apoi să facă o colectă de bani. El mergea la oamenii din popor și le predica în libertate, în casele lor particulare și în sinagogile unde se întruneau, precum și în templul din Ierusalim. „Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea evanghelia împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El”. - Luca 8:1.

Dintre aceia care auzeau și urmau pe Cristos Isus, El alege și numi doisprezece apostoli. El nu alege cărturari învățați și doctori în lege, avocați vicleni, farisei și saduchei. Asemenea oameni învățau tradițiile oamenilor în locul poruncilor lui Dumnezeu și practicau ceea ce unul dintre ei numea „religia iudeilor”. Ei contestară autoritatea și însărcinarea lui Isus și-L lepădară. Isus zise că nu poate fi pus vin nou în burduf vechi, fără ca să nu se întâmple o nenorocire. El alege oameni umili, dispuși să învețe, cinstiți, temători de Dumnezeu. El veni în numele Tatălui Său, și de aceea El le făcu de cunoscut numele lui Iehova. El îi învăța că justificarea numelui lui Dumnezeu prin împărăția Sa este de primă importanță. Așa îi învăța El să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se numele Tău; să vină împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. (Matei 6:9, 10). El îi însărcină și-i trimise să predice din cetate în cetate și din casă în casă. Instrucțiunile Sale erau: „Și pe drum propovăduiți, și ziceți: împărăția cerurilor este aproape... La intrarea voastră în casă, urați-i de bine; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi... Veți fi urâți de toți din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta”. - Matei 10:1-23; de asemenea Luca 9:1-6; 10:1-16.

Satan Diavolul pricepea că Isus era Moștenitorul lui Dumnezeu al împărăției pe care o predica. El era prezisa Sămânță a „femeii” lui Dumnezeu, și de asemenea Sămânța făgăduită a lui Avraam. Vrăjmășia lui Satan nu cunoștea margini și el era hotărât să nimicească pe Isus și să-și mențină propria sa dominație asupra lumii nelegiuite. Din nou întrebuiță religia ca pretext pentru a se opune martorului lui Iehova, de astă dată Martorul Principal. Preoțimea religioasă pășea împotriva Lui, îl defăima și căuta să-L omoare. Motivul era, după cum le spusese Isus: „Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr”. (Ioan 8:44). Acei preoți religioși ai evreimii nutreau speranțe egoiste în inimile lor cu privire la împărăția mesianică. Ei erau invidioși pe Isus din pricina predicării împărăției și refuzară să I se alăture în purtarea fructelor împărăției la poporul de rând, care asculta cu bucurie pe Isus. - Marcu 12:37.

La trei ani și jumătate după ungerea Sa ca Rege la râul Iordan, Isus călări în mod triumfător pe mânzul unei măgărițe în mijlocul unei mulțimi care jubila, salutând împărăția lui Dumnezeu. El intră călare în Ierusalim și merse la templu, unde, din vechime, regii națiunii lui Israel fuseseră unși și aclamați de popor. La templu, Cristos Isus, Regele Uns, judecă națiunea, prezentându-se, atunci și acolo, ca Regele numit al lui Dumnezeu. Conducătorii religioși evrei refuzară această ocazie și ridicară obiecții împotriva demonstrației poporului. Făcând astfel, ei Îl lepădară ca Rege la această judecată în templu. De aceea, Isus le zise: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului, Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri? De aceea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta va fi zdrobit de ea, iar acela peste care va cădea ea va fi spulberat”. (Matei 21:23-46). Religioniștii complotau acum să-L omoare.

Sărbătoarea Paștelor anului 33 d.C. veni câteva zile după aceea, și Isus se adună cu apostolii Săi ca să mănânce Paștele. Cu acea ocazie El luă pâine și vin și institui o cină de amintire pentru numele lui Dumnezeu și, în același timp, ca un simbol al propriei Sale căi credincioase până la moarte, pentru justificarea numelui Tatălui Său. El zise către cei unsprezece apostoli credincioși, care luară cina de amintire: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. - Luca 22:28-30, *Diaglott; Rotherham*.

Apoi, accentuând că El reprezentase cu credincioșie pe Tatăl Său, Iehova, ca martor al Său pe pământ, El le zise: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). El le-a dat de înțeles că plecarea Sa la Tatăl era un motiv de bucurie: „Pentru că Tatăl Meu este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28). Altă data, cu o altă ocazie, El declarase perfectă Sa armonie cu Iehova în scopul Său și în lucrarea Sa, întrucât zicea: „Eu și Tatăl Meu suntem una”. Acum, în această noapte de Paște, Isus îndrumă pe ucenicii Săi în rugăciune și se rugă ca aceeași armonie și unitate să poată fi stabilită între ucenicii Săi, prin mijlocirea adevărului. El zise lui Dumnezeu: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfîntește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevăr... Nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum și Noi suntem una, - Eu în ei și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una,... Eu le-am făcut cunoscut numele Tău și li-L voi face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei”. - Ioan 17:16-26.

După ce vorbise astfel, Isus îi conduse afară în grădina Ghetsimani. Trădarea Sa de către Iuda, apoi cercetarea înaintea tribunalului religios evreiesc, după aceea o audiere înaintea lui Pilat din Pont și a Regelui Irod, și, la urmă, o reaudiere înaintea lui Pilat, toate urmară rapid. În tot decursul acestui timp, marii preoți și ceilalți preoți evrei, așezați în fruntea maselor populare, cereau în mod furtunos executarea lui Isus prin spânzurare pe lemn. „Să răstignesc pe Regele vostru?” le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n-avem alt rege decât pe Cezarul” - Ioan 19:6,15.

Care atunci, era chestiunea de discuție, pentru care era Cristos Isus cercetat și încercat și pe care religioniștii evrei își întemeiaseră hotărârea lor? Era mântuirea omenirii? Nu, nu aceasta era în primul rând; ci împărăția lui Dumnezeu, al cărei Rege trebuie să justifice numele lui Dumnezeu,

prin păstrarea cu credințioșie a integrității Sale înaintea lui Dumnezeu, chiar până la moartea cea mai rușinoasă. Împărăția lui Dumnezeu este de prima și de cea mai înaltă importanță, deoarece sfântul Său nume și dominația Sa universală a fost batjocorită prin inscripția atârnată deasupra capului Său. El muri în aparentă dizgrație în ochii religioniștilor și politicienilor, dar muri în adevăr și pentru adevărul împărăției. Moartea Sa era moartea unui om liber. El muri cu mâinile curate, liber de robie față de om, diavol sau religie. El muri cinstind pe Iehova Dumnezeu. În lupta pe care Diavolul o duse împotriva Lui, pentru a-L face să-Și păteze integritatea, Isus câștigase!

„Și strigând cu voce tare, Isus zise: Tată, în mâinile Tale îmi încredințez spiritul. Și zicând aceasta încetă să mai respire” (Luca 23:46, *Roth.; Diaglott*). El știa că moare credincios, și de aceea era vrednic să-Și încredințeze puterea vieții Sale marelui Dătător de viață în speranța unei învieri. El cunoștea scriptura din Psalmii 16:10, care zice: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nici nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea”. În timp ce era viu în carne și privea înainte spre această moarte, El nu era niciodată tulburat, ci trupul Său se odihnea în speranță și era liniștit. El știa că va experiența o înviere la viață în spirit, viață la care El fusese născut la râul Iordan.

Satan Diavolul auzise pe Isus vorbind în particular ucenicilor Săi despre o înviere și o reîntoarcere la Tatăl Său. În neliniștea sa, Diavolul făcu pe agenții săi religioși să pună o pază la mormântul în care era pus trupul lui Isus, precum și o piatră mare deasupra, care apoi să fie sigilată în mod oficial. (Matei 27:57-66). Ce precauție nebună! A treia zi de la înmormântare avu loc cel mai mare miracol al lui Iehova: învierea scumpului Său Fiu dintre morți la viață divină, la nemurire.

Nici un ochi uman nu văzuse acea înviere, dis-de-diminează în acea dintâi zi a săptămânii. Paznicii mormântului au simțit un cutremur de pământ și erau înspăimântați la vederea unui înger orbitor, care a dat piatra la o parte, expunând vederii interiorul gol al mormântului. Pe Isus cel înviat ei nu-L văzură, nici n-au fost făcuți oarecare dintre servii Diavolului, după aceea, martori ai faptului învierii lui Isus. Ce se întâmplase cu trupul de carne al lui Isus? El nu a fost „spiritualizat”; pentru că aceasta este imposibil, după propriile cuvinte ale lui Isus: „Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din spirit este spirit”. (Ioan 3:6). Pavel, care avusese o viziune a învierii lui Isus, zice de asemenea: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu”. (1Corinteni 15:50). În conformitate cu Psalmii 16:10 și Fapte 2:27-31, nu era permis ca trupul să putrezească. De aceea, Iehova Dumnezeu dispuse de acel trup în propriul Său mod, întocmai după cum a dispus de trupul lui Moise, care era un tip al lui Cristos Isus; dar nimeni nu știe cum s-a întâmplat aceasta. - Deuteronomul 34:5,6.

La înviere, Atotputernicul Dumnezeu răspunse rugăciunii lui Isus: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea”. (Ioan 17:5). Acea era slavă în cer, sau în regatul nevăzut, într-un trup spiritual a cărui strălucire nu era acoperită cu vâl sau ascunsă de un trup de carne ce purta urma împunsăturii de suliță în coastă, amprentele cuielor în mâini și picioare, zgârieturile spinilor pe frunte, precum și dungi pe spate, urme ale loviturilor de bici. Trupul de carne este trupul în care Isus S-a umilit întocmai ca un rob, și nu este trupul slavei Sale, în care El înviase. Apostolul Petru, care L-a văzut după învierea Sa, mărturisește: „Cristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuși, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar A FOST ÎNVIAT ÎN SPIRIT, în care S-a dus să propovăduiască spiritelor din închisoare”, (1Petru 3:18,19, *Douay; A.R.V.*). El a fost înviat la viață divină într-un trup spiritual. Învierea ucenicilor Săi credincioși va fi asemănătoare învierii Sale, cu privire la care este scris: „Dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. „Este semănat trup firesc și învie trup spiritual... Noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire”. - Romani 6:5; 1Corinteni 15:44, 52-54.

Începând din ziua învierii Sale, Isus se arată viu ucenicilor Săi credincioși, la diferite intervale în decurs de patruzeci de zile. Deoarece un spirit nu poate să aibă carne și oase, cum atunci a apărut Isus sau S-a făcut văzut lor? Prin materializarea unor trupuri de carne cu ocazia aparițiilor Sale, trupuri complet îmbrăcate, nu cu hainele Sale de înmormântare, ci cu îmbrăcăminte corespunzătoare timpului și scopului apariției Sale. Aceasta nu era ceva nou sau neobișnuit; pentru că îngerul Gabriel apăru astfel preotului Zaharia înăuntrul templului, și șase luni mai târziu Mariei, mama lui

Isus. Încă în acea dimineață a învierii, doi îngeri complet îmbrăcați în alb apărură Mariei Magdalena la mormânt. Astfel, Isus făcu vizibilă acum prezența Sa ucenicilor Săi, chiar înăuntrul camerei, îndărătul ușilor încuiate. Examinează fiecare din aparițiile Sale după înviere și vei observa că El își materializa trupuri de diferite forme, și de aceea deveni necesar pentru El ca să-Și descopere adevărata identitate prin diferite semne și indicii.

La Marcu 16:12 citim: „După aceea, S-a arătat într-alt chip la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară”. Acest verset este înțeles astăzi a nu face parte din cartea originală a lui Marcu; totuși, rapoartele autentice ale altor martori, dovedesc faptul că Isus Cristos cel înviat întrebunța toată puterea Sa în cer și pe pământ ca să apară sub diferite trupuri, și prin aceasta să dovedească că El este glorificat și nu este mai mult o creatură de carne, pământească. Cu cel puțin o ocazie, probabil două, El apărură într-o formă asemănătoare aceleia a trupului în care a fost răstignit, pentru ca să Se identifice față de Toma cel îndoielnic. - Luca 24:36,43 A.R.V.; Ioan 20:19-30.

Datorită acestor manifestări diferite, Maria Magdalena confundă pe Domnul ei înviat cu un grădinar. Cei doi ucenici cu care El se întovărășise pe drum spre Emaus, nu-L cunoscuseră până ce ajunseră acasă și li Se descoperi la masă. Când El apărură în formă cunoscută spre a satisface pe Toma, acel ucenic, acum convins, izbucni într-o exclamație de mirare: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Prin aceasta Toma nu voia să susțină că Isus era Atotputernicul Dumnezeu sau Iehova însuși. „Dar lucrurile (semnele) acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu”. - Ioan 20:28-31.

Când Isus Se arată la șapte ucenici la Marea Galileei, în timp ce ei pescuiau și veniră la țarm să prânzească din peștele pe care El îl pregăti în mod miraculos pentru ei, la început „ucenicii nu știau că este Isus”. Dar, după minune, nici unul dintre ucenici nu cuteza să-L întrebe: „Cine ești? căci știau că este Domnul” (Ioan 21:4,12). După aceea, când El apărură pe un munte în Galileea, „ei I s-au închinat, dar unii s-au îndoit”. (Matei 28:16,17). După ani de zile, El apărură fără un trup de carne lui Saul din Tars, devenit apostolul Pavel după aceea; căci însoțitorii lui Saul nu vedeau pe nimeni, dar auzeau sunetul glasului. Isus, în mod miraculos, permise lui Saul să vadă ceva din slava Sa cerească, ca un spirit divin. Lui Saul, care nu L-a identificat după oarecare amprente ale cuielor în mâinile și picioarele Sale, Domnul zise drept răspuns la întrebarea sa: „Eu sunt Isus, pe care tu îl persecuți”. Viziunea l-a costat pe Saul vederea sa timp de trei zile. De aceea, timp de patruzeci de zile după învierea Sa, Isus nu apărură în acest mod ucenicilor Săi, ci în formă de carne.

Cristos Isus este într-adevăr înviat. În gloria învierii, El zise: „Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor”, deoarece este îmbrăcat acum cu nemurire. (Apocalipsa 1:5, 18). El este „Cel întâi născut din morți”, „pârga celor adormiți”. (Coloseni 1:18; 1Corinteni 15:20). El este cel dintâi care trebuia să fie înviat pentru viață veșnică. Învierea Sa este începutul „primei învieri”, în care ucenicilor Săi credincioși le este făgăduit să se împărtășească. (Apocalipsa 20:5,6). El este temelia tare și nemuritoare pentru o lume nouă, liberă și fără sfârșit.

CAPITOLUL XXI

BISERICA OAMENILOR LIBERI

Porțile iadului nu putură birui pe cel mai mare Martir al lui Iehova, „pe care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții [iadului, *Douay*], pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea”. (Fapte 2:24). Aceasta întărește declarația făcută ucenicilor Săi de către Cristos Isus: „Și pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile iadului [locuinței morților, *trad. românească*] nu o vor birui”. (Matei 16:18, *Douay*). După învierea Sa El anunță: „Iată, Eu sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”. Aceasta dă speranță ucenicilor Săi că, după cum sufletul sau viața Sa nu a fost lăsată o pradă pentru vecie iadului sau locuinței morților, tot la fel sufletele urmașilor Săi credincioși nu vor fi părăsite pentru vecie în groapă. Cristos Isus are puterea să elibereze din „iad” și „moarte”, și El declară: „Oricine vede pe Fiul și crede în El, poate să aibă viață vecinică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi”. - Ioan 6:40.

Stânca pe care biserica este fondată, este cerească. Ea este Cristos Isus. La patruzeci de zile după învierea Sa la viață ca o „nouă creatură” cerească, El se înalță la cer nu ca să înceapă imediat să domnească, ci să stea la dreapta puterii lui Dumnezeu și să zidească biserica Sa. (Fapte 1:1-9; Evrei 10:12,13; 12:2). Tatăl Său, Iehova, El însuși este marea Stânca cerească, pe care se odihnește întreaga creație: „Voi vesti numele lui Iehova. Dați slavă Dumnezeului nostru. El este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârșite”. (Deuteronomul 32:3,4, ARV). Fiul lui Iehova, Cristos Isus, este „întipărirea chipului Ființei Sale, care ține toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale”. Cu privire la acest Fiu și la locul Său important în organizația cerească Sion, Iehova zise: „Așa vorbește Domnul Iehova; Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.” (Evrei 1:3; Coloseni 1:15; Isaia 28:16, A.R.V.). Pe sine însuși, ca Regele Uns și Fiul viului Dumnezeu, Cristos Isus zidește organizația Sa regală, biserica. Apostolul Petru, care credea în „Stâncă”, vestea cu îndrăzneală, atât dușmanului cât și bisericii deopotrivă, că Isus Cristos este Temelia, Stânca, pe care este zidită biserica lui Cristos. - Fapte 4:8-12; 1Petru 2:3-10.

„Biserică” înseamnă o adunare chemată afară din lume pentru scopul lui Dumnezeu și, ca atare, adunarea celor douăsprezece seminții ale lui Israel sub Moise ca profet, era o „biserică”. (Fapte 7:37,38). Primii membri ai bisericii clădite pe Cristos Isus au fost luați din „biserică” unor astfel de izraeliți naturali, sau din „Israelul după carne”. Pe de altă parte, toți membrii bisericii lui Dumnezeu în Cristos devin o creație nouă, și de aceea sunt izraeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu” (1Corinteni 10:18; Galateni 6:15,16). Când Iacov, al cărui nume îl schimbă Dumnezeu în acela de Israel, binecuvântă pe cei doisprezece fii ai săi înaintea morții sale, el lăasă doisprezece stâlpi de temelie, pe care se putea rezema acea națiune tipică a lui Israel. Când Cristos Isus a fost pus ca piatră de temelie în Sion, El de asemenea a ridicat doisprezece stâlpi de temelie pentru organizația bisericii Sale, anume doisprezece apostoli ai Săi, dintre care Petru era unul. Aceasta este preumbrit în mod simbolic la Apocalipsa 21:14: „Zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului” (Galateni 2:9). Numărul final al bisericii cerești va fi de numai 144.000, în conformitate cu hotărârea lui Dumnezeu. Deoarece ei erau preumbriți prin cei credincioși din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, biserica lui Dumnezeu este asemănată celor douăsprezece seminții din 12.000 de membrii fiecare. (Apocalipsa 7:4-8; 14:1,3). Ei sunt sub un „nou legământ”, mijlocit de către Mai Marele Moise, Cristos Isus. Legământul nou l-a înlocuit pe cel vechi al legii, încheiat cu Israelul natural. - Evrei 8:6-13.

Cristos Isus, când era pe pământ, nu puse mântuirea creaturilor umane pe planul întâi și apoi, în mod frenetic, să încerce să convertească lumea. El își mărgini propovăduirea și activitățile Sale la națiunea lui Israel și spuse ucenicilor Săi atunci să facă la fel: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. „Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15:24; 10:5,6). Dacă un număr suficient de evrei ar fi părăsit religia iudeilor și ar fi exercitat credință în cuvântul lui Dumnezeu și s-ar fi întors la Isus, despre care cuvântul lui Dumnezeu a profețit, întreaga corporație a bisericii ar fi fost aleasă din națiunea evreiască. Cu toate acestea, scripturile au prezis că aceasta nu va fi așa, ci casele lui Israel se vor poticni în Cristos Isus ca Stâncă, și numai o rămășiță a Israelului natural îl va accepta și va fi zidită în biserică pe Cristos. Domnul Isus știa dinainte aceasta prin intermediul profețiilor, și zise lui Petru: „Îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:19). Cum atunci, a întrebuițai Petru cele două chei?

Înainte de înălțarea Sa la cer, Isus zise ucenicilor Săi: „Trebuia să pătimească Cristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri”. (Luca 24:46-48; Fapte 1:7,8). La zece zile după înălțarea Sa, lucrarea de mărturie începu în ziua de Rusalii, la Ierusalim. Isus spusese dinainte ucenicilor Săi: „Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția”; și El luă atunci pe apostolii Săi credincioși cu Sine în legământul pentru împărăție. (Luca 12:32; 22:28-30). La Rusalii era timpul potrivit ca să se dea și altor evrei privilegiul să fie luați în legământul pentru împărăția cerurilor. Cum trebuia să se deschidă acest privilegiu unor asemenea evrei? Prin „cheile cunoștinței”; și această cunoștință trebuia să fie împărțită prin predicare. - Luca 11:52; Fapte 2:21; Romani 10:11-17.

În ziua de Rusalii, privilegiul a fost dezlegat în cer, și Petru întrebuiță prima „cheie a împărăției cerurilor” și dezlegă. În ziua aceea, în timp ce apostolii și alți ucenici erau adunați împreună în Ierusalim, un glas veni din cer, și spiritul sau forța nevăzută a lui Dumnezeu s-a vărsat asupra ucenicilor credincioși. Ei erau născuți prin puterea Tatălui și unși pentru împărăție prin spiritul Său. Aceasta era în mod definitiv însărcinarea lor de a predica și a pune mărturie despre împărăție. Datorită demonstrației făcute de către toți acei ucenici care vorbeau în limbi străine, o mulțime de participanți la sărbătoarea Rusaliilor din multe țări și limbi se adunară afară. Atunci Petru, primitorul cheilor împărăției, se ridică și le predică pe Cristos, Regele, și încheie, zicând: „Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrășmașii Tăi sub picioarele Tale. Să știe bine dar toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi”. (Fapte 2:34-36). Cu această introducere a mărturiei împărăției, Petru întrebuiță pe cea dintâi dintre „chei”, și mii erau admiși în ziua aceea în privilegiile împărăției. „Cei ce au primit predicarea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete”. Apoi ei se angajară în activitatea de predicare din casă în casă, fiind bine primiți de popor. - Fapte 2:41,46,47.

Profeția lui Daniel 9:26 și 27, arată că o jumătate de săptămână de ani, sau trei ani și jumătate, trecură după aceste Rusalii. În decursul aceluși timp, convertirea la creștinism era limitată la evrei și samariteni, după cum spusese Isus: „îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și în Samaria”, înainte de a merge până în mai îndepărtate părți ale pământului. (Fapte 1:8). În această perioadă de timp, privilegiile împărăției erau legate de acest cerc de persoane, iar de păgâni în general erau ținute departe; de aceea, Petru era legat sau împiedicat de a întrebuița într-un mod oarecare cea de-a doua „cheie” a împărăției.

Limita de timp a fost în cele din urmă atinsă. Până atunci, numai o rămășiță dintre evrei, împreună cu unii samariteni, observase privilegiul împărăției. Atunci cerurile dezlegară privilegiul pentru păgâni, și Petru era eliberat de restricții pentru acest serviciu. Pe loc, el întrebuiță cea de-a doua cheie. L-a trimis Dumnezeu în acest scop la Roma? Nu; ci la un italian, care fusese convertit de la păgânism la credința în Iehova Dumnezeu și care locuia în Cezareea, pe coasta Mării Mediterane, cam la 110 km de Ierusalim. Dumnezeu îi trimise o vedenie a unui înger, care-l invită să trimită după Simon Petru, care era atunci în Iope, nu departe de acolo. Exact în timpul când soseau trimișii lui Corneliu, Dumnezeu trimise o vedenie lui Petru arătând că acum calea era deschisă pentru alte națiuni în afară de evrei, și astfel Petru se întoarse cu trimișii la casa lui Corneliu. Atunci predică acestuia, rudelor și prietenilor lui adunați, cu privire la Cristos sau Unsul Isus: „Noi suntem martori a tot ce a făcut El,... și ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim ... că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor”. - Fapte 10:1-43.

A confirmat cerul ceea ce făcu Petru cu cea de-a doua „cheie a cunoștinței”? „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s-a pogorât spiritul sfânt peste toți cei ce ascultau cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur [evrei] care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul spiritului sfânt s-a revărsat și peste neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu”. După aceea, Corneliu și ceilalți credincioși dintre păgâni au fost botezați nu cu botezul lui Ioan Botezătorul, care era pentru evrei, ci „botezați în numele lui Isus Cristos”. (Fapte 10:44-48, A.R.V.). Prin aceasta credincioșii dintre păgâni erau luați în legământul pentru împărăție. Acum Petru își sfârșise lucrarea sa cu „cheile împărăției cerurilor”, lucrare unică. Nu era nevoie să aibă un succesori pentru o asemenea lucrare, și Dumnezeu nu a numit sau ridicat vreun succesori. Ușa rămâne deschisă pentru păgâni. - Fapte 14:27; 1Corinteni 16:9.

Pentru ce a întrebuițat Iehova Dumnezeu pe Simon Petru și cercetă pe acești ne-evrei cu favoarea împărăției Sale? După ce Petru, sau Simon, făcuse un raport despre aceasta, apostolul Iacov zise: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte numele”. (Fapte 15:7-14). Acesta este scopul „noului legământ”, anume să aleagă și să aducă la iveală un astfel de popor. Atât creștinii dintre națiunile păgâne, cât și cei dintre evrei, trebuie să fie împreună un „popor pentru numele Său”, adică pentru numele lui Dumnezeu, care este Iehova. Nu există acum nici o deosebire rasială sau națională; toți trebuie să fie una cu Cristos, Capul lor, o biserică nedezbinață, fără schismă. „Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare

unii altora”. (Romani 12:4,5). „Toți care ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți „sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:27-29). „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii [înainte de a fi fost înviat ca spirit], totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta [după carne]. Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” - 2Corinteni 5:16,17; de asemenea, 1Corinteni 12:12,13,18,27.

Isus este membrul Cap al bisericii. Ceilalți membri constituie trupul bisericii. „El este Capul trupului, al bisericii”. (Coloseni 1:18; Efeseni 1:22,23). Membrilor trupului-biserică a lui Cristos, le este scris: „Să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăția și slava Sa”. (1Tesaloniceni 2:12). Deoarece împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este cerească, și carne și sânge nu o poate moșteni, cum pot creaturile umane să găsească intrare în ea? Prin următoarele trepte schițate în Scripturi:

Deoarece creatura umană a fost concepută în păcat și născută în nelegiuire, deci sub condamnare chiar de la naștere, trebuie ca mai întâi ea să fie făcută dreaptă sau să fie îndreptățită, spre a fi eliberată de sub condamnarea divină. Aceasta se împlinește după ce creatura umană arată credința sa, nu numai prin aceea că ea crede în Iehova ca Dumnezeu și în Cristos Isus ca jertfa de ispășire pentru păcate, ci, în afară de aceasta, ea trebuie să mărturisească a fi răscumpărată prin jertfa lui Cristos Isus și trebuie să facă o deplină și completă consacrare lui Dumnezeu, spre a fi a Sa și spre a face voia Sa pe vecie. Credinciosul simbolizează consacrarea Sa prin botezul în apă. Privilegiul pentru împărăție, cât și acela de a fi o parte împreună cu Cristos Isus în „legământul prin jertfă” fiind deschis, Iehova Dumnezeu îndreptățește creatura umană și o socotește ca posesoarea dreptului la viață umană. Acel drept la viață umană, cu toate acestea, este îndată jertfit, pentru ca astfel cel consacrat să poată fi luat în „legământul prin jertfă”. Dumnezeu naște pe cel îndreptățit prin cuvântul Său (simbolizat prin apă) și prin spiritul Său, și astfel îl aduce la iveală ca un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Pe acest fiu recunoscut al lui Dumnezeu, care se dovedește credincios, Dumnezeu îl cheamă la împărăție și-l ia în legământul pentru acel Guvern teocratic și apoi îl unge cu spiritul Său sfânt. Prin asemenea ungere, cel consacrat este botezat în „trupul lui Cristos”.

Dacă citești următoarele scripturi, în ordine, te vei convinge tu însuși că ordinea de mai sus este cea scripturală. (Romani 4:24,25;5:1,9,12,16; 8:1,33; Iacov 1:18; Ioan 3:3,5; 1Petru 1:3; Tit 3:5-7; 1Corinteni 1:9; 2Tesaloniceni 2:14; 2Corinteni 1:21; 1Ioan 2:20, 27; Romani 6:3,4; 1Corinteni 12:12,13).

Toți cei unși astfel sunt aspiranți la împărăție. Deși încă într-un trup de carne, ei sunt o „creație nouă”. Ei trebuie acum să urmeze pe Capul și Regele lor, Cristos Isus, și să pună mărturie despre împărăția lui Dumnezeu, așa după cum El a făcut. Ei trebuie să-și mențină integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și să păzească legământul cu El, prin toate defăimările și persecuțiile pe care ei le îndură, chiar până la moarte. Ei nu sunt „mântuiți” pentru viață veșnică îndată ce cred și încep să urmeze pe Cristos Isus, ci numai după ce se dovedesc credincioși până la moarte. Ei trebuie să-și dea toată silința să-și facă sigură chemarea și alegerea lor. Dacă înainte de moarte au dat înapoi și s-au dovedit necredincioși, ei se vor dovedi demni de nimicirea veșnică. Dar pentru ei, a răbda până la sfârșit înseamnă mântuirea lor definitivă. Scripturile adevărului dovedesc aceste fapte în mod corect. (2Corinteni 5:17; 1Petru 2:21; Romani 8:16-18,28-30; 2Timotei 2:11,12; 2Petru 1:3-11; Evrei 10:38, 39; Romani 1:31, 32; Apocalipsa 2:10; Matei 10:22,24:13).

Unii ca aceștia nu sunt încă nemuritori; altfel ei nu ar putea să păzească „legământul prin jertfă” și să moară cu o moarte de credincioșie și să fie făcuți asemenea morții lui Cristos. Prin integritatea și loialitatea lor până la moarte, ei au o parte împreună cu Cristos Isus la justificarea numelui Tatălui Său. Prin urmare Dumnezeu va da „viață veșnică celor ce, prin stăruința în bine căută slava, cinstea și nemurirea”. - Filipeni 3:10,14; Romani 2:6,7.

Când primesc ei nemurirea? Cei care mor înainte de întemeierea împărăției lui Dumnezeu și venirea Regelui la templu, trebuie să doarmă în moarte, inconștienți, inactivi, așteptând acele evenimente. Numai la sosirea Regelui la templu pentru judecată primesc membrii adormiți ai trupului lui Cristos, sau ai bisericii, „coroana vieții”. Vorbind despre învierea trupului-biserică, apostolul Pavel scrie: „Este semănat trup firesc, și învie trup spiritual... Iată, vă spun o taină: nu

vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință”. (1Corinteni 15:42-54). Membrilor trupului lui Cristos li se face parte de o înviere spirituală, la viață cerească în spirit, în împărăție.

Membrii rămășiței acestei clase, care sunt încă pe Pământ în carne când Regele vine la templu, trebuie să îndeplinească legământul prin jertfă cu credincioșie până la moarte. Cu toate acestea, ei nu dorm în moarte, ci sunt „schimbați” într-o clipă în asemănarea cerească a Regelui și Capului lor prezent (1Ioan 3:2; Coloseni 3:1-4). „Porțile iadului” nu vor birui biserica lui Dumnezeu zidită pe Stâncă.

Apostolul Pavel avertiză că, imediat după moartea sa, va avea loc o cădere de la adevărata credință la religie. Apostolul Ioan avertiza în același scop despre lucrarea lui Satan. (Fapte 20:29 - 31; 2Tesaloniceni 2:1-3; 1Ioan 2:18-23). Apostolul Petru zicea despre unii ca aceștia: „Le fâgăduiesc libertatea, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este robit”. (2 Petru 2:1 - 3,19, *Roth.*). Aceasta era chiar așa. La mai puțin de o sută de ani după ce muri Ioan, se ridică un om numit Tertulian (155 - 222 d.C.), care învăța că există o trinitate compusă din trei persoane de o singură substanță, într-un singur Dumnezeu. Astfel, câteva veacuri mai târziu, un religionist pe nedrept a introdus textul la 1Ioan 5:7, pentru a da un sprijin biblic aparent unei asemenea învățături. (*Manualul pentru criticismul textual al Noului Testament*, al lui Kenyon, pagina 270 și nota marginală; de asemenea pagina 133, paragraf 3 și pagina 138 , paragraf 4. Să se observe *Diaglott* și *A.R.V.* în ce privește 1Ioan 5:7,8). Apoi Augustin (354-430 d.C.) întrebuițează puternica sa influență spre a impune păgâna învățătură a „nemuririi sufletelor umane” adunărilor religioase, contrar învățaturii biblice despre jertfa de ispășire a lui Cristos. Pe astfel de baze, alte erori defăimătoare au fost introduse și adoptate, cum ar fi chinul veșnic al sufletelor într-un iad cu foc, purgatoriu, rugăciuni pentru morți, parastase, etc.

CAPITOLUL XXII

„TIMPUL SFÎRȘITULUI”

Împăratul Constantin, ca Pontifex Maximus al Imperiului Roman, a convocat primul Consiliu ecumenic la Nicea (sau Nice) în Asia Mică, în anul 325 d.C. El nu era botezat pe vremea aceea, și în anul următor (326) el ordonă executarea celui mai mare fiu al său și apoi a soției sale. Constantin se amestecă în așa zisul consiliu „creștin”. El hotărî ca învățătura „treimii” să fie de aici înainte credința comunității religioase. El o sprijinea cu sabia statului. Consiliul nicean făcu drum regulii, că statul poate să-și întrebuițeze brațul lui secular, pentru a aduce pe „creștinii” mărturisii ai Imperiului Roman mondial pe făgașul noului sistem de credință. El a inițiat dezvoltarea așa numitei „biserici de stat”. El puse temelia pentru stabilirea „religiei organizate”, care a fost greșit numită „creștinătate”.

În parabola despre grâu și neghină, Cristos Isus prezise această producție a mulțimii de creștini falși. El îi aseamnă cu neghina. Apoi, El explică: „Cel ce seamănă sămânță bună, este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânță bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii celui rău. Vrășmașul care a semănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, după cum se strânge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului”. (Matei 13:24-30, 36-43). În acest limbaj simbolic Isus prezise demascarea și despărțirea creștinilor prefăcuți de cei adevărați, urmată de nimicirea religioniștilor fățarnici. Această parabolă a fost întrebuițată de preoți pentru învățătura lor, că pământul nostru literal, soarele, luna și stelele, vor fi distruse prin foc universal.

Ca sprijin pe mai departe pentru o asemenea interpretare a „sfârșitului lumii”, religioniștii citează cuvintele lui Isus: „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile”. „Cerul și pământul vor trece, dar

cuvintele Mele nu vor trece”. (Matei 5:18; 24:35), La acestea sunt adăugate cuvintele apostolului Petru: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuți. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2Petru 3:7,10-12). Religioniștii zic: „Sfârșitul lumii în zilele lui Noe a fost prin apă literală, și astfel sfârșitul acestei lumi va fi prin foc literal, consumând toate lucrurile materiale și lăsând să rămână numai lucrurile spirituale”.

Asemenea „interpretare particulară” a profeției nu ia în considerare faptul că, pe când apa potopului era literală, pământul literal nu a fost distrus, și soarele, luna și stelele nu au fost nici măcar atinse de potop, nici focurile lor nu au fost stinse. Se pune mult prea multă importanță pe slabul om muritor dacă se insistă că, din pricina căderii lui Adam și a nelegiurii urmașilor săi, Dumnezeu ar distruge minunata lucrare a pământului, soarele, luna și stelele și nebuloasa sistemului astral, la crearea căror Dumnezeu a întrebuițat nenumărate mii de ani. Omul nu este important. Dumnezeu putea ușor să fi șters din existență perechea necredincioasă în Eden, și să fi început o rasă nouă și perfectă.

„Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; ... Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune”. Iehova nu va distruge glorioasa Sa lucrare, Pământul, din pricina tuturor acestor națiuni, ci în schimb va distruge națiunile, pentru ca lucrarea Sa să poată fi potrivită pentru a fi ocupată de către servii Săi drepti. „El a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, l-a întocmit ca să fie locuit”. (Isaia 40:15-17; 45:12,18). „Așa vorbește Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele”. Acest așternut al picioarelor este acela despre care învăță Isus pe ucenicii Săi să se roage pentru venirea domniei teocratice a lui Dumnezeu, zicând: „Să vină împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”. - Isaia 66:1; Luca 11:2.

Deși multe texte scripturale arată că va fi o desfășurare de mult foc literal asupra pământului și în firmamentul atmosferic, împrejurul pământului, la sfârșitul final al „acestei lumi”, Scripturile dovedesc cu totul clar, că „pământul rămâne veșnic în picioare”, și că vor exista supraviețuitori, care vor fi trecuți cu bine peste această catastrofă mondială, tot așa după cum Noe și familia sa au fost trecuți peste sfârșitul acelei lumi vechi. Lumea nelegiuată dinainte de potop, consta din organizația pământească vizibilă a omenirii și nelegiuata organizație cerească a demonilor, care controlau omenirea stricată. Așa erau „pământul” și „cerurile” care compuneau „lumea de atunci”, și care pieri în potop. - 2Petru 3:6.

Înfățișarea suprafeței pământului nostru literal a fost mult schimbată prin adăugarea potopului din bolta de apă căzută, dar, pe același pământ, o altă organizație vizibilă de oameni nelegiuți a fost clădită. Ea datează mai ales de pe vremea fondării împărăției lui Nimrod la Babel, sau Babilon, și ea s-a răspândit peste tot pământul. Această organizație umană vizibilă a religiei, comerțului și politicii, constituie „pământul” simbolic, și oamenii cugetă că el va dura tot atâta timp cât va dura planeta noastră pământească. Planeta noastră, pământul, este înconjurată de un înveliș de aer care este „firmamentul” sau întinderea atmosferei, care se întinde pe o rază de mai mult de 200 km. Deasupra omului, în mod asemănător, „pământul” simbolic este controlat de puterile spirituale nevăzute, anume demonii sub Satan Diavolul. Această organizație de spirite nelegiuite, cu Satan ca prințul lor, este atât mai înaltă decât omul, cât și nevăzută lui. De aceea, acea organizație demonică constituie „cerurile” în relație cu prezenta organizație a omului. După cum omul nu poate să se înalțe cu avionul deasupra învelișului de aer care este în jurul globului nostru pământesc și în care omul respiră, tot așa nu poate să se elibereze de aceste „ceruri” demonice. Dumnezeu singur poate și va elibera omenirea de asemenea puteri de control demonice.

Simbolicele „ceruri și pământul de acum” constituie „această lume”, „elementele” și „lucrările” ei. Cristos Isus zise: “Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. El de repetate ori numea pe Satan Diavolul „prințul acestei lumi”. - Ioan 18:36; 12:31; 14:30; 16:11.

Distrugerea lumii, așa după cum a fost descrisă de Petru, se referă la „cerurile” și la „pământul” simbolice. De aceea, „focul” care va topi și va arde părțile văzute ale lumii lui Satan trebuie să fie

mai de grabă simbolic decât literal. Deoarece focul literal este distructiv pentru lucruri combustibile (care ard) și curăță rugina, tot așa „focul” prin care această lume prezentă va trece „cu un mare zgomot”, preumbrește distrugerea pe care Dumnezeu în mânia Sa aprinsă o aduce asupra puternicei organizații a lui Satan, văzută și nevăzută, curățind prin aceasta universul de demonii nelegiuiți și de oamenii nelegiuiți.

Este scris: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12:29). Așa zice Dumnezeu către „creștinătatea” religioasă, care reprezintă în mod fals creștinismul și aduce ocară asupra numelui lui Dumnezeu: „De aceea așteptați numai, zice Iehova, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toata țara va fi mistuită de focul geloziei Mele”. (Țefania 3:8, A.R.V.). Către marea organizație babilonică de sub necredinciosul Lucifer, Dumnezeu zice: „Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; ...Pentru aceasta voi clătina cerurile și pământul se va zgudu din temelii, de mânia lui Iehova al oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse”. (Isaia 13:1,11-13, A.R.V.; 14:4,12). Sfârșitul lumii va fi printr-un act al lui Dumnezeu.

Este clar, prin urmare, că distrugerea „lumii” stăpânite de demoni nu înseamnă distrugerea Pământului, pe care Iehova Îl pregătise în decurs de „șase zile” ca locuință pentru om. Cum vom ști noi, atunci, când suntem la sfârșitul lumii? Prin semne, prin dovezi sau probe vizibile și perceptibile simțurilor noastre. Isus zise, în surprinzătoarea Sa profeție despre sfârșitul lumii: „Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că este aproape, este chiar la uși”. (Matei 24:33). „Tot așa, când veți vedea toate aceste lucruri întâmplându-se, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape”. (Luca 21:31). Stabilirea împărăției lui Dumnezeu marchează sfârșitul lumii lui Satan, pentru că Isus zise că împărăția mesianică nu este o parte a acestei lumi satanice.

Daniel, capitolul 4, a arătat că împărăția lui Dumnezeu nu se va instala până la sfârșitul celor „șapte timpuri” ale națiunilor păgâne de sub suveranul lor invizibil, Satan. Din cauza controverselor cu privire la supremația și dominația universală a lui Iehova, Dumnezeu îi hotărâ lui Satan Diavolul o perioadă de timp limitată. În acea perioadă, contrarul lui Dumnezeu va putea să domnească neîntrerupt peste lume. Această perioadă fără întrerupere se va termina cu sfârșitul celor „șapte timpuri” ale puterilor păgâne. Sfârșitul ei trebuie, prin urmare, să marcheze sfârșitul sau încheierea lumii de sub domnia neîntreruptă a lui Satan. Textul grecesc al Bibliei întrebuințează cuvântul *aion* (eon) spre a însemna domnia neîntreruptă a lui Satan, care trebuie să se sfârșească odată cu expirarea celor „șapte timpuri”. Acele „șapte timpuri” se sfârșiră în toamna anului 1914 d.C.

Cu toate acestea, sfârșitul *aion*-ului lui Satan, sau al domniei neîntrerupte, nu înseamnă distrugerea imediată a organizației sale văzute și nevăzute. El înseamnă simplu că „timpul sfârșitului” pentru organizația sa a început. Daniel 11:40 prezise ce va avea loc „la timpul sfârșitului”. Începând de atunci, organizația demonic-umană a lui Satan va merge cu pași grăbiți spre sfârșitul ei în nimicire completă, adică sfârșitul final al organizației lui Satan, organizație pe care textul grecesc al Bibliei o numește *kosmos* (tradus „lume”). În ceea ce privește acest sfârșit final, profeția lui Daniel zice: „La vremea hotărâtă va veni sfârșitul” (Daniel 8:19; 11:27). Iehova Dumnezeu este Cel care hotărâse ziua și ceasul unui astfel de sfârșit final, cu privire la care Isus zise: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24:36; A.R.V.; Marcu 13:32). Aceste cuvinte dovedesc, mai mult, că Isus nu este una în persoană cu Tatăl Său. Spre a pricepe că sfârșitul final stă imediat înaintea noastră, Isus a accentuat necesitatea de a veghea asupra semnelor timpului. Iehova Dumnezeu cunoaște timpul hotărât, și prin semnele pe care El le dă ne avertizează, pentru ca să putem apuca pe calea cea dreaptă, și să nu fim surprinși într-o stare de păcat, în ziua și ceasul acela.

De când Cristos Isus Se înălță la cer, în prezența lui Dumnezeu, peste 1.800 de ani mai aveau de trecut din cele „șapte timpuri”. Natural, El trebuia să aștepte la dreapta lui Dumnezeu, până la timpul când va începe să domnească și să intre în acțiune împotriva organizației mondiale (sau *kosmos*) a lui Satan. Când perioada de domnie neîntreruptă a lui Satan se sfârși, Dumnezeu împuternici pe Isus să treacă la acțiune împotriva organizației dușmanului. Profeția din Psalmii 110:1,2, trebuia să fie împlinită: „Iehova a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrășmașii Tăi așternut al picioarelor Tale. Iehova va trimite sceptrul puterii Tale din Sion, zicând: stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi”. (A.R.V.). „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă acum ca vrășmașii

Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor”. (Evrei 10:12,13, A.R.V.). Astfel, sfârșitul domniei neîntrerupte al lui Satan trebuie să marcheze „începutul necazurilor” peste organizația sa mondială.

Am trecut noi de acel „început al necazurilor”, și ne apropiem noi acum de sfârșitul final al organizației (*kosmos*) lui Satan? Răspunsul la această întrebare este de cea mai mare importanță și merită să fie cercetat cu cea mai mare atenție. Satan Diavolul este nevăzut; și, deoarece împărăția lui Dumnezeu de asemenea este nevăzută, ea fiind cerească, ce dovadă avem noi că cele „șapte timpuri” și domnia neîntreruptă a lui Satan s-au sfârșit în anul 1914 d.C. și guvernul teocratic al lui Iehova prin Cristos a fost instalat în acel timp? Marele Profet al lui Iehova, Cristos Isus, prezise dovezile sau semnele vizibile.

Isus tocmai prezisese distrugerea Ierusalimului și a templului acestuia. Astfel, mai mulți dintre ucenicii Săi veniră la El la o parte și-I puseră această întrebare: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii (*aion*)?” (Matei 24:3; Marcu 13:3,4). Isus prezise apoi pe scurt evenimentele ce vor preceda sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan, precum și nașterea împărăției lui Dumnezeu, și atunci adăugă: „Dar sfârșitul tot nu va fi atunci”. Ce va marca propriu zis începutul necazurilor la sfârșitul domniei neîntrerupte a Diavolului peste omenire? Isus răspunse: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul necazurilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu”. - Matei 24:7-9.

Anul 1914 d.C., în care se sfârșiră cele „șapte timpuri”, marcă începutul Primului Război Mondial, un război deosebit de războaiele dinainte, în acea înregimentare a tuturor națiunilor și împărățiilor pentru scopuri de război care a fost instituită atunci. Foamete și lipsă de alimente loviră lumea, și era necesar să se organizeze distribuția de ajutoare în regiunile atinse de foamete pentru a preveni revoluția și anarhia. Izbučni ciurma, în mare măsură așa numita „gripă spaniolă”. În numai câteva luni acea plagă, bântuind cu furie din regiunile reci polare spre tropicele ecuatoriale, doborâ la pământ în moarte mai multe milioane de oameni decât cei patru ani și jumătate ai Primului Război Mondial. Cutremure de pământ - spre exemplu, cel care lovi Japonia în anul 1923 și ucise 99.331 de persoane - veniră să mărească și mai mult nimicirea și mizeria umană; și mai multe asemenea perturbări seismice ale pământului au fost înregistrate în acești ani de la 1914, decât în toată istoria omenirii de până acum. În tot decursul acestui timp, ura tuturor națiunilor lumesti a fost exprimată împotriva poporului lui Iehova, întrucât îi persecutau pentru predicarea împărăției lui Cristos.

Primul război mondial nu era de la Dumnezeu. Poporul de legământ al lui Iehova nu avusese nimic de a face cu el. El era, totuși, dovada vizibilă, pipăibilă, că Iehova, prin Regele Său acum întronat, făcuse pașii corespunzători împotriva organizației nevăzute a lui Satan, a cărui domnie neîntreruptă expirase atunci. El era o dovadă pentru oameni că profeția lui Isus se împlinise: „Puterile cerurilor vor fi clătinate” (Matei 24:29; Luca 21:26). El a însemnat că Iehova poruncise acum Regelui Său: „Stăpânește în mijlocul vrășmașilor Tăi”. El dovedi că Isus Cristos a făcut așa și întreprinse o acțiune împotriva organizației nevăzute de demoni a aceluia Șarpe vechi, a Diavolului. Satan și demonii săi nu trebuiau să fie mai mult tolerați, neîmpiedicați în poziția lor cerească, și Cristos Isus, Sămânța “femeii” lui Dumnezeu, făcu război împotriva organizației de demoni. A urmat o luptă în cer, nevăzută omenirii, și Satan și îngerii săi nelegiuți au fost bătuți. Ei au fost aruncați jos din cer în vecinătatea pământului, unde partea văzută a organizației lui Satan era în necazurile Primului Război Mondial. Prin împuternicirea lui Cristos Isus de a câștiga această biruință peste puternicii Săi dușmani, Iehova Dumnezeu îndeplini făgăduința făcută Regelui Său, de „a face dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale”. - Apocalipsa 12:7-13; Psalmii 110:1.

Astfel, cerurile organizației lui Satan au fost clătinate din înalta lor poziție de putere și nu au fost tolerate mai mult în mijlocul cerurilor sfinte ale lui Dumnezeu. Acesta era unul din cele mai zdrobitoare necazuri pentru Satan. „Lumea” (*aion*) de sub domnia sa neîntreruptă ajunsese la sfârșit. Nimicirea organizației sale mondiale (*kosmos*), trebuia să urmeze în scurt timp. Acest sfârșit final va fi la timpul inevitabil, hotărât al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XXIII

MODUL VENIRII REGELUI

Printre evenimentele pline de însemnătate, care marchează „timpul sfârșitului”, care începu în anul 1914 d.C., Isus prezise aceasta: „Și puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:29,30). Aceasta dezaprobă susținerea că facerea pământului un loc potrivit pentru El ca să vină și convertirea lumii la Cristos, trebuie să fie îndeplinite înainte de sfârșitul final organizației mondiale (*kosmos*) a lui Satan. Altfel, pentru ce ar trebui „ca toate semințiile pământului să se bocească”, în loc să se bucure? Atunci, cum vine Regele?

Că Isus Cristos va părăsi această lume a lui Satan și va veni din nou la timpul hotărât, El a declarat deschis. Mângâind pe ucenicii Săi după ce institui cina de amintire a morții Sale, Isus zise: „în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc [ceea ce dovedește că Moise, David, Ioan Botezătorul și alții, nu merseseră în cer]. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:2,3). Câteva ore mai târziu, când marele preot evreu L-a întreat: „Te jur pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu”, Isus răspunse: „Da, sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului”. - Matei 26:63,64.

Înseamnă aceasta că Regele Isus Cristos va veni din nou în trup și va apărea într-un chip de carne, astfel încât toate semințiile pământului să-L poată vedea pe cer? Religioniștii, care învață distrugerea globului nostru terestru prin foc literal la sfârșitul lumii, zic „da”. Ei citează cuvintele îngerilor care se arătară în timpul înălțării lui Isus la cer: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11). Atunci, „un nor L-a ascuns de ochii lor”. Ucenicii nu puteau să-L vadă mai departe din cauza norului care-L ascundea. Cuvintele îngerilor, „în același fel” nu înseamnă „în același trup”. Trupul în care Cristos Isus a fost văzut înălțându-se spre cer, nu era trupul care fusese pironit pe lemn. El era un trup pe care El și-L materializase pentru acea ocazie ca să apară ucenicilor Săi. Când norul îl ascunse de ochii lor, atunci El descompuse acel trup, după cum făcuse cu celelalte trupuri pe care și le luă în decursul celor patruzeci de zile premergătoare. La învierea Sa, El era „făcut viu în spirit”, și El este acum spirit și de aceea nevăzut. „Și Domnul este spiritul; și unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea”. - 2 Corinteni 3:17, *Diaglott; Roth*.

În ceea ce privește „modul” înălțării Sale, nu ar trebui să ne scape din vedere faptul că El nu S-a arătat la „toate națiunile pământului”, ci numai ucenicilor Săi consacrați. Mai târziu, pe drumul care duce spre Damasc, când a dat o miraculoasă vedenie despre slava Sa, aceasta era în mod exclusiv pentru Saul, care deveni apostolul Său Pavel. Aceasta nu era pentru oarecare religioniști, care erau cu Saul. Ei auzeau sunetul glasului, dar nu vedeau pe cel ce vorbea. (Fapte 9:7). Toate acestea erau în strânsă legătură cu cuvintele lui Isus rostite înainte de moartea Sa: „încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi mă veți vedea, pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi”. (Ioan 14:19). Acesta este un adevăr scriptural stabilit așadar, că ochii omenești nu-L vor vedea la venirea Sa a doua, nici nu va veni într-un trup de carne. Când a venit în carne, la prima Sa prezență printre oameni, aceasta era o umilire. „Tot așa Cristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să îndepărteze păcatele multora, Se va arăta a doua oară, fără ca să aducă o jertfă pentru păcat, ci ca să aducă mântuire aceluia care Îl așteaptă”, (Evrei 9:28, *Diaglott; Young*). Chiar și ucenicilor Săi El a apărut în chip de carne numai în decursul celor patruzeci de zile după învierea Sa și înainte de înălțarea Sa la cer.

Venirea Sa a doua va fi, prin urmare, neobservată de ochii omenești, afară de cazul când există evenimente care însoțesc venirea Sa ca semne vizibile, ca să instruiască pe urmașii Săi credincioși cu privire la prezența Sa nevăzută. Descriind venirea Sa în timpul bătăliei Armagedonului, Isus cel glorificat zice: „...pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea”.

(Apocalipsa 16:14-16). Un hoț vine fără înștiințare anticipată, neanunțat, în mod tăcut și păzindu-se nevăzut de cei din casă. Aceasta este pe mai departe o dovadă că venirea lui Cristos este nevăzută, ca un spirit, și trebuie să fie descoperită prin semne sau dovezi.

Din cercetarea tuturor faptelor de mai sus rezultă că singura cale prin care oamenii de pe pământ îl pot vedea la glorioasa Sa venire, este aceea de a-L vedea cu ochii înțelegerii sau ai puterii de discernământ. Aceasta este sprijinită pe mai departe prin cuvintele din Apocalipsa 1:7, într-o viziune a apostolului Ioan: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin. Întocmai cum la înălțarea Sa, când a fost ascuns după nor de ochii ucenicilor, tot așa aici norii îl ascund, făcându-L nevăzut, dar în același timp ei stau ca un simbol al prezenței Sale nevăzute. Cu mult timp înainte, când izraeliții au călătoreau prin pustie timp de patruzeci de ani, stâlpul de nor, care mergea înaintea lor, simboliza și reprezenta prezența nevăzută a Domnului. - Exodul 13:21,22.

Astfel, în textul profetic de mai sus, „norii” simbolizează manifestările puterii Sale, prin care El face să apară prezența sa nevăzută. El va fi prezent înainte ca prezența Sa să fie discernută mai întâi de către urmașii Săi credincioși, care veghează după venirea Sa. În cazul lor, „norii” înseamnă prezența Sa cu ploi de bogate binecuvântări pentru ei. Lumea în general nu va crede anunțarea prezenței Sale, ci toate națiunile vor urî pe credincioșii urmași ai Săi și îi vor „străpunge”, străpungând în acest fel pe Cristos Isus. Nu zice El că orice îi fac unuia dintre cei mai mici frați ai Lui, Lui îi fac? Atunci, prin marea furtună de necaz și nimicire care izburnește din „nori” asupra acestor nelegiuți și asupra semințiilor necredincioase ale pământului, „tot ochiul îl va vedea”, adică, îl va discerne. Dându-și seama de vina lor și de pedeapsa nimicirii care îi așteaptă, ei „se vor boci din cauza Lui”.

Care, atunci, este „semnul Fiului omului” despre care El spunea că va apărea „în cer”, după ce „puterile cerurilor vor fi clătinate”? Apocalipsa 12:1-10 îl descrie după cum urmează: “în cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roș cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împăratești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat în fața femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie... Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Cristosului Său”.

Întrucât astfel „comparăm lucruri spirituale cu lucruri spirituale” și lăsăm cuvântul lui Dumnezeu să se interpreteze singur, devine lămurit care este semnul Fiului omului. Aceasta este dovada care apare din cuvântul lui Dumnezeu și din împlinirea lui, că împărăția lui Dumnezeu a fost născută sau adusă la iveală prin „femeia” lui Dumnezeu, Sion, sfânta Sa organizație universală. Scopul organizației Diavolului este să împiedice sau să nimicească Guvernul la nașterea lui în anul 1914 d.C., la sfârșitul celor „șapte timpuri”. Totuși, Cristos Isus, care este Sămânța „femeii”, este adus în existență ca și copilul de parte bărbătească în calitate de Rege și imediat, nevătămat, întronat, I se poruncește de către Iehova Dumnezeu să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. Imediat după aceasta urmează războiul în cer și Satan este aruncat afară. Acest semn nu s-a putut vedea înainte de aruncarea lui Satan și a demonilor săi din cer, nu înainte de anul 1918 d.C. (*Vezi Tumul de veghere* din 1 Martie 1925). Atunci, acest fapt a fost priceput numai de aceia care aveau viziunea spirituală a lucrurilor în ceruri. Religioniștii nu-l văd; ei nu văd mai mult decât prototipul lor din ziua lui Isus că El era Regele și că împărăția era aproape. De aceea, Isus le zise: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: Uite-o aici, sau: Uite-o acolo. Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este printre voi”. (Luca 17:21,22, *marginală*). Regele era printre ei și ochii lor egoiști nu puteau pricepe acel fapt din cauza lipsei de pompă exterioară. Tot la fel, împărăția lui Dumnezeu a fost născută și pusă în acțiune în anul 1914 d.C, dar preoții religioși nu vedeau sau nu pricepeau

semnul în cer și în schimb aleseră pe „Cezar” ca rege. Timpul va veni când îl vor vedea, dar atunci numai ca să se bocească.

Ierusalim era capitala Teocrației tipice a lui Iehova în Israel. Când el începu să fie călcat în picioare de pagâni, în anul 607 î.C., Dumnezeu începu împlinirea cuvântului Său: „Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are dreptul la ea și în mâna căruia o voi încredința”. (Ezechiel 21:27). În anul 1914 d.C., la încheierea celor „șapte timpuri” ale pagânilor, Cristos Isus, care avea dreptul ca să fie Regele lui Dumnezeu în adevărata și veșnica Teocrație a cerurilor, veni și Dumnezeu I-a dat tronul Guvernului teocratic. Acea Teocrație reală nu suferă nici o călcare în picioare de către păgâni. În schimb, Diavolul și demonii săi sunt aruncați din cer și toți dușmanii Teocrației sunt făcuți așternut al picioarelor Regelui ei, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. În acest mod veni Cristos Isus la împărăție în anul 1914 d.C., dar nevăzut pentru oameni.

Prin alt profet, Iehova profeți mai departe: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați, Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3:1). Când Isus intră în Ierusalim călare pe asin și intră în templu și scoase afară de acolo pe schimbătorii de bani și pe vânzătorii comerciali și apoi se oferă pe sine ca Rege pentru națiunea evreiască, era pe la jumătatea săptămânii de ani, sau trei ani și jumătate după ungerea Sa cu spiritul lui Dumnezeu spre a fi Rege și să predice: „Împărăția cerurilor este aproape”. Aceasta era numai o împlinire la scară mică sau în miniatură a profeției lui Maleahi. Împlinirea mai mare sau completă are loc în marea „zi a lui Iehova”, care începu în anul 1914 d.C. Prin urmare, când vine la templu Regele-Preot asemenea lui Melchisedec?

Să ținem minte că toamna anului 1914 d.C., când Isus Cristos primi împărăția, se aseamănă sau corespunde cu ungerea Sa ca Rege la Iordan, în toamna anului 29 d.C. Deoarece El veni la templu trei ani și jumătate după aceea, atunci trei ani și jumătate după toamna anului 1914 d.C. marchează timpul când El veni la templu ca Rege. După aceea, „creștinătatea” trebuie să vină la judecată, pentru a se hotărâ dacă îl acceptă pe El ca Rege sau voiește să aleagă în schimb pe „Cezar” (politica lumească). Prin această armonie între împlinirea în mic și cea în mare a profeției lui Maleahi se fixează primăvara anului 1918 d.C. ca timpul când Regele Isus Cristos veni la templu. Aceasta este de asemenea în armonie cu faptul că în anul al patrulea al domniei lui Solomon, sau mai puțin de patru ani după ungerea și urcarea sa pe tron, Solomon puse temelie templului și începu clădirea lui. Venirea lui Cristos la templu în 1918 era cu totul neașteptată, chiar și pentru credincioșii urmași devotați ai Săi. Adevărul despre venirea Sa atunci a fost discernut pentru prima dată prin Scripturi și prin împlinirea profeției după acel eveniment, anume în 1922.

Toată puterea în cer și pe pământ a fost dată lui Isus Cristos cel glorificat. Pentru o persoană divină asemănătoare Lui, o venire personală pe pământ nu este necesară pentru ca să îplinească profețiile și făgăduința venirii Sale a doua. Biblia vorbește de multe ori despre venirea lui Iehova pe pământ, neînțelegând, cu toate acestea, că El părăsește în mod literal tronul Său ceresc și în persoană vine jos și stă pe mica noastră planetă. „Nu umplu Eu cerurile și pământul? zice Iehova”. (Ieremia 2:24, A.R.V.). Oriunde își îndreaptă Iehova privirile și atenția, și încutro dirijează puterea Sa de acțiune, acolo El este în realitate prezent sau face o vizită. Tot la fel este cu Isus Cristos, „chipul Dumnezeului cel nevăzut”. El lucrează întocmai după cum lucrează Tatăl Său. Odată a vindecat fiul unui slujbaş împărătesc prin acțiune de la distanță, fără ca să vină în casa nobilului, Isus fiind atunci în Cana, iar copilul muribund în Capernaum. (Ioan 4:46-54). Altă dată, El a vindecat servul bolnav al unui sutaș păgân, în același mod, la distanță de casa sutașului. (Luca 7:1-10). El a vindecat fiica demonizată a unei femei siro-feniciene, în același mod de trimitere a puterii Sale prin spațiu. - Marcu 7:24-30.

Înainte de a se înălța la cer, El zise ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi totdeauna, până la sfârșitul lumii”. (Matei 28:20). El va fi cu ei, nu în persoană, ci prin ajutorul Său continuu, prin grijă și putere îndrumătoare. Astfel, când vine la templu în anul 1918 d.C., El face așa prin dirijarea atenției Sale la lucrarea templului care este de făcut, și apoi prin exercitarea puterii Sale. Prezența Sa acolo, pricepută mai întâi prin vegherea ucenicilor, nu este ținută secret. Întocmai ca fulgerul care strălucește de la un capăt al cerului până la celălalt, tot așa face Domnul să lumineze la toți de pe pământ lămurirea strălucitoare despre venirea și prezența Sa la templu prin ucenicii Săi. - Matei 24:27; Luca 17:24.

În lumina acestei descoperiri scripturale, noi trebuie să înțelegem textul de la 1 Tesaloniceni 4:15-17: „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea [textul grecesc: *parousia*, prezență] Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va pogorâ din cer, și întâi vor învia cei morți în Cristos. Apoi, noi cei vii, care am rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”.

Această scriptură mângâietoare dovedește că, după cum Cristos Isus a fost înviat din morți la șapte zile după ce S-a prezentat ca Rege la templul din Ierusalim, El va ridica din somnul morții, prin puterea lui Dumnezeu, pe acei creștini credincioși care dorm în moarte la venirea Sa la templu. Deoarece trupul-biserică al lui Cristos este „semănat un trup firesc; este înviat un trup spiritual”, învierea celor adormiți era spre viață în spirit. De aceea, ea era nevăzută ochilor omenești, întocmai așa după cum și Isus a fost înviat. Ei sunt acum cu El în templu, adică în starea de unitate cu El, în locul nevăzut ochilor omenești, loc care este simbolizat prin văzduh”. - Compară Efeseni 2:2.

Acei creștini născuți de spirit, care mor credincioși după ce El vine la templu, nu mai trebuie să doarmă în moarte, așteptând venirea Sa. La moarte, ei sunt schimbați, într-o clipă, „într-o clipeală de ochi”, de la om la spirit. (1 Corinteni 15:51,52). Rămășița încă vie pe pământ, după sosirea Domnului la templu este „răpită” sau separată de această organizație lumească. În mijlocul dovezilor binecuvântatei Sale prezențe („nori”), ei sunt aduși în starea templului, a unității cu El, stare care nu este discernută după aparențe de oamenii naturali. Ei trebuie să aștepte „schimbarea” lor, după ce lucrarea lor pe pământ este făcută. Cu privire la aceasta, va apărea mai mult în paginile următoare.

CAPITOLUL XXIV

MARTORI IUBITORI DE LIBERTATE

Printre alte semne pe care Cristos Isus le anunțase că trebuie să apară în decursul „timpului sfârșitului” și după ce „puterile cerurilor vor fi clătinate”, este și acesta: „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. (Matei 24:31; Marcu 13:27). Deoarece adunarea este făcută la porunca Regelui domnitor și prin mijlocirea îngerilor Săi, această lucrare nu poate fi împiedicată de guverne pe pământ, chiar dacă ele ar putea interzice lucrarea și ar putea hotărî că aleșii adunați ar fi „o organizație ilegală”. Faptul că Regele lui Iehova va avea servi îngerești angajați în lucrare când își exercită funcțiile Sale regale în templu, este arătat lămurit prin cuvintele: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui”. (Matei 25:31,32). Astfel de îngeri nu vor fi văzuți de către oameni făcând această lucrare de adunare.

Cristos Isus este Cel Ales al lui Dumnezeu pentru împărăție. „Iată Robul Meu pe care-L sprijin, Alesul Meu în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus spiritul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata”. (Isaia 42:1). Matei aplică această profeție Fiului iubit al lui Dumnezeu. (Matei 12:15-21). Faptul că Dumnezeu Îl desemnează ca servul Său arată că Fiul nu este „egal în putere și slavă” cu Tatăl, ci că Iehova Dumnezeu este Puterea Supremă, și că El și Cristos Isus, Fiul Său, constituie împreună „Înaltele Stăpâniri”. (Romani 13:1). Membrii trupului-biserică ai Marelui Serv, sunt cu El în legământul pentru împărăție și, în consecință, sunt aleși cu El. „Aleși... după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de spiritul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Cristos”. (1 Petru 1:2). Pentru ce trebuie să adune El împreună rămășița aleasă a trupului Său, aflată încă pe pământ, la venirea Sa la templu în anul 1918 d.C.?

Necesitatea adunării arată că cei credincioși dintre aleșii Săi fuseseră împrăștiați ca o consecință a primului Război Mondial. Aceasta se datora persecutării lor din partea „creștinătății”, întocmai după cum Isus îi avertizase zicând: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urâ unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina

înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit”. (Matei 24:9-13). Această persecuție în decursul perioadei de război și-a atins punctul culminant în anul 1918, în timpul venirii Domnului la templu pentru judecată și înainte de terminarea Războiului Mondial. În Statele Unite, ura ațâțată de religioniști se descărca în ocărârea și arestarea poporului de legământ al lui Iehova și în interzicerea literaturii lor; iar cooperarea acestor creștini în America cu poporul lui Iehova în țări străine era întreruptă. Sub marea apăsare și încercare a integrității lor, numai o rămășiță își păstră credința și ținea tare la obligațiile legământului față de Domnul și spera într-o redeschidere a lucrării Sale pe pământ.

Din cine era compusă această rămășiță? Din adevărații izraeliți spirituali. Ei se consacraseră Dumnezeului Celui Prea Înalt și fuseseră aduși atunci de El într-un legământ nou spre a fi „un popor pentru numele Său” și, totodată, într-un legământ pentru Împărăție cu „Regele regilor și Domnul domnilor”. Impulsionați de o iubire a adevărului, ei începură să se adune împreună, mai ales de prin anul 1878 încoace. Pricăpând robia superstiției, religiei și înșelăciunii preoților, în care întreaga „creștinătate” zăcea legată, ei se îndreptară spre libertate și ieșiră din toate sectele religioase: catolice, protestante, iudaice și altele. Ei se adunau împreună liberi, să discute și să fie instruiți în adevărurile pe care marele „Sol al legământului” Domnului începu atunci să le facă de cunoscut. În iulie 1879, revista *Turnul de veghere* (în engleză) începu să fie publicată în acest scop, și în 1884 Watch Tower Bible and Tract Society a fost fondată și înregistrată în statul Pensylvania. Adevărurile pe care ei le învățaseră din cămara adevărului, Sfânta Biblie, ei le publicau altora în multe țări și limbi, prin cărți, tratate gratuite, prin cuvântări publice libere și prin orice alte mijloace eficiente.

Mii de persoane se eliberaseră prin adevărurile care expuneau falsitatea unor astfel de învățături religioase ca: un iad înfocat al chinului conștient pentru sufletele umane, purgator, ordinarea divină a preoților, treime, etc. Preoții tuturor denominațiilor erau neliniștiți și plini de amărăciune. Ei conspirau ca să răstoarne această lucrare de educație și să împiedice poporul să învețe adevărul și să se elibereze de sub puterea lor. Apoi veni anul 1914 și izbucnirea războiului mondial. Preoțimea religioasă întrebuițea această stare de mizerie pentru a aduce acuze false împotriva acestor vestitori ai adevărului și libertății, și i-a reușit ca să oprească activitățile lor publice în mod practic în toate națiunile.

Cu toate acestea, cea mai mare lucrare a poporului de legământ al lui Iehova urma încă să fie făcută. „Timpul sfârșitului începuse în anul 1914 d.C., organizația mondială a Diavolului era condamnată la pieire și mergea spre sfârșitul ei final, iar poporul era în primejdie de nimicire în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”. În conformitate cu regula lui Dumnezeu de acțiune înainte de potop și de asemenea înainte de distrugerea Ierusalimului în anul 607 î. C. și din nou în anul 70 d. C., Dumnezeu va avertiza poporul în fața catastrofei mondiale amenințătoare, și îi va da un privilegiu de scăpare de a nu pieri împreună cu națiunile. Împărăția fusese stabilită ca „cerurile noi” în 1914 și ea trebuia anunțată. Iubitorilor de adevăr și dreptate trebuie să le fie arătată calea ca să fugă la împărăție, pentru eliberare și mântuire.

Isus profețise că această lucrare trebuie făcută. Imediat după precizarea Războiului Mondial și a persecuției credincioșilor Săi aleși, El declară cu totul lămurit ce lucrare trebuie să facă ei fără greș după acea luptă mondială. Cuvântul Său este atât profeție cât și poruncă, anume: „Și această evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea spre MARTURIE tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”. - Matei 24:14.

Pentru propria mărturie credincioasă a lui Isus pe pământ chiar până la o moarte de martir, El a fost onorat cu titlul: „Amin, Martorul credincios și adevărat”. (Apocalipsa 1:5; 3:14; 19:11). Ca Serv ales al Tatălui Său, Lui îi era impusă obligația de a purta de grijă ca mărturia despre împărăție să fie dată înaintea sfârșitului final al apăsătoarei organizații a lui Satan. El aruncase partea nevăzută a acelu sistem nelegiuit jos din cer pe pământ, și profeția era acum în curs de împlinire: „Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a pogorât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. (Apocalipsa 12:12). Poate să mai fie încă numai puțină vreme până se va da bătălia decisivă pe pământ, în care organizația balaurului cu șapte capete va fi ștearsă din existență. Împărăția lui Dumnezeu va triumfa, și speranța de mântuire a omului este în ea. Poporul lovit de necaz trebuie să primească mărturie.

Pentru aceste motive urgente, puternicul Rege Cristos Isus rupse cătușele credincioasei rămășițe a aleșilor Săi, după sosirea Sa la templu: „să deschidă ochii orbilor, să scoată din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric”. (Isaia 42:1,6,7; 49:9). El întrebuițea pe îngerii Săi la adunarea celor aleși, împrăștiați, și aceasta prin puternica proclamare a stabilirii împărăției, întocmai ca „trâmbița răsunătoare”. El aduse pe acești aleși în unitate cu Sine însuși în templu, făcând de cunoscut prezența Sa în templu pentru judecată și ținând clar înaintea ochilor lor voia lui Dumnezeu și lucrarea Sa pentru ei, înainte de sfârșitul final. El le descoperise că supremația și numele lui Dumnezeu este chestiunea de discuție.

Atunci, însărcinarea creștinilor în conformitate cu ungerea lor primită în templu, a fost făcută clar. „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Iehova, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi: voi îmi sunteți martori, zice Iehova, că Eu sunt Dumnezeu”. (Isaia 43; 10 12, A.R.V.). După ani lungi și grei, în care Iehova îi întrebuițase în această lucrare pe care le-o încredințase, în fața urii și persecuției internaționale, rămășița aleasă observă că Dumnezeu îi acordase un „nume nou”. Acesta era diferit de toate numele abuzive, disprețuitoare și nescipturale, cu care dușmanii o numeau. Acest „nume nou”, pe care l-a hotărât gura lui Dumnezeu, era și este „Martorii lui Iehova”. (Isaia 62:2; 65:15; Apocalipsa 2:17). Fără frică și plini de bucurie, ei au primit numele în iulie 1931, și l-au lăsat să fie cunoscut tuturor națiunilor. Ei se străduiesc să trăiască mai departe pentru acel nume dat de Dumnezeu.

În decursul Primului Război Mondial, acei izraeliți spirituali ajunseră fizic sub puterea sistemelor politice babilonice ale acestei lumi. Aceasta s-a întâmplat la fel ca atunci când izraeliții tipici din vechime fuseseră duși prizonieri în Babilon pentru șaptezeci de ani. În anul 1918 d.C., izraeliții spirituali cedară intervenției politicii lumii în activitățile lor creștine. Ei se rețineau în mare măsură de la lucrarea lor publică de educație, din cauza învățaturii religioase care încă domina, anume că funcționarii organizației văzute a lui Satan sunt „înalte stăpâniri”, cărora orice suflet creștin trebuie să le fie supus, așa după cum s-a poruncit la Romani 13:1. Prin asemenea sucire a Scripturii, Ierarhia religioasă stăpânitoare fusese în măsură să lucreze ca „sfătuitori spirituali” ai stăpânilor politice și să întrebuițeze brațul statului pentru a îndepărta și a suprima libertatea de vorbire, libertatea presei, libertatea de întrunire și libertatea de închinare lui Dumnezeu. Această greșită aplicare religioasă a Scripturii cu privire la „înaltele stăpâniri” a pricinuit mult timp robia ignorantă a creștinilor mărturisitori față de funcționarii lumești, în dauna intereselor lucrării lui Dumnezeu și a adevăratei libertăți.

După venirea Domnului la templu și eliberarea credincioasei rămășițe a izraeliților spirituali din captivitatea Babilonului modern, El începu să le deschidă ochii în mod treptat față de adevăr. În 1929, lumina clară străbătu mai departe. În acel an, *Turnul de veghere* publicase expunerea scripturală din Romani, capitolul 13. Ea arăta că Iehova Dumnezeu și Cristos Isus sunt „înaltele Stăpâniri”, mai degrabă decât domnitorii și guvernatorii lumești, și că sufletele creștine trebuie „să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni”; că „orice poruncă omenească”, căreia trebuie să i se supună este orice poruncă scripturală de la oameni care sunt servi înăuntrul organizației lui Dumnezeu, sub Regele Cristos Isus. (1Petru 2:13). Această descoperire a adevărului vital eliberează cugetul poporului consacrat al lui Dumnezeu ca niciodată înainte.

Acest adevăr îi făcu în măsură să rămână ca „oameni liberi ai Domnului”, chiar dacă fizic ei cad în mâinile funcționarilor lumești, care îi arestează și-i reduc la starea de robi sau sclavi. Înarmați cu astfel de adevăr, ei pot să țină tare la supunerea lor desăvârșită față de Dumnezeu și să nu-și plece genunchii lor în servitute față de vreo parte a organizației lui Satan, religioasă, comercială sau politică. Acest adevăr i-a făcut în stare să cuprindă libertatea lor consfințită de Dumnezeu, spre a merge înainte cu „lucrarea străină” a mărturisirii despre Împărăția Sa, neținând seamă de toată opoziția și de toată „pregătirea nenorocirii la adăpostul legii” împotriva lor. (Psalmii 94:20-22). Lor le este scris: „Fraților, voi ați fost chemați la libertate”; și ei nu pot întrebuița această libertate pentru mulțumirea egoistă a cărnii cu plăcerile lumești, ci pentru serviciul iubitor al lui Dumnezeu și pentru vestirea numelui Său și a împărăției mesianice. - Galateni 5:13, *Weymouth; Diaglott; Rotherham*.

Rămășița Martorilor lui Iehova se străduiește să răspândească spiritul libertății peste tot, pe întreg pământul. Aceasta ei o fac prin răspândirea adevărului, așa cum e cuprins în cuvântul scris al lui Dumnezeu. Conducătorul lor, Cristos Isus, a zis: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi”. Prin rămânerea în cuvântul Său și prin străduința de a fi împlinitori ai cuvântului ca ucenici ai Săi, ei au ajuns, din mila lui Dumnezeu, să cunoască adevărul. Ei au ajuns la libertatea de care se bucuraseră adevărații creștini în zilele apostolilor. Apostolii lui Cristos erau cei care spusese domnitorilor lumesti: „Judecați voi dacă este drept în fața lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim de lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit... Noi trebuie să ascultăm mai de grabă de Dumnezeu, decât de oameni”. - Fapte 4:19,20; 5:29.

Tot așa acum, Martorii lui Iehova refuză să jertfească darul lui Dumnezeu al libertății. Ei continuă să vorbească lucrurile pe care ei le cunosc din cuvântul Său, în ciuda tuturor eforturilor demonice și umane, în ceea ce privește împotrivirea. Ei urmează exemplul lui Cristos Isus și al apostolilor Săi în ce privește modul de vorbire al mesajului, prin faptul că merg din casă în casă, precum și în localurile publice, netemându-se să vestească întregul scop al lui Dumnezeu. Întocmai ca apostolul Pavel, ei pot să zică: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos, și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț în mod public și DIN CASĂ ÎN CASĂ, și să mărturisesc iudeilor și grecilor”. (Fapte 20:20,21,27; de asemenea 2:46; 5:42; Luca 9:4-6; 10:5-9). Deoarece aceasta nu este ușoara „metodă ortodoxă” de predicare a preoțimii religiei, care cere poporului să vină la edificiile religioase spre a asculta predica de la un amvon, religioniștii privesc activitățile de educație și mesajul Martorilor lui Iehova ca o „lucrare străină”, ciudată. Ei nu dau ascultare avertismentului că această „lucrare ciudată” precede și va fi urmată imediat de „lucrul nemaiauzit” al lui Iehova în Armagedon. - Isaia 28:21.

Mulți oameni sinceri continuă să rămână sub robia „religiei organizate”, deoarece preoții lor i-au instruit rău să cugete că religia „creștinătății” și creștinismul sunt unul și același lucru. La timpul hotărât, demascarea acestui fapt a sosit. În 1928 această declarație fusese publicată și răspândită prin întreaga „creștinătate”: „Satan este dumnezeul acestei lumi și, prin urmare, națiunile lumii nu pot fi numite în mod convenit ca națiuni creștine. Un astfel de lucru ca religie creștină nu există, deoarece adevăratul creștinism nu este o religie”. (Cartea *Guvernare*, pagina 139, paragraf 1; publicată în 1928 în engleză). Acest adevăr devenise și mai clar de la 1936 încolo, iar religioniștii manifestau peste tot o mare indignare față de această demascare și față de declarația publică a faptului că „religia este o cursă și o escrocherie”. Atât cei șaisprezece sute de ani ai istoriei de până acum, cât și procedura prezentă a religiei, sprijină declarațiile de mai sus ca adevărate.

Rămășița Martorilor lui Iehova este prin comparație mică și slabă în ea însăși, ca de altfel în decursul tuturor veacurilor trecute. De aceea, această turmă se teme numai de puternicele adevăruri pe care ea le posedă, și pe care, în conformitate cu însărcinarea divină, le vestește fără frică. Străduințe pline de răutate sunt depuse de către religioniști ca să o nimicească atât pe ea, cât și mesajul ei de libertate creștină. Apocalipsa 12:13,17 arată clar că rămășița Martorilor lui Iehova e ținta principală de atac a lui Satan și a demonilor săi. Demonii, și nu creaturile de carne și sânge, sunt aceia cu care rămășița luptă și se războiește, având „coapsele încinse cu adevărul” și învărtind „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu”. - Efeseni 6:12-17.

Planul nelegiuit al lui Satan este să înregistreze toate popoarele pământului sub o formă de guvernare mondială totalitară și prin aceasta să țină pe toți oamenii în robie, în ignoranță despre adevărul dătător de libertate, departe de Iehova Dumnezeu și de împărăția Sa a lumii noi a dreptății. Pentru acest scop întrebuițase el pe religioniști ca să încurajeze stabilirea fascismului în 1922 și a nazismului în 1933, care lucrau împreună cu cetatea Vaticanului, prin concordate. În Germania, dictatorul nazist suprimă fără întârziere pe Martorii lui Iehova ca pe o „organizație subversivă” și dizolvă adunările lor. În cele din urmă, 6.000 dintre ei fuseseră aruncați în lagărele de concentrare, izolați și deosebiți de ceilalți printr-un semn violet, și tratați în modul cel mai brutal posibil. Totuși, ei rămaseră liberi în spirit, refuzând să se lase înrobiți de stăpânirea totalitară. Și în țările democratice Martorii lui Iehova trebuiau să reziste în fața agresiunilor religioase și să lupte pentru libertatea de închinare.

CAPITOLUL XXV

„OAMENI DE BINE”

Marșul spre completa libertate este în curs! Nimic din ceea ce disperata organizație a lui Satan întreprinde în „zilele ei din urmă” nu poate opri acest marș înainte. În fruntea procesiunii este neînvinsul Conducător, spre care Domnul Dumnezeu arată, anunțând: „Iată, L-am pus martor pe lângă popoare, conducător și comandant al popoarelor! Într-adevăr, vei chema neamuri, pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Iehova, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește. Căutați pe Iehova câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape”. - Isaia 55:4-6, A.R.V.

Când Conducătorul numit de Domnul venise la templu în 1918, găsi poporul de legământ al lui Iehova într-o tristă captivitate, înăuntrul porților Babilonului modern. El porunci: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare”. (Isaia 62:10). Pietrele, care împiedică marșul pe calea înaltă a adevărului, trebuie îndepărtate; steagul adevărului împărăției, care este steagul libertății, trebuie ridicat sus, pentru ca toți prizonierii să-l poată vedea și să-l urmeze în securitatea, prosperitatea și pacea împărăției lui Dumnezeu, prin Fiul Său. Înainte de venirea Regelui la templu, un război avusese loc în cer și Satan Diavolul suferise o mare prăbușire din înaltul său sediu al puterii cerești. Acum, organizația sa, marele Babilon, stă în fața nimicirii în războiul final al Armagedonului. Aceia, care doresc să trăiască sub Guvernul teocratic ca oameni liberi ai lui Dumnezeu, trebuie imediat să alerge spre libertate, ascultând chemarea cerească de avertisment:

„A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui spirit necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărății pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei ...Ieși din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fi părtași la păcatele ei, și să nu fi lovit cu urgiile ei!” Apocalipsa 18:1 - 4, *Rotherham*.

Națiuni, regi și negustori, toți cei care au legături și relații cu Babilonul religios, sunt condamnați la prăbușire împreună cu el. Mulți oameni de bine sinceri față de Dumnezeu și împărăția Sa, sunt ținuti prizonieri în Babilon, necunoscând adevărul care le arată calea de scăpare. A rămâne mai departe în Babilon înseamnă a muri în robie, dând consimțământ și sprijin moral păcatelor ei și, prin urmare, gustând împreună cu ea plăgile din mâna lui Dumnezeu. Împărăția Sa este singurul refugiu pentru aceia care fug de nimicire la sfârșitul final.

La nașterea omenească a Mântuitorului care trebuia să fie Regele aceluia Guvern teocratic, o mare oaste cerească apăruse laudând pe Dumnezeu și zicând: „Mărire lui Dumnezeu în înălțime, și pe pământ pace, între oamenii bunăvoinței”. (Luca 2:14, *Roth*). Acum, împărăția a fost stabilită în ceruri, și alegerea trebuie să fie făcută între acel Guvern Drept și Babilonul lumesc. Numai aceia care părăsesc Babilonul condamnat la nimicire și care fără frică ies afară și-și demonstrează bunăvoința față de Iehova și împărăția Sa, se bucură de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere omenească în această lume neliniștită și suferindă. Aceștia se bucură de libertatea de teamă acum, când „pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri în nedumerire, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate”. - Luca 21:25, 26.

Cei care dau la o parte pietrele de poticnire ale erorilor și tradițiilor religioase ale oamenilor, și care ridică steagul lui Iehova al adevărului, nu sunt dușmanii poporului, fie acesta catolic, protestant, iudeu sau păgân. Când apostolul fusese înfierat de către religioniști ca primejdios pentru interesele poporului, el întrebă: „M-am făcut oare vrășmașul vostru, pentru că v-am spus adevărul?” (Galateni 4:16). El atrăgea atenția că în această lume prețioasă libertate va trebui întotdeauna apărată cu zel și trebuie luptat împotriva tuturor abuzurilor babilonice. Demascând a „cincia coloană” religioasă din vremea aceea, el scrisese: „Din pricina fraților mincinoși, furișai și strecurați printre noi ca să pândescă libertatea pe care o avem în Isus Cristos, cu gând să ne aducă la robie;

noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul evangheliei să rămână cu voi”. - Galateni 2:4,5, *Weymouth*.

De la 1918, „coloana a cincia” religioasă s-a infiltrat printre toate națiunile democratice și liberale, vârandu-se pe furiș în drepturile, privilegiile și inviolabilitățile iubitorilor de democrație. Scopul ei final este să înrobească poporul și să zdrobească adevărul mesajului împărăției lui Dumnezeu. Prin urmare, cuvintele apostolului răsună cu putere convingătoare în aceste timpuri primejdioase: „Pentru libertate ne-a făcut Cristos liberi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei”. (Galateni 5:1, *A.R.V.*). Lupta împotriva robiei religioase și pentru libertatea de închinare lui Iehova trebuie să meargă înainte, ca pe vremea Judecătorului Iefta.

Fiica lui Iefta, unicul lui copil, fusese prima din casa lui care-i ieșise în întâmpinare, să laude pe Iehova Dumnezeu pentru biruința asupra agresorilor amoniți totalitari și pentru scoaterea lor din domeniul Teocrației tipice a lui Iehova. (Judecătorii 11:34- 36). În ultimul timp iese în evidență o clasă de oameni, care cugetă și lucrează întocmai ca fiica lui Iefta, mai ales de la 1938. În acel an au fost puse în acțiune regula și procedura teocratică înăuntrul organizației văzute a poporului de legământ al lui Dumnezeu pe pământ, care este sub un mai mare luptător decât Iefta, anume Cristos Isus. Clasa asemănătoare fiicei lui Iefta crescuse de la venirea lui Cristos la templu. Aparținătorii acestei clase observaseră rămășița membrilor trupului Său predicând „această evanghelie a împărăției în toată lumea, ca mărturie tuturor națiunilor” și observaseră opoziția și persecuțiile religioase pe care aceștia le înduraseră în toate țările. Ei mai observaseră, de asemenea, cum membrii rămășiței credincioase nu permit ca libertatea lor ca servi ai Dumnezeului Celui Prea înalt să fie păgubită, ci resping pe acei dușmani politico-religioși ai libertății de închinare și, biruitori, merg înainte vestind ziua mâniei lui Dumnezeu împotriva Babilonului, mângâind pe toți cei întristați. Mai cu seamă de la izbucnirea războiului total în 1939, această luptă pentru libertatea de închinare lui Iehova, a devenit foarte înfocată, dar martorii Săi triumfă, prin Cristos Isus, în ciuda oricărei opoziții, în legătură cu aceasta, clasa de astăzi a celor care corespund fiicei lui Iefta se bucură foarte mult și laudă pe Judecătorul și Regele lui Iehova, Cristos Isus, luând poziție de partea Sa. El îi oferă lui Dumnezeu, întocmai după cum Iefta oferise pe fiica sa, și îi pune la lucru împreună cu grupa templului Său. - Apocalipsa 7:15.

Acestor oameni de bine, Marele Dătător de viață nu le acordă speranță de viață în cer și un loc în împărăție, în guvernul teocratic. Speranță de viață pe pământ, în lumea nouă, este pusă înaintea lor. Este buna plăcere a Tatălui ca să dea împărăția „turmei mici” a membrilor trupului lui Cristos, dar în ce privește pe acești oameni de bine, Bunul păstor zice: „Am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un Păstor”. (Ioan 10:16, *A.R.V.*). Aceștia, care devin „alte oi”, ascultă glasul Bunului Păstor în mesajul împărăției, vestit prin rămășița lui Iehova. Ei recunosc mesajul ca adevărul curat al Bibliei și vin la Cristos Isus ca la Conducătorul, Îndrumătorul și Mântuitorul lor. Prin jertfa Sa plină de merite, ei se predau în deplină consacrare lui Iehova Dumnezeu pentru a face voia Sa și servesc împărăția Sa totdeauna după aceea. Întocmai ca și Conducătorul lor, ei simbolizează în mod public actul lor de consacrare din inimă lui Dumnezeu, întrucât sunt botezați în apă. Voia lui Dumnezeu acum, pentru cei consacrați ai Săi, este să vestească numele Său pe tot pământul și să anunțe veștile bune ale împărăției Sale. De aceea, „alte oi” se alătură rămășiței „turmei mici”, deoarece aceștia fac exact acea lucrare. Prin aceasta, ambele grupe devin „o turmă sub un păstor”. Rămășița aparține clasei templului, deoarece ea a fost adunată la Cristos Isus ca „pietre vii” ale templului sub El, Piatra din capul unghiului. Unindu-se astfel cu rămășița, „alte oi” servesc în templul lui Dumnezeu așa după cum făcuse fiica lui Iefta.

Continuând în mod credincios în integritatea lor față de Dumnezeu, „alte oi” vor forma „marea mulțime” prevăzută în Apocalipsa 7:9- 17. În acea viziune, apostolul Ioan, după ce văzuse adunarea celor 144.000 de membri ai celor douăsprezece seminții ale Israelului spiritual, zice: „După aceea m-am uitat și iată că era o mulțime mare pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului... Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-L slujesc zi și noapte în templul

Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde peste ei cortul Lui.” Libertatea de închinare, libertatea de teamă și libertatea de nevoie devin, de asemenea, partea lor. “Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”.

Această viziune garantează o clasă pământească va fi trecută vie prin strâmtorarea finală a lumii, preumbrită prin potopul lui Noe. Profeția lui Isus despre sfârșitul lumii cuprinde această comparație: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la prezența [textul grecesc: *parousia*] Fiului omului”. (Matei 24:37, *Roth.*; *Diaglott*; *A.R.V.*, *marginală*). În decursul prezenței antedeluviene (dinainte de potop) sau *parousia* lui Noe, era nu numai o lăcomie de plăceri desfrânate din partea poporului, împreună cu mare violență pe pământ, ci era și o predicare a dreptății prin Noe, care, pe lângă aceasta, la porunca lui Iehova clădise corabia. Cei trei fii ai lui Noe, împreună cu soțiile lor, răspuseră predicării lui Noe și i se alăturară la clădirea vasului. Este astăzi ca în zilele lui Noe? Nici un răspuns nu este mai bun decât faptele.

Prezența Regelui sau *parousia* începuse în 1914, iar apariția Sa la templu (sau *epiphania*) urmă în 1918. De atunci, Mai Marele Noe, Cristos Isus, clădește organizația teocratică a securității și ocrotirii. El face de asemenea să se predice dreptatea și să se vestească prin rămășița aleșilor Săi, peste întreg pământul, venirea mâniei lui Dumnezeu. Oamenii egoiști ai lumii mergeau înainte pe căile lor și violența crescuse pe pământ, dar iubitorii de dreptate luau la inimă mesajul împărăției. Mulți au ieșit și o mulțime nenumărată va mai ieși încă din Babilonul condamnat, spre a căuta refugiu și siguranță sub Guvernul teocratic al lui Iehova și să se supună Regelui acestui guvern. Prin aceasta ei sunt botezați pentru Mai Marele Noe, Cristos Isus. (1Petru 3:20,21). Ei devin însoțitori loiali ai rămășiței Sale la punerea mărturiei către națiuni și se împărtășesc în suferințele lor.

Cu șapte zile înainte ca potopul să izbucnească asupra „lumii de atunci”, Iehova porunci lui Noe, fiilor și soțiilor lor, să intre în corabia terminată și să ducă animalele cu ei. Intrarea „altor oi” ale Domnului în „o turmă” sub „un păstor” este acum în curs. Acesta este unul dintre acele semne sau evidențe sigure vizibile că anul 1914 însemnase sfârșitul domniei sau lumii (*aion*) neîntrerupte a lui Satan și că sfârșitul final al organizației sale văzute și nevăzute, se apropie. „Alte oi”, împreună cu rămășița, iau seama la calea lor ca să se păzească nepătați de această lume, pentru ca „ziua aceea să nu vină asupra voastră fără veste. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului”. (Luca 21:34-36). Nu există altă cale pentru ei ca să scape de nimicire din partea Executorului hotărârilor lui Iehova, în viitorul dezastru mondial.

Zilele și prezența (sau *parousia*) lui Noe nu se sfârșiră la sfârșitul potopului, ci el și ceilalți supraviețuitori ai potopului ieșiră afară din corabie pe pământul curățit și se închinară lui Iehova Dumnezeu, în perfectă libertate și pace. Cuvintele mandatului divin, de a se înmulți și umple pământul, au fost atunci auzite, iar fiii lui Noe și soțiile lor au fost privilegiați să asculte acel mandat și să-l împlinească în mică măsură. În aceste zile corespunzătoare ale prezenței sau *parousia* Fiului omului și după îngrozitorul botez al nimicirii înfocate asupra lumii nelegiuite la sfârșitul final, rămășița și „alte oi” vor ieși afară de sub acoperământul de siguranță și ocrotire, pregătit de Dumnezeu. Ei vor fi ascultat porunca Sa: „Până nu vine peste voi ziua mâniei lui Iehova. Căutați pe Iehova, toți cei umiliți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați umilința! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei lui Iehova”. (Țefania 2:2,3, *A.R.V.*). Ei se vor devota neîntârziat închinării divinului lor Mântuitor și Ocrotitor, fără vreo teamă de maltratare sau împiedicare.

Atunci, plata „mulțimii mari” de „alte oi” ale Domnului, preumbrite prin fiii lui Noe și soțiile lor, va fi o bucurie inexprimabilă. Lor le va fi sunat mandatul divin de a se înmulți și umple pământul cu urmași drepecți. Dreptul suveran nevăzut, Cristos Isus, va exercita un control deplin și va deveni „Părintele lor etern”. Regenerarea vieții umane va începe atunci. Din cauza credinței și ascultării lor față de Dumnezeu, cu integritate neștirbită, ei vor fi socotiți drepecți. De aceea, ei vor concepe și vor naște urmașii lor în dreptate. Paradisul va fi restatornicit și va fi întins peste tot Pământul și acesta va fi locuința veșnică a bărbaților credincioși și a femeilor credincioase. - Isaia 9:6; Matei 19:28.

CAPITOLUL XXVI

„URÂCIUNEA PUSTIIRII”

Vestirea veștilor bune că împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată și va rămâne pe vecie fusese prezisă de Isus. Această lucrare de vestire va fi îndeplinită de cei ce vor fi urâți de toate națiunile pentru numele Său. (Matei 24:9,14). Deoarece vestitorii sunt o urâciune în ochii națiunilor, natural și veștile bune pe care ei le vestesc sunt urâciune, deoarece aceste vești slăvesc numele lui Isus sau serviciul Său ca Rege. Națiunile lumești refuză să aibă un alt rege decât pe „Cezar”. De aceea, atitudinea îngâmfată pe care națiunile o adoptă față de vestirea împărăției lui Dumnezeu prin Cristos este urâciune înaintea lui Iehova. „Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea lui Iehova; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită”. „Cel ce iartă pe vinovat și osândește pe cel nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea lui Iehova”. - Proverbe 16:5; 17:15, A.R.V.

Cu mult timp înainte, în Teocrația tipică, când Regele David făcuse Muntele Sion capitala sa și aduse chivotul sfânt al legământului lui Iehova în cortul pe care-l ridică acolo, Muntele Sion deveni sfânt pentru Iehova și El inspiră pe David să scrie aceste cuvinte: „Al lui Iehova este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Cine va putea să se suie la muntele lui Iehova? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele”. (Psalmii 24:1-4, A.R.V.). Corespund domnitorii și guvernatorii „creștinătății” acestor cerințe divine? Istoria seculară și religioasă răspunde: Nu!, chiar dacă domnitorul cetății Vaticanului „binecuvânta” răscoala împotriva republicii spaniole în 1936 și numea pe trădătorul care jura ca să înșele democrația un „gentleman creștin”. Domnitorii și guvernatorii, care-și întorc urechile de la auzirea veștilor bune ale împărăției stabilite a lui Dumnezeu și care, în același timp, fac rugăciuni și-I aduc jertfe religioase, nu întrunesc cerințele Sale. În schimb, „cel ce-și întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă. Jertfa celor răi este o urâciune înaintea lui Iehova, dar rugăciunea celor fără prihană îi este plăcută. Calea celui rău este urâciune înaintea lui Iehova, dar El iubește pe cel ce umblă după neprihănire”. - Proverbe 28:9; 15:8, 9, A.R.V.

Vechiul munte Sion, cu al său chivot al legământului și cu Regele său uns care „ședea pe tronul lui Iehova” ca reprezentantul Său teocratic, era „locul sfânt”. Regele lui întrunise cerințele sfinte ale Domnului Dumnezeu. Muntele Sion, ca „locul sfânt”, simbolizează împărăția lui Dumnezeu. Cristos Isus se înalță în acel loc al împărăției mesianice deoarece El întruni în mod perfect cerințele divine; și Tatăl Său îi dăduse dreptul la aceasta în anul 29 d.C., la ungerea Sa. El i-a dat împărăția în anul 1914 d.C., la sfârșitul celor „șapte timpuri”. Urmașii smeriți pe urmele lui Cristos își păstrează mâinile curate și nepătate de această lume a politiciii, comerțului și religiei, și-și păstrează inimile curate în devotament față de dreptul Guvern al lui Dumnezeu. Aceștia se înalță împreună cu Capul lor, Cristos Isus, pe muntele regal al marelui Rege al eternității și le este îngăduit să stea ca aprobați în locul sfânt al împărăției Sale, ca „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Cristos”. (Apocalipsa 2:10; 3:21; 14:1; 20:4,6). Corespunzând cerințelor arătate la 2Petru 1:5-11, ei își fac chemarea și alegerea lor sigure. La învierea lor din moarte, le este acordată intrarea în împărăția cerească.

Apostolul Pavel, care era în legământul pentru împărăție, vorbea despre creștinii mărturisiți care doreau să respingă acele cerințe examinatoare, s-o ia înainte și să înceapă să domnească înainte de timpul hotărât al lui Dumnezeu, chiar aici jos pe pământ, fără Cristos Isus. El muștră pe acești îngâmfați, înalțători de sine, zicând: „O, iată-vă sătuli! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărăți cu adevărat, ca să putem împărăți și noi împreună cu voi! ... Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere”. - 1Corinteni 4:8-20.

O astfel de încercare, din partea creștinilor mărturisiți de a ignora regulile și timpul Domnului și de a se instala pe ei înșiși ca regi, în numele Domnului, fără Regele Său uns, este o încercare de a se sui pe Muntele Sion și de a sta în locul sfânt. Este anticrist, deoarece aceasta este așezarea unei contrafaceri a împărăției lui Dumnezeu în locul sfânt al adevăratei împărății a Cristosului lui Iehova. Aceasta provoacă confuzie și orbește pe oameni față de adevăr. Ea împiedică speranța și

creința lor în puterea lui Dumnezeu de a ridica guvernul Său promis și de aceea duce la nimicire. Ea aduce dispreț și ocară asupra numelui și împărăției lui Dumnezeu. Ea este în întregime o urâciune a pustiirii în ochii lui Dumnezeu. Pentru acest motiv este zis „creștinătății”, după cum se zisesse și Ierusalimului necredincios: „Iată, vi se lasă casa pustie”. (Matei 23:38). Ea nu este un loc sfânt.

Profetul Daniel prezisese întocmai așezarea unei astfel de „urâciuni care pustiște” după anul 1914 d.C., în „timpul sfârșitului”. (Daniel 11:31; 12:11). Cristos Isus declarase că împlinirea profeției lui Daniel va urma primului război mondial și va fi una dintre dovezile sfârșitului lumii (*aiōn*) și că lucrul-urâciune va sta sus, în ciuda predicării veștilor bune ale împărăției. De aceea, aceasta va însemna culmea disprețului și neîncrederii pentru mesajul de bucurie. Imediat după prezicerea predicării evangheliei Împărăției în toate părțile locuite ale pământului, ca o mărturie tuturor națiunilor, Isus zise: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în locul sfânt - cine citește să înțeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți”. (Matei 24:15,16). „Când veți vedea urâciunea pustiirii, cea prezisă de către profetul Daniel, stând acolo unde nu se cade să fie, - cine citește să înțeleagă - atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți”. - Marcu 13:14.

Avem noi această dovadă în plus, astăzi, că sfârșitul final va cuprinde în curând organizația lui Satan, inclusiv „creștinătatea”, și că prin urmare este timpul potrivit de a fugi la „muntele” împărăției lui Dumnezeu și a căuta refugiu la el? Cei mai cinști cercetători ai faptelor vor admite că noi facem aceasta. Deja în numărul din iunie 1880, (pag. 6), *Turnul de veghere* arăta înainte la sfârșitul celor „șapte timpuri” ale pagânilor în 1914. După ce acea dată fusese atinsă și primul război mondial venise, dovedind că era vremea ca domnia mesianică să înceapă și toate guvernele umane să cedeze puterea și stăpânirea lor Domnitorului Drept, mărturia în acest scop suna cu o forță și publicitate mai mare decât oricând înainte prin poporul lui Iehova. Răspunsul națiunilor „creștinătății” la mărturia pe care acești martori o dau era ură, necredință, persecuție, interzicerea literaturii lor și oprirea lucrării lor creștine. De fapt, lucrarea poporului consacrat al lui Iehova fusese părăsită întocmai ca cei „doi martori” sau „doi profeți”, simbolic ilustrați la Apocalipsa 11:3-10. „Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omori”. Câteva zile după aceea, „martorii morți” înviară și lucrarea începu din nou.

În curând, după ce războiul mondial s-a sfârșit în 1918, rămășița martorilor credincioși ai Domnului a fost „înviată” și adunată pentru serviciul Său. Apoi mărturisirea pentru domnia Fiului lui Dumnezeu merse înainte cu zel și vigoare mărită. Guvernele „creștinătății” observau aceasta cu surprindere. La conferința Tratatului de pace de la Versailles, Franța, în 1919, o Ligă a fost propusă și recomandată urgent națiunilor, mai ales de către președintele american de atunci. Propunerea a fost adoptată și cuprinsă în tratatul de pace, care a fost după aceea supus spre aprobare guvernelor aliaților victorioși. Senatul Statelor Unite refuză să ratifice tratatul, cu o ligă a națiunilor cuprinsă în el.

În timp ce Liga nou născută era viu dezbătută, atât la Conferința de pace, cât și în camerele legislative ale guvernelor individuale, preoțimea religioasă a „creștinătății” propovăduia în favoarea acestei organizații internaționale și a Tribunalului Permanent de Justiție Internațională, ca fiind singurul mijloc pentru menținerea păcii, securității și prosperității mondiale. La 9 mai 1919, așa numitul „Sinod al Federației Bisericii lui Cristos în America”, dădea un raport, susținând Liga și declarând în mod zgomotos: „Liga Națiunilor este expresia împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Papa din Roma se străduia să ocupe locul de frunte în Ligă, drept cel mai oportun vehicul de înaintare, dar nu-i reuși. La 16 ianuarie 1920, Liga Națiunilor ținu prima ei adunare la Geneva, în Elveția.

Aceea era prima manifestare și așezare a prezisei „urâciuni a pustiirii”. Ea era o imitație a împărăției lui Dumnezeu, o înlocuire înfumurată a guvernului „Prințului Păcii”. Preoțimea din America încerca de ani de zile, cu puterea și cu sila, să împingă Statele Unite în ea și o asociație americană numită „Liga Națiunilor, încorporată”, urgenta intrarea Americii, zicând: „Într-o lume așa de întunecoasă ca aceasta, pentru ce să stingem singura lumină care mai există?” „Creștinătatea” își atârna speranțele ei de acest defăimător mijloc de scăpare pentru moment, în locul Guvernului divin care coboară de la Dumnezeu din cer. Cu timpul, 57 de națiuni se alăturaseră acestui guvern supranațional. Prin lepădarea mesajului cu privire la sfârșitul timpurilor pagânilor și la întemeierea

împărăției mesianice, „creștinătatea” lepădă pe Cristos ca Rege și se închină unei creaturi, făcute de propriile ei mâini, ca icoană a împărăției lui Dumnezeu. Dar aceasta nu era de fapt o icoană a celui Guvern divin. Teocrația tipică, în zilele Regelui David și Solomon, era o icoană profetică a Domniei lui Iehova Dumnezeu prin Fiul Său. Hidoasa creație a „creștinătății” era un „chip al fiarei”. (Apocalipsa 13:14,15). Ea îl așază peste pământ, care este al Domnului, spre a lua locul Guvernului teocratic al lui Iehova. De aceea, ea îl făcu să stea acolo „unde n-ar trebui să stea”. Unde ? „În locul sfânt”, în locul domniei teocratice a lui Dumnezeu prin Mesia al Său. Ce „urâciune”, cu toate acestea!

Liga în mod hotărât nu era Domnia „Leului din seminția lui Iuda”. Fiind o organizație colectivă de peste cincizeci de guverne ale lumii Diavolului și încorporând părți reprezentante din cele șapte puteri mondiale care deținuseră succesiv dominația mondială, de la vechiul Egipt până la „timpul sfârșitului”, Liga Națiunilor este asemănată în Scripturi cu o „fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, având șapte capete și zece coarne”. Interpretând această viziune simbolică, spre a procura o cheie pentru înțelegerea ei, îngerul lui Dumnezeu zicea: „Sunt șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă, și când va veni el, va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare”. (Apocalipsa 17:3,10,11). Când cele „șapte timpuri” ale păgânilor se sfârșiră în 1914, al șaptelea „împărat” sau putere mondială dominantă venise. Istoria profană îl identifică drept imperialismul mondial anglo-american, zidul de apărare al protestantismului.

Deoarece „fiara” cu șapte capete este a opta creatură domnitoare și este din cei șapte, fiind compusă din ei și încorporându-i, ea este reprezentarea profetică a Ligii Națiunilor. Fiind plină de nume de hulă, această fiară regal-colorată nu e de origine de la Iehova. Ea e a „dumnezeului acestei lumi” și este anticrist. Ea orbește oamenii față de adevăr și-i ține în robia dumnezeului fals, departe de Iehova și de glorioasa Sa împărăție. Aceia care se miră de ea și o admiră, neascultători de cuvântul de avertisment al lui Dumnezeu, nu vor câștiga viață în lumea nouă. (Apocalipsa 13:8). Isus a zis: „Cel ce este înălțat printre oameni este o urâciune în ochii lui Dumnezeu”. - Luca 16:15.

Vederea „urâciunii pustirii” stând, contrar legii divine, în locul care este „sfânt” sau pus de-o parte pentru Guvernul drept al lui Dumnezeu, este un semn, zicea Isus; un semn că marele necaz este primejdios de aproape. Este un semnal de a fugi cu cea mai mare grabă din zona primejdioasă. În numărul din 1 ianuarie 1921 al *Turnului de veghere*, Liga Națiunilor era arătată ca fiind „chipul fiarei” cât și „urâciunea care pustiește”. De atunci înapoi, Martorii lui Iehova au întrebuițat toate mijloacele de publicitate pentru a atrage atenția publicului la semnalul de pericol al urâciunii pustirii și la sunetul de alarmă, pentru ca poporul să fugă din „creștinătatea” babilonică și din toate celelalte părți ale organizației văzute a lui Satan și să caute refugiu la muntele organizației lui Dumnezeu. „Alte oi” ale Domnului ascultă avertismentul și fug la muntele Său teocratic, care niciodată nu se clatină. Ei se alătură la trâmbițarea avertismentului. Pe măsură ce fazele „urâciunii” devin din ce în ce mai distincte, fuga „altor oi” este grăbită.

„Urâciunea” cu șapte capete fusese cârpită laolaltă pentru păstrarea păcii și securității lumii, pentru ca Satan Diavolul să poată continua dominația sa peste ea. Cu privire la soarta ei, darea de seamă profetică zice: „Fiara, pe care ai văzut-o, era și nu mai este. Ea are să se ridice din adânc și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni”. (Apocalipsa 17:8). Timpul, când această fiară pentru „pace și securitate, nu mai este”, este atunci când ea s-a coborât în „adânc” sau abisul inactivității, al lipsei de efect și frustrării scopurilor ei declarate. În 1928, guvernele lumesti, inclusiv America, încercaseră să întărească „pacea și securitatea”, armura Ligii, prin încheierea Pactului de Pace de la Paris, care declară războiul în afara legii. Dar asemenea devize umane nu împiedică împlinirea profeției divine. Deoarece Vaticanul papal nu putea să încalce această Ligă în chip de „fiară”, care era dominată de către Britania protestantă, papalitatea încuraja mișcări totalitare pentru a făuri o așa numită „sabie a bisericii”, să refacă Liga și să-i schimbe forma, pentru ca să urmeze trăsăturile papale pentru dominație mondială.

În armonie cu planul lui ambițios, Vaticanul se stabili ca stat politic în 1929, cunoscut ca „Cetatea Vatican”. El semna concordate cu dictatorii totalitari și ura bun venit la curtea papală reprezentanților tuturor țărilor, inclusiv Japonia, care deveniseră totalitare, după modelul nazi-fascist.

Drept rezultat, agresiunile totalitare începură, fără nici o mustrare sau condamnare din partea Vaticanului. În septembrie 1939 izbucni războiul total. După aceea, mai mult de treizeci de membri (majoritatea) ai Ligii Națiunilor se amestecară în mod activ în lupta dintre puterile politice totalitare și democratice, simbolizată în Daniel 11:40-43 ca război între „regele de la miazănoapte”, controlat de Roma și „regele de la miazăzi”, sub controlul anglo-american. Prin aceasta funcțiile esențiale ale Ligii Națiunilor și ale Tribunalului Permanent de Arbitraj fuseseră forțate să-și suspende operațiunile și „fiara” cu șapte capete luă drumul adâncului sau al abisului, dar nu ca să rămână acolo.

Profeția spune că fiara „securității colective” internaționale, se va „sui din abis” și „va fi prezentă”. (Apocalipsa 17:8, *Diaglott; Roth.*). Aceasta trebuie să vină la încheierea războiului total și la efortul internațional de atunci de a restaura pacea și securitatea. Chiar în decursul ceasurilor întunecoase ale războiului total, reînvierea unui astfel de mecanism de cooperare internațională fusese mult și cu sânge rece discutată, mai ales între Națiunile Unite și o forță de poliție internațională a fost propusă să apere pacea și să pună în aplicare hotărârile „fiarei”. De aceea, fiara trebuie să aibă coarne și profeția Apocalipsei arată că are „zece”, care este un număr complet îmbrățișând tot pământul, dar mai ales „creștinătatea”, ca preumbrită prin necredinciosul Ierusalim care lepădase pe Cristos Isus ca Rege și a cărui casă a fost lăsată pustie. În decursul războiului total, pământul era împresurat cu armate. Se părea necesar să se continue astfel împresurarea globului cu armate în mod permanent și după războiul total, ca un mijloc ocrotitor împotriva agresorilor și a tulburătorilor păcii făcute de oameni. Planul este promovat sub pretextul, - în mod aparent bun, - al menținerii celor „patru libertăți”; dar, spre deosebire de aceasta, profeția arată că o mare presiune și înregimentare va fi aplicată oamenilor, spre a-i face pe toți să sprijine „noua ordine mondială” politico-religioasă.

Este scris: „Să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina chipului fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei”. (Apocalipsa 13:15-17). Deși aceasta avusese o măsură de aplicare înainte ca fiara stacojie, care este „chipul fiarei”, să coboare în abis, ea va fi aplicată încă și mai mult după ce fiara stacojie iese afară din el. Această fiară a învățat prea multe șiretlicuri totalitare în decursul războiului total și ea nu le va uita sau lăsa la o parte în „noua ordine” de după război.

Fiara pentru „pace și securitate” se suie din abis, dar nu spre libertate, ci o „femeie” îmbătăită de sânge se urcă pe spatele fiarei, o călărește și domnește peste ea ca o doamnă. Apostolul Ioan scrie: „Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne”. „Femeia” nu are nici un simțământ de scârbă când călărește această „urâciune a pustiirii”. Ea însăși este descrisă ca având „un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o TAINĂ: BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI. - Apocalipsa 17:1-5.

„Femeia” e „marea curvă”, care are relații internaționale. Ea simbolizează progenitura lui Satan, anume „religia organizată”. Cea mai hulitoare, înșelătoare și puternică expresie a ei pe pământ este religia „creștinătății”, sub dominația și conducerea Ierarhiei Romano-Catolice. Cu atâtea elemente egoiste împotrivoare compunând asociația de națiuni de după război, religia babilonică de sub conducerea Vaticanului stă ca legătură înlănțuitoare, dar numai pentru un timp. Vaticanul va lucra ca o putere supranațională peste confederația de națiuni de după război. Ea își va lua răspunderea să mijlocească între Dumnezeu și om, și prin aceasta să asigure binecuvântările de sus peste agenția internațională de control și stabilitate.

„Femeia” va călări pe „urâciunea pustiirii” și va numi acest aranjament „restatornicirea împărăției lui Cristos pe pământ”. Prin aceasta, „creștinătatea” va face urâciunea să stea din nou „unde nu ar trebui să fie”, „în locul sfânt”. Din cauza acestei urâciuni hulitoare împotriva lui Cristos, „creștinătatea” va aduce pustiire de nereparat asupra ei însăși mai întâi, precum și asupra națiunilor pământului curând după aceea, în Armageddon.

CAPITOLUL XXVII

LUPTA FINALĂ PENTRU LIBERTATE

Lupta finală va veni ca o neașteptată și completă surpriză. Cristos Isus o aseamăna cu năvălirea potopului asupra unui pământ fără ploaie, în zilele lui Noe, și asemenea căderii focului și pucioasei din cer peste cetățile Sodoma și Gomora, în ziua lui Lot, într-o zi și oră când oamenii lumesci mâncau, beau și se ocupau de activitățile lor egoiste normale. (Luca 17:26-30). Totuși, apariția urâciunii pustiitoare în locul sfânt este o dovadă sigură că ziua și ceasul necunoscute a începerii luptei finale sunt în mod primejdios aproape. În vederea evoluțiilor mondiale, nu există timp ca să se mai întârzie fuga cuiva la „munții” creați de Dumnezeu, la împărăția Sa. Ia poziție pentru Iehova și pentru Teocrație acum! Pentru ce? Profeția lui Isus răspunde: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate”. - Matei 24:21, 22.

Pentru a amăgi omenirea să se închine idolatriei „urâciunii pustiirii”, „creștinătatea” de după război va asalta poporul să ia drept sanctuar acea structură făcută de om, pentru libertatea religiei și libertatea de lipsă și teamă. Dimpotrivă, cuvântul lui Dumnezeu al adevărului ne îndeamnă: „Și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Iehova al oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt”. (Isaia 8:12-14, A.R.V.). E o curată nebunie de a-și pune cineva încrederea în „creștinătate”. În refuzul ei de a primi împărăția lui Dumnezeu, ea este preumbrită prin Ierusalimul răsculător cu templul lui, căruia-i zisese Isus: „Casa voastră este lăsată pustie”. Întocmai ca Ierusalimul, tot așa și „creștinătatea” este condamnată la pustiire, după ce fiara sau creatura pentru „pace și siguranță” se suie din abisul războiului total. Așa prezicea Isus, zicând: „Când veți vedea Ierusalimul împresurat de oști, să știți că pustiirea lui este aproape”. - Luca 21:20.

În „noua ordine” de după război, contrapartea modernă a Ierusalimului, „creștinătatea”, se va împresura cu armatele unei forțe polițienești internaționale, spre a domina mai departe lumea. Ierarhia Romano Catolică va încerca să lucreze ca forță polițienească spirituală a întregului pământ. „Creștinătatea” va simți atunci că poate striga: „Pace și siguranță!”. Această forță polițienească internațională, sau armate staționare pentru păstrarea ordinii în conformitate cu înțelegerea mutuală dintre națiunile aliate, va fi pentru menținerea „urâciunii pustiirii” în „locul sfânt”. De aceea, acele armate vor fi menținute, în realitate, împotriva lui Dumnezeu și a împărăției Sale. Și când veți vedea aceasta, zicea Isus, atunci puteți fi siguri că înspăimântătoarea „pustiire” a „creștinătății” este aproape. Religia nu o va salva.

Religia organizată va conduce toate națiunile direct în lupta finală cu Dumnezeu și cu Regele Său Uns. Ea va aduce prin aceasta pustiire și pierzare asupra tuturor națiunilor. Ca dovadă, să se observe calea pe care o apucă fiara stacojie, după ce „femeia” Babilon se așează pe spinarea ei, după ce ea iese din abis. „Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare. Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas, împreună cu fiara. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Regele regilor. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui”. (Apocalipsa 17:11-14). Religia organizată este văzută astfel aprobând un aranjament împotriva lui Cristos și va suferi, în consecință, pierzare împreună cu „fiara” pe care călărește. Deoarece religia și fiara încearcă să stăpânească pământul cu excluderea „Domnului domnilor și a Regelui regilor”, ea și fiara persecută pe aceia care sunt de partea împărăției Sale, anume cei „chemați, aleși și credincioși”, care sunt împreună cu El. Aceștia sunt rămășița Martorilor lui Iehova, care insistă că Isus Cristos este Domnitorul Drept și care vestesc Guvernul lui Iehova prin Cristos. Religia organizată și răsfățata ei fiară politică dovedec peste orice contradicție că luptă împotriva lui Dumnezeu și a lui Cristos, nu numai străduindu-se să domnească în locul lui Cristos Isus însuși, ci de asemenea încercând să răstoarne lucrarea Martorilor unși ai lui

Iehova de pe pământ și să reducă la tăcere mărturia împărăției. (Matei 25:40; Fapte 5:39). Înainte ca cele zece coarne ale fiarei cu șapte capete să se întoarcă asupra ei, spre a o răsplăti, religia organizată va îndrepta coarnele împotriva Martorilor lui Iehova și va călări fiara într-un final asalt sălbatic împotriva lor.

Prin urmare, „creștinătatea” va întrebuița „noua ei ordine” de după război și armatele ei împresurătoare (atât iezuite cât și militare), pentru oprirea mesajului împărăției. Ea va susține că mesajul ar fi trădător, tulburător și ar produce nesiguranță pentru domnia de după război. Cu toate acestea, Iehova nu va permite ca „lucrarea Sa ciudată” prin Martorii Săi să fie oprită până nu este terminată și până ce toate „alte oi” ale Sale nu sunt adunate din această lume și sunt strânse în „o turmă”. Atunci, El va permite ca „femeia” și fiara să triumfe în mod aparent, ca și când ar fi oprită lucrarea. (Ioan 19:11). Numai la acea fază a desfășurării va striga „creștinătatea”, călare pe urâciunea feroce, că, în sfârșit, în sensul cel mai deplin, ea are pace și securitate. Ce urmează apoi? Martorii lui Iehova știu ce este atunci de așteptat: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice „Pace și liniște!”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată, și nu va fi chip de scăpare. Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț”. (1 Tesaloniceni 5:1-4). Mașinăria religioasă a „creștinătății” pentru pace permanentă va da greș în mod dezastruos. Profetia ei cu privire la soarta ei se va dovedi falsă.

„Creștinătatea” este împinsă în mod irezistibil pe această cale, care înseamnă pustiire înspăimântătoare, atât pentru ea însăși, cât și pentru restul organizației văzute a lui Satan. Cum poate fi aceasta? Deoarece prin religie ea s-a expus lui Satan, „prințul demonilor”. Prin demoni, ea și toți domnitorii pământului locuit sunt adunați într-o conspirație și aliniere împotriva singurului domnitor legitim al Pământului, care este al Domnului. Demonii sunt partea nevăzută a marii organizații de balaur a lui Satan. Descoperirea lucrurilor nevăzute, dezvăluie aceasta. „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei, precum și din gura profetului mincinos, trei spirite necurate care semănau cu niște broaște. Acestea sunt spirite de draci [demoni], care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!). Spiritele cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon”. - Apocalipsa 16:13-16, A.R.V.

Har-Maghedon, sau Armaghedon, înseamnă „muntele adunării trupelor”. El derivă din cuvintele ebraice „har” însemnând „munte”, și „gadad” însemnând „a forma trupe”. (Davies). La Mica 5:1, despre organizația lui Dumnezeu, Sion, se vorbește după cum urmează: „Acum, strânge-ți rândurile în cetate [*gadad*, strânge-te în trupe], ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz”. În sfânta Sa organizație principală a Sionului a pus Iehova Dumnezeu pe Regele Său, Cristos Isus, pe tron și împotriva acestei organizații a împărăției se adună acum în mod gălăgios națiunile și domnitorii pământului, sub controlul demonilor, spre a detrona pe Regele Uns al lui Iehova și astfel să exercite dominația lor înșiși fără legături restrictive. Despre această mișcare împotriva lui Cristos, Psalmul 2:1-6, zice: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșerte? Împărății pământului se răscoală și domnitorii se sfătuesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva Unsului Său zicând: Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor. Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuși Eu am uns pe împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt”. (A.R.V.)

Așadar, interpretat în mod scriptural locul „Armaghedon”, nu înseamnă un loc literal numit „Meghido”, din Palestina. El se referă la împărăția lui Iehova, la care Domnitorul Său, Cristos Isus, a venit cu trupele Sale cerești pentru a duce războiul împotriva organizației mondiale a lui Satan. Aceste trupe le întrebuițase El la aruncarea lui Satan și a demonilor săi din cer. La venirea Sa la templu, El învie pe sfinții Săi adormiți și-i unește cu Sine în gloria cerească. Rămășița credincioasă aflată încă pe pământ, El o adună la Sine, în starea templului de unitate și în tovărășie cu El în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta s-a împlinit de la anul 1918 d.C., și poporul de legământ al lui Dumnezeu stă acum înaintea Armaghedonului, așteptând lupta finală. De atunci, de-a lungul anilor, ei au observat strângerea națiunilor împotriva Regelui și împărăției lui Dumnezeu. „Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate

neamurile vor fi adunate înaintea Lui”. (Matei 25:31,32). Cu privire la adunarea națiunilor nelegiuite este ridicată întrebarea: „Te vor pune cei răi să șezi pe scaunul lor de domnie, ei care pregătesc nenorocirea la adăpostul legii? Ei se strâng împotriva vieții celui neprihănit și osândesc sânge nevinovat”. - Psalmii 94:20,21, A.R.V.

Deoarece bătălia care se apropie se va da în locul sfânt al adunării trupelor lui Dumnezeu, Armagedon, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic este în mod obișnuit numită „bătălia Armagedonului” sau, simplu, „Armagedon”. Acolo, de partea Domnului, este locul securității și ocrotirii, la care „alte oi” trebuie să fugă, chiar dacă sub atac din partea dușmanului. Acolo, ele trebuie să se alătore rămășiței „turmei mici” a celor „chemați, aleși și credincioși”, la cântarea laudelor lui Iehova Dumnezeu și a împărăției Sale, în disprețul dușmanului.

În ziua și ceasul ales de Dumnezeu, Regele Său începe bătălia finală împotriva lui Satan și a demonilor săi și împotriva tuturor națiunilor de pe pământ. Conflictul care urmează nu este o simplă bătălie pe planeta noastră între forțele democratice și puterile totalitare, o simplă luptă internațională. El este o luptă între organizația lui Dumnezeu sub Cristos Isus și organizația văzută și nevăzută a lui Satan. Cele două fronturi opuse sunt descrise în mod simbolic la Apocalipsa 19:11-21. Cărțile ebraice ale Bibliei raportează multe bătălii pe care le-a dat Iehova cu manifestări miraculoase ale puterii Sale împotriva dușmanilor violenți ai poporului Său de legământ. Acele bătălii preumbreau minunata Sa biruință în Armagedon. „Atunci Iehova se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei”. (Zaharia 14:3, A.R.V.). Martorii lui Iehova de pe pământ nu vor avea nici o parte în violența acelei bătălii. Pentru ce nu? „Pentru că bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu”. - 2Cronici 20:15.

Deoarece urâciunea pustiitoare a „creștinătății” va sta atunci în mod arogant în locul sfânt, Dumnezeu va face ca pustiirea să se întoarcă asupra ei. El va lovi cu dezordine rândurile dușmanului. Puterile docile până atunci politice și comerciale, se vor trezi și vor pricepe cum le-a înnebunit religia organizată. Ele se vor răzbuca pe organizația religioasă. „Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara, vor urâ pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-i aducă la împlinire voința Sa: să se învoiască pe deplin să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 17:16,17). Astfel, întâi va veni pustiirea religiei organizate.

Pustiirea puterilor politice apăsătoare și a lacomilor traficanți comerciali, precum și a falșilor îndrumători ai omenirii, va urma după aceea. Nimicirea lor va fi permanentă, ca și când ar fi „aruncați de vii într-un iaz de foc, care arde cu pucioasă”, și toți oamenii care nu luaseră în seamă avertismentul divin de a fugi și a se așeza de partea împărăției lui Dumnezeu, vor fi nimiciți împreună cu ei. (Apocalipsa 19:19-21). Profeția lui Ieremia, capitolul douăzeci și cinci, prezice că nici o națiune nu va scăpa să bea paharul meritat al mâniei divine și că „cei pe care-i va ucide Iehova în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt”. (A.R.V.). Isus declarase că, dacă zilele acelea ale strâmtorării finale n-ar fi fost scurtate din pricina celor aleși, nici un trup n-ar scăpa. Prin vestirea mesajului împărăției de la venirea Domnului la templu în 1918, Iehova Dumnezeu a scurtat strâmtorarea finală, și toată carnea, care este aprobată de El, va fi mântuită prin bătălia Armagedonului și va supraviețui în noua lume care va urma.

La urmă de tot, în Armagedon, Regele lui Iehova al lumii noi, va zdrobi capul Șarpelui, al lui Satan și „sămânței” sale demonice, care au fost aruncați din cer jos pe pământ. „El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în adânc [abis], l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme”. (Apocalips 20:1-3, A.R.V.). Odinioară, când Satan și demonii săi ațâțaseră pe religioniști pentru a ucide pe Cristos Isus și acesta zăcea în adâncimile morții, cuvântul lui Dumnezeu zicea: „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer? (Să pogoare adică pe Cristos din cer). Sau: Cine se va pogorâ în adânc? (Să scoale adică pe Cristos din morți).” Din acest text, în Romani 10:6,7 (A.R.V.), este de înțeles, prin urmare, că abisul (adâncul) în care Satan Diavolul este aruncat pentru o mie de ani, este aceeași stare asemănătoare celei în care Cristos Isus fusese trei zile, anume moartea. - Evrei 2:14.

Așa este marea zi a justificării lui Iehova, „în care cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde”. (2Petru 3:10). Ascunși în umbra ocrotitoare a mâinii lui Dumnezeu, membrii rămășiței sale credincioase, împreună cu loialii

lor însoțitori, „alte oi”, vor privi înainte și vor vedea această glorioasă, totuși înspăimântătoare, demonstrație a puterii lui Iehova prin Cristos Isus. Ei se vor bucura de această justificare a sfântului nume al lui Dumnezeu. - Isaia 26:20, 21; Habacuc 2:14; 3:2-16.

CAPITOLUL XXVIII

PRINȚII UNUI PĂMÎNT LIBER

„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.” Aceasta este glorioasa priveliște pe care Dumnezeu adevărului o dă acelor care se încred în cuvântul promisiunii Sale. Realizarea acestei promisiuni va întrece cu mult, în mărime și binecuvântare, tot ceea ce ochii noștri ai credinței pot să vadă acum. - 2Petru 3:13.

Apostolul Ioan, după ce văzuse în scene simbolice nimicirea „cerurilor și a pământului de acum”, scrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei și El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” - Apocalipsa 21:1-5.

Promisiunile religioase și politice de a clădi o nouă lume mai bună și liberă, prin mâinile oamenilor, sunt prin urmare caraghioase și arogante. Ele dovedesc că cei ce le-au făcut uită pe Dumnezeu și țin cuvântul Său ca neadevărat. Dar tocmai așa numita „nouă ordine” a lor va dispărea în Armaghedon și cuvântul lui Dumnezeu va fi justificat ca adevărat. Noua lume a dreptății va fi modelată de către Atotputernicul Dumnezeu prin Meșterul Său, Cuvântul, Cristos Isus. „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli pe vecie pentru cele ce voi face. Căci cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Iehova.” - Isaia 65:17,18; 66:22, A.R.V.

Prin urcarea pe tron a Regelui Său la sfârșitul celor „șapte timpuri” în anul 1914 d.C., Marele Creator a creat „cerurile noi”, organizația principală a universului Său. „Războiul în cer” care urmă, se sfârși cu răsturnarea nelegiuitorilor ceruri ale lui Satan și ale demonilor săi, deși nimicirea acelor creaturi nelegiuite nu fusese dusă la îndeplinire imediat după înjosirea lor pe pământ, ci așteaptă sfârșitul final al organizației lui Satan în Armaghedon. „Cerurile noi” sunt simbolizate prin „noul Ierusalim”, care se coboară din cer. Adică, acesta își extinde puterea Sa din cer, până jos pe pământ, pentru crearea unei noi organizații guvernatoare, simbolizată ca „pământul nou”. „Noul Ierusalim” domnește în mijlocul vrăjmașilor lui până când Armaghedonul va fi luptat și vrăjmașii vor fi nimicți. Domnitorul Drept al „noului Ierusalim” este Mielul lui Dumnezeu: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-au mai găsit loc pentru ele.” (Apocalipsa 20:11; 3:21) Atunci Regele și cetatea, care reprezintă mireasa Sa, nevasta Mielului, vor domni ca „cerurile noi” peste globul terestru curățit și va avea loc stabilirea „noului pământ”. Cine va compune acea nouă organizație pământescă?

„Noul Pământ” va consta din reprezentanții oficiali văzuți ai ceresului Domnitor nevăzut, noul Suveran drept peste omenire. „Alte oi” ale Domnului fiind adunate mai întâi de la crearea „noilor ceruri” în „o turmă”, nu vor fi făcute reprezentanții Suveranului lor nevăzut, chiar dacă supraviețuiesc marii strâmtorări la sfârșitul lumii. Serviciul de reprezentanți va fi acordat oamenilor credincioși care trăiseră înaintea slujbei pământesti a lui Isus în carne. Acești oameni fuseseră privilegiați să-l preumbrescă pe El, calea Sa credincioasă și jertfa Lui, prin propriile lor fapte de credință și devotament față de Dumnezeu. Mulți din ei erau din linia genealogică umană de urmași până la nașterea lui Isus în carne, fiind astfel strămoșii Săi după carne. Întrucât serviseră ca martori

ai lui Iehova și ca reprezentanți profetici ai viitorului Rege al lui Iehova, ei vor servi din nou ca reprezentanții Săi demni de încredere pe pământ, sub împărăția Sa stabilită în realitate. Aceasta nu este o discriminare nejustificată împotriva „altor oi” și nici un motiv să se plângă din partea lor. Totul este din mila și bunătatea lui Dumnezeu și pentru gloria Aceluia care face toate lucrurile noi, în conformitate cu propria Sa voință neegoistă. - Romani 9:14-16; 11:29.

Unul dintre acei oameni credincioși din vechime, profețise despre nimicirea aranjamentului mondial totalitar, preumbrit prin Regele Asiriei și prinții săi. El zicea atunci: „Iată, un rege va domni cu dreptate și prinții vor domni cu judecată. Și un om va fi ca un adăpost împotriva vântului.” (Isaia 31:6-9; 32:1,2). Cristos Isus, „Fiul omului”, va domni ca Rege în Sion, „noul Ierusalim”, și cei 144.000 de membri ai trupului Său biserică „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor împărăți cu El o mie de ani”. (Apocalipsa 20:4,6). Ei domnesc împreună cu El în cerurile nevăzute, iar bărbații credincioși din vechime vor domni cu judecată pe pământ, sub împărăție. Ei își primesc viața lor de la Cristos Isus, Regele. Instalați în poziție oficială pe pământ ca fii ai Regelui, ei vor fi „prinți” văzuți ai omenirii. Aceasta este declarat în mod expres în Psalmul 45, care este adresat Regelui lui Dumnezeu.

După o descriere a reginei, „nevasta Mielului”, și apoi a însoțitoarelor ei fecioare, „alte oi” ale Domnului, Psalmul 45:16 zice Regelui: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei face prinți pe tot pământul.” Printre unii ca aceștia sunt Moise și Ioan Botezătorul, care amândoi muriseră înaintea zilei de Rusalii și de aceea nu fuseseră născuți de spirit. Prin urmare, ca dovadă că acești foarte distinși profeți din vechime nu vor domni cu Cristos în cer, ci vor fi prinți pe pământ, inferiori casei regale a împărăției, Isus zicea: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.” - Matei 11:11.

Unde sunt acei viitori „prinți” acum? Nu în vreun loc imaginar numit „limbo”, nici în cer. Ei sunt morți în Șeol sau iad, locul inconștienței sau inexistenței în moarte. Credinciosul Iacov aștepta să meargă acolo și cugeta că iubitul său fiu Iosif era de asemenea acolo. În conformitate cu Geneza 37:35, Iacov zicea: „Plângând mă voi pogorî la fiul meu în IAD [românește: *locuința morților*].” (*Versiunea Douay*) Sau: „Voi merge plângând în Sheol, la fiul meu.” (A.R.V.) Sau: „Plângând mă pogor în MORMÎNT la fiul meu.” (*Versiunea Autorizată*). De asemenea răbdătorul Iov, în timp ce era chinuit cu dureri trupești de către Diavol, se ruga să meargă în locuința morților, zicând: „Cine mi-ar garanta că tu m-ai putea ocroti în IAD?” (Iov 14:13, *Douay*) Sau: „Ah, de m-ai ascunde în SHEOL!” (A.R.V.) Sau: „Ah, de m-ai ascunde în MORMÎNT!” (*Versiunea Autorizată*) Sau: „Ah, de m-ai ascunde în locuința morților.” (*Trad. românească*).

Scena schimbării la față pe muntele sfânt, în care Moise și Ilie apăruseră vorbind cu Isus, nu tăgăduiește faptul că ei erau morți. Isus zicea că ceea ce văzuseră ucenicii Săi era o „vedenie”; după cum Ioan, când, privind Apocalipsa, văzu vedenii, în care el însuși vorbea și de asemenea vedea și auzea și pe alții vorbind. Dar astfel de vedenii nu erau realități. (Matei 17:9; Fapte 12:9). Dacă profeții Moise și Ilie înviaseră în realitate și apăruseră în trupuri de carne în acea scenă a schimbării la față, atunci aceasta ar fi tăgăduit adevărul Scripturii că Isus Cristos este „cel întâi născut din morți”. (Apocalipsa 1:5; Coloseni 1:18) Cu puțin timp înaintea acelei schimbări la față, Isus spusese clar: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorât din cer, adică Fiul omului.” (Ioan 3:13). Și Petru era de acord cu acest fapt în ziua de Rusalii. - Fapte 2:34.

Acești bărbați din vechime necesită o înviere. Ei așteptau să primească această înviere prin Sămânța femeii, care va zdrobi capul Șarpelui. Apostolul Pavel scrie creștinilor, care sunt în legământul pentru împărăția cerurilor și le dă o descriere a acelor bărbați credincioși din vechime, de la Abel până la Ioan Botezătorul. El a scris despre refuzul lor de a face compromis și de a-și câștiga scăparea din suferințe și adăugă: „Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuți.” (Evrei 11:35). Deși nu se împărtășesc de răsplata „primei învieri” împreună cu clasa „împărăției cerurilor”, totuși ei obțin o înviere mai bună decât cea a restului omenirii răscumpărate. Pentru ce? Pentru că ei și-au păzit legământul cu Dumnezeu și și-au menținut integritatea lor împotriva Diavolului și prin aceasta ei „au făcut binele”. De aceea zicea Isus că ei vor ieși afară din morminte la o „înviere pentru viață”. Trezindu-se din moarte, ei vor ocupa poziția de „prinți peste tot pământul”. - Ioan 5:28,29.

Ei nu puteau, cu toate acestea, să primească această înviere înaintea venirii lui Cristos la templu, timp în care cei „morți în Cristos” trebuie să învie întâi. Despre această chestiune apostolul scrie creștinilor chemați la chemarea cerească și la „întâia înviere” și le zice: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39,40). Acum, că Regele a venit la templu și învie pe sfinții adormiți și adună rămășița Sa credincioasă în starea templului în unitate cu El, există speranță că acești bărbați credincioși din vechime pot fi înviați în viitorul apropiat. Unele texte scripturale și drame profetice par a se înțelege că ei ar putea să învie la viață încă înainte de bătălia Armagedonului și ar putea întâlni rămășița spirituală credincioasă, și împreună cu ea să vadă marea bătălie și glorioasa biruință despre care ei profetiseră. Apocalipsa zice cu privire la nimicirea „femeii” lui Satan, Babilon: „Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și prorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate și a judecat-o.” (Apocalipsa 18:20, A.R.V.) Membrii rămășiței credincioase au speranța că, întocmai după cum Iosif întâlni pe bătrânul său tată Iacov, înainte ca cei șapte ani de foamete în Egipt să fi fost trecuți, tot astfel ei pot să aibă bucuria de a ura „bun venit” acestor profeti și martori credincioși din vechime, după întoarcerea lor din mormânt, înainte ca această înspăimântătoare perioadă de foamete spirituală să se sfârșească în „bătălia zilei celei mari”. - Geneza 46:26-30.

Cristos Isus este Temelia noii lumi a dreptății. „Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părinte veșnic, Prinț al păcii. Creșterea guvernării și păcii Sale nu va avea sfârșit.” (Isaia 9:6,7). Când El va învia din morți pe acei martori din vechime, dându-le viață și devenind astfel „Părintele lor veșnic”, și când, după Armagedon, El îi va instala în serviciu ca „prinți peste tot pământul”, atunci „pământul nou” și „cerurile noi” vor fi stabilite în realitate. Acea lume nouă va fi stabilită astfel încât să nu poată fi mișcată pe vecie. De aceea, porunca divină este acum dată: „Spuneți printre neamuri: Iehova împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină. Domnul judecă popoarele cu dreptate. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să mugească marea cu tot ce cuprinde ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie înaintea lui Iehova! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și poporul cu adevărul Său.” - Psalmii 96:10-13, A.R.V.

CAPITOLUL XXIX

DOMNIA DE O MIE DE ANI

Licăriri despre viață pe Pământ în noua lume a dreptății sunt date, în mod grațios, în Scripturile adevărului. După cântarea de biruință, asemenea celei pe care Moise și izraeliții au cântat-o pe coasta de răsărit a Mării Roșii după ce Iehova încase în nimicire oștirile lui Faraon, „mulțimea mare” a „altor oi” ale Domnului va primi instrucțiuni cu privire la ce e de făcut. „Căci din Sion va ieși legea și din [noul] Ierusalim cuvântul lui Iehova. El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, îndepărtate”, în bătălia Armagedonului. Supraviețuitorii Armagedonului vor transforma instrumentele mortale de luptă ale națiunilor nimicite în astfel de obiecte care vor servi spre slava lui Dumnezeu. „Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulile lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura lui Iehova al oștirilor a vorbit. Pe când toate popoarele umblă flecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeuul nostru, totdeauna și în veci de veci” - Mica 4:2 -5, A.R.V.

Profeția lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, ne oferă o fidelă dare de seamă despre atotcuprinzătoarea luptă finală a organizației lui Satan, sub principalul său prinț spiritual, Gog, împotriva rămășiței credincioase a izraeliților spirituali și a însoțitorilor lor, în Armagedon. Cu o demonstrație inspiratoare de teamă a puterii atotputernice, Dumnezeuul Cel Prea Înalt nimicește pe dușmanii nelegiuți spirituali și umani și justifică numele Său. „Îmi voi face cunoscut numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel și nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească numele Meu cel sfânt; ci vor ști neamurile că Eu sunt Iehova, Sfântul lui Israel.” (Ezechiel 39:7, A.R.V.) Apoi,

profeția descrie cum poporul supraviețuitor al lui Dumnezeu, va înlătura instrumentele combustibile pătate de sânge ale dușmanului și va îndepărta oasele lor împrăștiate, și astfel va curăți pământul.

Dumnezeul dreptății și al sfințeniei nu va blestema mai mult pământul. Paradisul nu va fi restatornicit peste tot pământul numaidecât, ci „alte oi” ale Domnului vor merge înainte cu supunerea pământului, sub îndrumarea și binecuvântarea divină. „Credincioșia răsare din pământ și dreptatea privește de la înălțimea cerurilor, Domnul ne va da și fericirea și pământul nostru își va da roadele.” „Pământul își dă roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvântează”. (Psalmii 85:11,12; 67:6). Când nu vor mai fi războaie care să pustiască țara, pământul va deveni repede un Paradis, întocmai așa cum prezisese Isus în cuvintele Sale mângâietoare către tâlharul prietenos, spânzurat pe lemn alături de El: „Adevăr, adevăr îți spun ție astăzi: Vei fi cu Mine în Paradis.” (Luca 23:43, *Roth.*). Pe acest pământ binecuvântat sub domnia împărăției, „mulțimea mare” de „alte oi” din toate națiunile se va împărtăși de pace și comunitate cu bărbații credincioși din vechime, reprezentanții princieri ai împărăției cerurilor. (Matei 8:11; Luca 13:28,29). În ascultare de mandatul divin, acești copii drepecți ai „Părintelui etern, ai Prințului Păcii” se vor căsători și vor naște copii nu pentru necaz și război aducător de moarte, ci spre a umple pământul. Ei îi vor crește în deplină libertate de teamă și-i vor „crește în muștrarea și învățătura Domnului”. (Isaia 65:20-25; Efeseni 6:4). Nu va mai exista nici o suprapopulare a pământului. Cât timp va dura umplerea pământului în mod potrivit nu este spus exact. 427 de ani trecuseră de la potop până la legământul lui Dumnezeu cu Avraam și mult înaintea aceluia legământ, împlinirea tipică a mandatului divin prin fii lui Noe avusese loc.

Adevărul cu privire la mandatul divin a fost descoperit în 1938. O întrebare se ridică acum referitor la cei din „alte oi” ale Domnului care mor înaintea bătăliei Armaghedonului. Mulți din aceștia, în țările totalitare nazi-fasciste, au murit ca martiri credincioși pentru numele lui Iehova și mulți, în alte țări, au murit de alte cauze, dar toți stând tare în proba pentru credincioșie și păstrându-și integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și a Teocrației Sale. Vor avea aceștia o parte în executarea mandatului divin în lumea nouă?

Pare înțelept a presupune că, deoarece Dumnezeu le ținuse înaintea ochilor această speranță și întrucât ei muriră credincioși și fără pată față de El, El nu le va tăgădui privilegiul mandatului divin. Cu privire la judecata lui Dumnezeu, Cristos Isus zicea: „Și I-a dat puterea să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” - Ioan 5:27-29, *A.R.V., Douay.*

Credincioșii martori și profeți din timpurile vechi primesc o înviere timpurie la viață, deoarece ei au făcut binele și au trecut judecata cu aprobarea lui Dumnezeu. Acele „alte oi” care de la venirea Domnului la templu pentru judecată își dovedesc integritatea lor înaintea lui Dumnezeu și mor credincioși, de asemenea „au făcut binele” și de aceea par a fi aspiranți la o „înviere a vieții”. De la 1918, Cristos Isus de pe tron în templul Său judecă națiunile și desparte oamenii în „oi” și „capre”. El pronunță judecată favorabilă asupra „oilor” și le introduce în viață veșnică sub împărăție. „Alte oi” nu vin la judecată cu restul omenirii, care „au făcut răul”. Este înțelept, atunci, ca astfel de „alte oi” care mor credincioase sub proba de judecată, înainte de ce bătălia Armaghedonului este dată în mod complet, să fie favorizate întocmai ca bărbații credincioși din vechime și să primească o înviere timpurie „pentru viață” și înainte ca mandatul divin să fie pe deplin împlinit. Aceasta i-ar privilegia să se împărtășească din acea speranță și serviciu pline de bucurie. Asemenea favoare pentru „alte oi” înviate nu va fi contrară cuvintelor din Matei 22:28-32. Aceasta nu are nimic de-a face cu învierea celor nedrepecți pentru o „înviere pentru judecată”, deoarece astfel de nedrepecți „au făcut răul”.

Este scris la Proverbele 10:7: „Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește”. Locul nelegiuitului rebel nu este în amintirea lui Dumnezeu, ci în Gheena, simbolizată prin „iazul care arde cu foc și cu pucioasă”, unde Atotputernicul Dumnezeu nimicește atât trupul cât și sufletul. (Matei 10:28; Apocalipsa 21:8). Moartea lor veșnică nu se datorează condamnării și morții moștenite de la Adam, ci este pentru nelegiuire personală, cu voința, împotriva lui Dumnezeu. De aceea, moartea lor este numită „moartea a doua”, spre a o deosebi de aceea care este moștenită. Pentru asemenea motive, ei nu sunt arătați ca fiind „în morminte” sau „în groapă”, ceea ce vrea să zică în amintirea lui Dumnezeu, ca având o ocazie de răscumpărare prin

sângele lui Cristos. Ei nu pot „să scape de judecata Gheenei”. (Matei 23:33, A.R.V., marginală). Prin urmare, Dumnezeu nu-Și va aduce aminte de ei la timpul „învierii morților, a celor drepti și a celor nedrepti”. (Fapte 24:15). El își va aduce aminte de cei ce pot fi răscumpărați asemenea tâlharului care, înainte de a muri nedrept pe lemn, ceru ca Isus să-Și aducă aminte de el în Împărăție.

Mandatul divin va fi executat în dovedirea că astfel cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la Sine fără rod, ci că scopurile Sale niciodată nu sunt zădărnice sau combătute. După aceea, restul morților din groapă vor auzi glasul Regelui și vor ieși afară la învierea pentru judecată”.

Vedenia simbolică a acelei învieri sună: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” - Apocalipsa 20:12-15.

Ei nu ies afară toți într-o zi de douăzeci și patru de ore, sau la o zi de judecată lungă de douăzeci și patru de ore. Domnia lui Cristos durează o mie de ani și oferă timp suficient în care să-i judece în conformitate cu faptele pe care ei le fac pe pământ, după deșteptarea din moarte. Apostolul Petru vorbește despre „ziua de judecată și pierzare a oamenilor nelegiuți” și zice: „Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi”. (2 Petru 3:7,8). Așadar, această zi de judecată nu este așa de lungă ca una dintre zilele de creare ale lui Dumnezeu. Ea are loc în decursul ultimei mii de ani a celei de-a „șaptea zi”, ziua sabatului sau odihnei lui Dumnezeu. - Geneza 2:1-4.

Aceștia, care „au făcut răul” datorită faptului că au fost concepuți în păcat și au fost născuți în nelegiuire, în decursul acestei vieți prezente, nu vor ieși afară pentru o răsplată, ci din mila lui Dumnezeu prin Cristos, Răscumpărătorul. Ei nu vor ieși afară ca să ia parte la mandatul divin, deoarece acela va fi fost completat de către „alte oi” ale Domnului. De aceea, acestora li se aplică cuvintele lui Cristos Isus de la Luca 20:34-38. Acolo, El zice că Avraam, Isaac și Iacov trăiesc în armonie cu scopurile lui Dumnezeu, care este o dovadă că va fi o înviere a lor și a altora. „Isus le-a răspuns: Fiii veacului acestuia se-nsoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.” - A.R.V.

Aceasta nu înseamnă că ei vor ajunge la nemurire. Îngerii nu sunt nemuritori, ci sunt supuși lui Cristos Isus, care a fost răsplătit cu nemurire. Omul este „cu puțin mai prejos decât îngerii”; și de aceea, a fi „egal cu îngerii” înseamnă că acești oameni înviați nu se vor căsători. (Psalmii 8:5). Prin ascultare și credincioșie în decursul zilei de judecată, ei sunt regenerați prin Cristos Isus, „Părintele veșnic”. Atunci, Dumnezeu îi aprobă, îi îndreptățește și le acordă dreptul la viață veșnică în Paradis, pe pământ. Prin urmare, pe drept cuvânt ei nu pot „să mai moară”, deoarece ei rămân credincioși. Ei ajung în „veacul viitor”, în lumea nouă, o „lume fără sfârșit”. Dumnezeu le garantează viață fără sfârșit și apără dreptul lor la ea. Ei nu ajung la această îndreptățire și drept de viață până la sfârșitul mii de ani de domnie a lui Cristos, după cum este scris: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” - Apocalipsa 20:5.

Cristos Isus, Regele, căruia îi fuseseră încredințate „cheile iadului și ale morții”, se descarcă de responsabilitatea Sa în legătură cu ele. El eliberează pe cei ce se găsesc în iad sau în locuința morților, întrucât trezește pe cei morți și apoi, celor vrednici și ascultători le anulează efectele morții care trecuseră asupra tuturor oamenilor, din cauza păcatului unui om în Eden. În acest fel, El nimicește „moartea și locuința morților”, aruncându-le în nimicirea sau desființarea lor în „iazul de foc, care arde cu pucioasă”. „Căci trebuie ca El să împărătească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimic, va fi moartea”. Aceasta este efectuată prin puterea lui Dumnezeu și prin numirea lui Cristos Isus de către Dumnezeu în această misiune (1Corinteni 15:25- 27). Atunci, efectele păcatului lui Adam, care aduseseră o moștenire a morții pentru urmașii săi, vor fi șterse complet și pe vecie. În această privință, „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”. - Apocalipsa 21:4.

Aceia care mor în decursul sau la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, vor pieri nu din cauza unei moșteniri a morții, ci din cauză că din propria lor alegere au fost neascultători, nelegiuți și rebeli împotriva lui Iehova și a Regelui Său domnitor. Când aceștia sunt executați de către dreptul Judecător al lui Iehova, Cristos Isus, nimicirea lor meritată în gheena nu va prilejui vreo tânguire, țipăt sau durere, celor dreți, care sprijină dreapta judecată a lui Cristos. Astfel de rebeli experimentează „moartea a doua”, nimicirea ca într-un „iaz de foc”. Ei nu coboară în iad, ale cărui chei le are Cristos, Judecătorul, ci în Gheena, „pedeapsă veșnică”, deoarece „moartea a doua” înseamnă nimicire veșnică. - Matei 25:46.

Asupra acelor, care ies afară „la o înviere pentru judecată”, proba judecății finale vine la sfârșitul mii de ani. Atunci, „Satan va fi dezlegat; și va ieși din închisoarea lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc, care i-a mistuit. Și Diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă”. - Apocalipsa 20:7-10.

Mia de ani de închisoare în abis nu va reforma pe Satan, nici nu va cauza salvarea sa. Deși capul său fusese zdrobit de Sămânța „femeii” lui Dumnezeu în bătălia Armagedonului, cu o mie de ani înainte, el este încă disprețuitor față de Dumnezeu și este hotărât să răstoarne Guvernul teocratic al lui Iehova, „cetatea prea iubită” sau „noul Ierusalim”. Dorința lăcomă de dominație universală îl împinge la atac împotriva Guvernului și a supușilor lui de pe pământ, precum și împotriva reprezentanților lui princieri. În decursul deținerii sale în abis, pământul fusese liber de religie sau demonism. Adevărul fusese în largul lui pe pământ și eliberase oamenii de robia erorii și a păcatului, de teamă și de lipsă.

Urmându-și tacticile sale neschimbătoare, Satan Diavolul încearcă să reintroducă religia pe pământ și de aceea iese afară ca să înșele, să amăgească pe oricine, dacă-i va fi posibil, în cele patru colțuri ale pământului. „Gog și Magog” preumbresc o foarte îndepărtată margine a pământului. Încercarea probei integrității va fi asupra tuturor acestora, fără excepție. Aceia care cedează în mod egoist amăgirii, părăsind adevărul, vor suferi nimicire în Gheena. Aceia care-și păzesc integritatea înaintea lui Dumnezeu și a „cetății Sale prea iubite” vor dovedi că Dumnezeu poate pune oameni pe pământ, care rămân adevărați și credincioși față de El, sub proba vicleană a lui Satan Diavolul. Ei primesc darul dreptului la viață veșnică.

Satan va da greș din nou și Iehova Dumnezeu va primi această justificare finală. Cel nelegiuit va fi aruncat nu într-un abis, ci într-o veșnică nimicire în Gheena, unde el și organizația sa falsă și bestială vor rămâne urgișiți „în vecii vecilor”. (Apocalipsa 20:10; Ezechiel 28:19). Cel drept, Fiul iubit al lui Iehova, Cristos Isus, va domni în viață nemuritoare și va reflecta de-a pururea lumina și slava Tatălui Său, asupra tuturor creaturilor care trăiesc. Atunci, triumful adevărului va fi fost complet și libertatea lumii noi, va rămâne nemicșorată și fără sfârșit.

CAPITOLUL XXX

LIBERTATE ACUM!

Această vedenie a unei lumi libere fără sfârșit I se atribuie lui Iehova Dumnezeu singur. Ea a fost clarificată prin Regele Său domnitor la templu, Cristos Isus. Minunatele ei amănunte sunt descrise în „cuvântul Său al adevărului”. Lumina strălucitoare care este revărsată acum peste paginile ei sacre, luminându-le, este o dovadă că noi suntem în „timpul sfârșitului”, timp în care, însemnătatea paginilor Bibliei, trebuie să fie dezlegată acelor care le cercetează. - Daniel 12:4.

Prin întrebuițarea timpului și energiei tale, pentru a-ți întrebuița mintea la studiul vedeniei, ai cumpărat mult adevăr. (Proverbe 23:23). Să nu vinzi acum acest adevăr pe nici un preț pe care această lume și „noua ei ordine mondială” l-ar putea oferi! Adevărul este cea mai prețioasă bogăție a ta, pentru că ea este adevărul care te face liber. Libertatea pe care Cristos Isus, Marele învățător, o promisese ucenicilor adevărului, nu este libertatea ca cetățean al acestei lumi. Libertatea ca cetățean al oricărui stat al acestei lumi este acum mult primejdută. Este aproape să fie înghițită de domnia

totalitară și va dispărea în mod complet în acel identic aranjament de după război pe care creatorii acestuia îl oferă ca pe o fortăreață a celor „Patru Libertăți”. Toți cei înșelați prin aceasta vor fi amarnic dezamăgiți.

Libertatea pe care ți-o dăruiește adevărul, prin Cristos Isus, durează pe vecie. Dacă rămâi în cuvântul Său, nici o putere omenească sau demonică nu poate suprima adevărata ta libertate. Ea este o gustare dinaintea a celei lumi noi, din mâna lui Dumnezeu, în care „însăși creația va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu. Dar știm că, până în ziua de azi, toată creația suspină și suferă durerile nașterii”. Dacă posezi adevărul și trăiești în conformitate cu lumina lui, atunci libertatea ta începe acum. - Romani 8:21,22, *Diaglott*.

Cei care se laudă cu libertățile acestei lumi sunt robi, fără să-și dea seama de aceasta sau fără să o recunoască în mod cinstit: robi ai păcatului. Ei sunt robi ai erorii, superstiției și religiei. Ei sunt robii demonilor nevăzuți, supraumani, care stăpânesc întinericul acestei lumi și nici un fel de descoperiri ale „științei, în mod fals așa numită” nu poate supune aceste forțe spiritiste controlului uman. Lumea este păcat și eroare organizată; ea este răscoală organizată împotriva lui Dumnezeu și este fără speranță, supusă dominației demonilor. „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu. Așa că, cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. (Iacov 4:4). Această lume niciodată nu poate fi o lume liberă. Prietenii ei trebuie, strâns legați cu ea, să sufere mânia lui Dumnezeu asupra ei și - înlănțuiți cu ea - să moară împreună cu ea la nimicirea ei.

Puterile dictatoriale și totalitare pot să suprimă libertatea ta personală și libertățile tale civile, dar ele nu pot să-ți ia libertatea cu care adevărul te face liber. Adevărul te face liber de păcat, de teamă, de religie și de domnia demonilor. Adevărul te face liber pentru a servi lui Iehova Dumnezeu și pentru a urma pe Cristosul Său. Aceasta este calea spre viață veșnică în noua lume a dreptății. Adevărul te eliberează de credulitate, de nesiguranță și de instabilitate: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos.” - Efeseni 4:14,15.

După ce ai început acum, tu trebuie să rămâi în cuvântul lui Cristos. Tu trebuie să fii un împlinitor al lui, păzind legea adevărului. „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită care este legea libertății, și va stăruie în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacov 1:25, *Diaglott*). Dacă tu ai adevărul, Dumnezeu îți acordă libertatea ca să-l vestești altora. Păstrarea adevărului și a libertății, nu se face prin aceea că cineva și-l păstrează pentru sine, ci prin vestirea lui, pentru ca alții „să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia”. (2Timotei 2:25,26). Pentru a rămâne credincios adevărului, tu trebuie să „umbli în adevăr”, ceea ce înseamnă a face progres în el și a trăi în armonie cu dreptele precepte ale cuvântului lui Dumnezeu al adevărului.

Cel mai mare adevăr este acela al împărăției lui Iehova și al justificării sfântului Său nume prin ea. Fiul Său, Regele, vestise fără frică adevărul despre această împărăție și El rămase liber, neînchinându-se nimănui ca serv, decât numai lui Dumnezeu. Spre a te bucura de libertate trebuie să faci și tu la fel. Caută comunitatea acelor care studiază adevărul și care apoi îl vestesc, însoțește-te cu ei la vestirea cu îndrăzneală a adevărului împărăției. Ei sunt singurul popor liber pe pământ și ei au ajuns ca atare prin Dumnezeul libertății. Cântă înainte laudele lui Iehova Dumnezeu și ale Regelui și împărăției Sale și luptă și bucură-te de libertatea lumii Sale noi!

CUM SE STUDIAZĂ ACEASTA CARTE

Adevărurile cuvântului lui Dumnezeu, la care această carte atrage atenția, sunt de o asemenea importanță pentru tine acum, încât trebuie să ți le fixezi, în mod neșters, în inima și în mintea ta. Aceasta poți s-o faci prin studierea acestei cărți, în mod regulat, cu Biblia ta, „sfintele scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus,” -2Timotei 3:15.

Tu poți să faci un asemenea studiu în particular, pentru tine personal. Cu toate acestea, ar fi mult mai folositor pentru tine și mai largitor de orizont pentru minte, precum și neegoist, dacă te-ai asocia cu alții în acest studiu vital. Proverbul înțelept zice: „După cum fierul ascute fierul, tot așa un

om ascute înfățișarea prietenului său.” „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.” - Proverbele 27:17; Eclesiastul 4:9-12.

Poate ești un tată sau mamă, sau un membru al unei familii. Pentru ce nu ai conduce, atunci, un studiu în cercul familiei? Sau dacă nu sunt membri în familie, pentru ce nu ai invita un prieten sau un vecin, să se alăture cu tine în această foarte profitabilă și folositoare căutare după adevăr?

Paginile ce urmează conțin o întreagă serie de întrebări foarte valoroase pentru cercetători. Această parte a cărții conține o întrebare sau o serie de întrebări pentru fiecare paragraf, în ordine, întrebări care îndrumă în mod credincios mintea cercetătoare spre punctele vitale, sau spre ideile principale ale fiecărui paragraf. De asemenea, după fiecare întrebare ți se furnizează unul sau mai multe texte scripturale, pentru a te ajuta să găsești dovezi suplimentare despre ceea ce este în paragraf: „comparând lucruri spirituale cu cele spirituale.” (1Corinteni 2:13) Aceasta evită orice interpretare particulară.

Dacă studiezi singur, citește întâi paragraf din carte. Apoi, încearcă cât de mult îți aduci aminte din cele citite și dacă ți-ai însușit punctele esențiale, întrucât citești întrebarea sau întrebările pentru aliniatul în cercetare, încercând să răspunzi din propria minte. După aceea, citește în Biblia ta textele care sunt notate (dar nu citate) în aliniat și apoi textele date în legătură cu întrebările respective. Motivează ce legătură au ele cu chestiunea discutată în paragraf și cum dau ele sprijin biblic și luminează acesteia. După ce ai tratat astfel un aliniat, continuă cu următorul, și așa mai departe, timp de o oră. Fă aceasta regulat în fiecare săptămână și vei observa cu bucurie cum crești în cunoștință și înțelegere.

Dacă, totuși, vei forma un grup de studiu cu alții, cuvântul înainte la întrebările pentru studiu al acestei cărți, dă cea mai bună metodă despre felul cum poate fi îndeplinit un studiu în grup.

EDUCAȚIE IN LIBERTATE

Cel care ia parte la un studiu în grup al acestei cărți, trebuie să-și însușească acele instrucțiuni pentru pregătirea sa personală. Conducerea adunării de studiu trebuie să fie după cum urmează: la ora fixată și într-o anumită zi stabilită, adunați-vă în mod regulat, dacă e posibil săptămânal. Condu studiul timp de oră. Cineva competent să deschidă adunarea cu rugăciune lui Iehova Dumnezeu și în numele lui Cristos Isus, Învățătorul adevărului dătător de libertate. În decursul orei progresează cât poți de mult cu studiul cărții, scoțând în evidență materialul de studiu desemnat pentru acea ocazie. În acest scop, fiecare student să vină pregătit.

Conducătorul de studiu trebuie să pună întrebările în legătură cu lecția pentru studiu așa după cum sunt expuse în paginile ce urmează. Discută un paragraf odată. Conducătorul va pune întrebarea privitoare la paragraf. Oricine dorește să răspundă trebuie să ridice mâna și, când este invitat, să răspundă la întrebare cu propriile cuvinte. Paragraful poate să cuprindă unul sau mai multe texte scripturale amintite, dar necitate în carte. Pentru a beneficia de întreaga înțelegere și spirit al paragrafului, conducătorul va lăsa ca astfel de texte să fie citite tare, la care cititorii pot fi liberi să dea un scurt comentariu, spre a arăta legătura dintre texte și subiectul discutat. Apoi, conducătorul de studiu va invita pe cineva să citească textele scripturale care sunt înșirate după întrebările paragrafului. Răspunsul la întrebări trebuie să fie rezumat prin citirea din paragraf în „Adevărul vă va face liberi”. La fiecare adunare trebuie numit un cititor capabil ca să citească toate paragrafele.

După ce s-a procedat astfel cu un paragraf, se continuă apoi procedura de mai sus cu paragraful următor, până la încheierea orei. Toate comentariile sau răspunsurile la întrebări trebuie să fie pe cât de scurte, pe atât de potrivite, pentru a acoperi informația cerută. Pregătirea cuvenită a fiecărui student va conlucra la vioiciunea, interesul și ajutorul adunării de studiu și va preîntâmpina irosirea timpului cu răspunsul la întrebări, contribuind astfel pentru cel mai mare beneficiu al studiului.

Aplică regula scripturală: „Cine primește învățătura în cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață. (Galateni 6:6). Prin aceasta, fiecare va contribui sau va comunica „lucruri bune” pentru instruirea educativă a adunării. Aceasta va ajuta la lămurirea ta și a colegilor tăi studenți în ce

privește adevărul și va clădi spiritul libertății în fiecare, pentru ca toți să poată servi pe Dumnezeu liberi și în adevăr, în beneficiul tuturor „oamenilor de bine”.

OBSERVAȚIE PENTRU CONDUCĂTORUL DE STUDIU: La prima adunare de studiu, înainte de a începe, citește cu voce tare instrucțiunile de mai sus, pentru ca toți cei prezenți să poată fi informați de modul cum va fi condusă adunarea de aici înainte.